Biblioteca Polirom

Chuck Palahniuk

Roman ecranizat
cu Brad Pitt
și Edward Norton
în rolurile principale

Fight Club

POLIROM

Chuck Palahniuk

Fight Club

Traducere şi note de Dan Croitoru

Editura Polirom
2004

Chuck Palahniuk, *Fight Club*
© 1996 by Chuck Palahniuk. All rights reserved.
Fight Club film artwork © 1999. Twentieth Century Fox Film Corporation. All rights reserved.
© 2004 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728
ISBN ePub: 978-973-46-2280-1
ISBN PDF: 978-973-46-2380-8
ISBN print: 973-681-640-0

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Supranumit „portdrapelul generaţiei nihiliste“ şi comparat deopotrivă cu Kurt Vonnegut, Bret Easton Ellis şi Irvine Welsh, **Chuck Palahniuk** s-a născut în 1962. Pretinde că are o ascendenţă franco-rusească. Primele sale două cărţi, trimise unor editori din New York, au fost refuzate. La fel se va întîmpla şi cu romanul *Fight Club*, respins iniţial pentru că a fost considerat „prea întunecat şi prea riscant“. În loc să-i mai estompeze tonul, Palahniuk îl va duce la extrem: „L-am făcut mai întunecat şi mai riscant, şi chiar mai agresiv, cu toate chestiile care nu le-au plăcut. Şi l-am retrimis spunîndu-mi că, dacă n-o să-l accepte, cel puţin n-o să-l uite cît or trăi. Şi s-a dovedit că le-a plăcut la nebunie!“ Publicat în 1996 şi devenit un clasic al literaturii underground, *Fight Club*, romanul de debut al lui Chuck Palahniuk, este unanim considerat în momentul de faţă drept unul dintre cele mai originale şi provocatoare romane scrise în ultimul deceniu al secolului XX. În 1999, Palahniuk publică romanele *Supravieţuitor* şi *Monştrii invizibili*, urmate de *Sufocare* (2001) şi *Cîntec de leagăn* (2002). Cel mai recent roman al său, *Jurnal*, apărut în 2003, a stîrnit controverse aprinse, propulsîndu-l imediat în topul bestseller-urilor. A mai publicat o carte de amintiri şi însemnări de călătorie, *Fugari & refugiaţi*, şi un volum de eseuri, *Mai ciudat decît ficţiunea* (2004).

Chuck Palahniuk locuieşte în Portland, Oregon.

Fight Club este povestea unui tînăr care trăieşte într-o lume plină de eşecuri şi de minciuni. El îşi găseşte debuşeul în bătăi clandestine organizate în subsolurile barurilor după ora închiderii. Născut din mintea lui Tyler Durden, Fight Club reprezintă un mod de evadare din existenţele mărunte şi restrictive ale lui Tyler şi ale prietenilor săi. Dar în lumea lui Tyler nu există reguli, nu există limite, nu există obstacole.

Romanul *Fight Club* a stat la baza unui film celebru (1999), regizat de David Fincher, cu Brad Pitt, Edward Norton şi Helena Bonham Carter în rolurile principale.

Pentru Carol Meader,
care îmi suportă toate
toanele.

Mulţumiri

Vreau să mulţumesc următorilor pentru dragostea şi sprijinul oferit, în ciuda tuturor nenorocirilor care s-au petrecut.

Ina Gebert
Geoff Pleat
Mike Keefe
Michael Vern Smith
Suzie Vitello
Tom Spanbauer
Gerald Howard
Edward Hibbert
Gordon Growden
Dennis Stovall
Linni Stovall
Ken Foster
Monica Drake
Fred Palahniuk

1

Tyler îmi face rost de o slujbă de chelner, după care îmi bagă un pistol în gură şi zice, primul pas pe care trebuie să-l faci către viaţa veşnică este să crăpi. Cu toate astea, o bună bucată de vreme am fost cei mai buni prieteni. Oamenii mă tot întreabă dacă am auzit de Tyler Durden.

Ţeava pistolului mă apasă pînă-n fundul gîtului şi Tyler spune:

— N-o să murim cu-adevărat.

Pipăi cu limba găurile pe care le-am făcut cu bormaşina în ţeava pistolului. Bubuitul unei arme se datorează în mare parte gazelor, iar micul boom sonic apare din cauza vitezei glonţului. Ca să faci un amortizor, nu trebuie decît să dai găuri în ţeava pistolului. O groază de găuri. Chestia asta le va permite gazelor să iasă şi va încetini glonţul pînă la o viteză subsonică.

Dă găuri aiurea şi pistolul o să-ţi explodeze în mînă.

— Asta nu e moarte, zice Tyler. O să devenim legende. N-o să îmbătrînim niciodată.

Împing cu limba ţeava pistolului şi zic, Tyler, păi aşa-s vampirii.

Peste zece minute, clădirea pe care ne aflăm n-o să mai existe. Iei o parte acid azotic în concentraţie de 98% şi adaugi trei părţi de acid sulfuric. Amestecul se prepară într-o baie de gheaţă. Apoi adaugi glicerină, picătură cu picătură, cu o pipetă. Uite-aşa-ţi faci rost de nitroglicerină.

Ştiu asta pentru că Tyler ştie asta.

Amesteci nitroglicerina cu nişte rumeguş şi-ţi faci rost de un explozibil plastic de toată frumuseţea. Mulţi amestecă nitroglicerina cu bumbac şi pun sare amară în loc de sulfat. Merge şi asta. Alţii amestecă nitroglicerina cu parafină. În ceea ce mă priveşte, parafina n-a funcţionat niciodată, dar absolut niciodată.

Aşa că iată-ne, pe mine şi pe Tyler, pe acoperişul de la Parker-Morris Building, eu cu un pistol vîrît în gură, şi auzim zgomot de sticlă spartă. Uită-te peste margine. E înnorat, chiar şi la înălţimea asta. E cea mai înaltă clădire din lume şi la înălţimea asta vîntul e întotdeauna rece. E atît de linişte aici sus, încît ai sentimentul că eşti una dintre maimuţele alea spaţiale. Îţi faci treaba pentru care ai fost antrenat.

Tragi de o manetă.

Apeşi pe un buton.

Nu pricepi nimic şi după aceea pur şi simplu mori.

La etajul o sută nouăzeci şi unu te uiţi peste marginea acoperişului şi vezi strada de dedesubt, împestriţată de un covor aspru de oameni care stau acolo şi se chiorăsc în sus. Zgomotul de sticlă spartă vine de la o fereastră aflată fix sub noi. O altă fereastră se face ţăndări într-o latură a clădirii, după care se iveşte un fişet mare cît un frigider negru, un fişet cu şase sertare cade fix sub noi, paralel cu faţada clădirii, cade rotindu-se încet, cade şi se face din ce în ce mai mic, cade şi dispare în mulţimea compactă.

Undeva în cele o sută nouăzeci şi unu de etaje de sub noi, maimuţele spaţiale din Comitetul pentru Distrugere al Proiectului Mutilare[1] o iau razna, distrugînd fiecare fărîmă de istorie.

Vorba aia veche, cum că întotdeauna îi omori pe cei pe care-i iubeşti, ei bine, e valabilă în ambele sensuri.

Cu o armă vîrîtă în gură şi cu ţeava între dinţi, nu poţi scoate altceva decît nişte vocale.

Am intrat în ultimele zece minute ale vieţii noastre.

O altă fereastră explodează şi sticla se pulverizează ca un stol de porumbei strălucitori, apoi un birou de lemn de culoare închisă, împins de Comitetul pentru Distrugere, se iveşte peste marginea clădirii, centimetru cu centimetru, pînă cînd începe să se încline şi alunecă, transformîndu-se într-un obiect zburător magic care se pierde în mulţime.

Peste nouă minute, Parker-Morris Building nu va mai exista. Dacă iei îndeajuns de mult fulmicoton şi-l înfăşori în jurul pilonilor de susţinere, poţi face praf orice clădire din lume. Numai că va trebui să căptuşeşti zdravăn pilonii cu saci de nisip, astfel încît explozia să se producă înspre pilon şi nu înspre parcarea subterană din jur.

N-ai să găseşti şmecheriile astea în cărţile de istorie.

Iată trei moduri în care poţi fabrica napalm: unu, amesteci în proporţii egale benzină şi concentrat de portocale îngheţat. Doi, amesteci părţi egale de benzină şi cola light. Trei, dizolvi rahat de pisică în benzină pînă cînd amestecul se îngroaşă.

Întreabă-mă cum să faci gaze toxice. Ah, ce marfă sînt bombele alea de maşină!

Nouă minute.

Parker-Morris Building se va prăbuşi lent, cu toate cele o sută nouăzeci şi unu de etaje ale sale, ca un copac căzînd în pădure. Un buştean. Poţi să dărîmi orice. Ce straniu pare, dacă stai şi te gîndeşti că locul unde sîntem acum nu va mai fi decît un punct pierdut în spaţiu.

Tyler şi cu mine stăm pe marginea acoperişului, eu am o armă în gură şi mă-ntreb cît de curată o fi arma asta.

Aproape că ne iese complet din minte toată chestia asta cu crima-sinuciderea lui Tyler în timp ce ne uităm cum un alt fişet alunecă din clădire, iar sertarele se deschid în aer, maldăre de foi albe sînt prinse de curent şi purtate de vînt.

Opt minute.

Apoi fumul, prin ferestrele sparte izbucneşte fumul. Echipa de demolări va declanşa prima încărcătură în aproximativ opt minute. Prima încărcătură va face să explodeze încărcătura principală, pilonii de susţinere se vor nărui şi seria de imagini cu Parker-Morris Building va intra în toate cărţile de istorie.

Seria de cinci imagini filmate cu încetinitorul. În prima, clădirea e în picioare. În a doua, clădirea e-nclinată la optzeci de grade. Apoi la şaptezeci de grade. În a patra, cînd structura începe să cedeze şi turnul descrie un uşor arc, clădirea e-nclinată la patruzeci şi cinci de grade. În ultima imagine, turnul, cu toate cele o sută nouăzeci şi unu de etaje ale sale, se va prăbuşi peste muzeul de istorie, care este de fapt adevărata ţintă a lui Tyler.

— Lumea asta e acum a noastră, a noastră, zice Tyler, şi toţi boşorogii ăia sînt morţi.

Dacă aş şti cum va ieşi toată chestia, aş fi mai mult decît fericit să crăp şi să ajung în ceruri chiar acum.

Şapte minute.

Sus, pe acoperişul de la Parker-Morris Building, cu pistolul lui Tyler în gură. În timp ce birouri, fişete şi computere se prăvălesc ca meteoriţii peste mulţimea adunată în jurul clădirii, fumul se înalţă prin ferestrele sparte şi, la trei intersecţii de-aici, echipa de demolări se uită la ceas, eu îmi dau seama: pistolul, anarhia, explozia – de fapt toate au de-a face cu Marla Singer.

Şase minute.

Sîntem ca într-un soi de triunghi amoros. Eu îl vreau pe Tyler. Tyler o vrea pe Marla. Marla mă vrea pe mine.

Eu nu o vreau pe Marla, iar Tyler nu mă vrea prin preajmă. Nu mă *mai* vrea. Asta n-are de-a face cu *dragostea*, ca atunci cînd spui că-ţi *pasă* de cineva. Asta are de-a face cu *proprietatea*, ca atunci cînd e vorba de *posesiune*.

Fără Marla, Tyler nu ar avea nimic.

Cinci minute.

Poate că vom intra în legendă, poate că nu. Nu, îmi zic, dar ia stai puţin.

Ce s-ar fi ales de Isus dacă nimeni nu ar fi scris evangheliile?

Patru minute.

Dau la o parte pistolul cu limba şi zic, vrei să devii o legendă, Tyler, băi, păi o să te transform într-o legendă. Că doar am fost aici de la începutul începutului.

Îmi amintesc totul.

Trei minute.

1 În original, Mischief Committee of Project Mayhem.

2

Braţele uriaşe ale lui Bob mă înconjurau şi mă ţineau strîns, iar eu eram strivit în întunericul dintre noile ţîţe asudate ale lui Bob, care atîrnau, imense, aşa cum ne închipuim că sînt ţîţele lui Dumnezeu. Mă duceam la întîlnirile nocturne din subsolul bisericii care se umplea de bărbaţi: pe el îl cheamă Art, pe el Paul, pe el Bob. Umerii largi ai lui Bob îmi sugerau orizontul. Părul blond al lui Bob, atît de blond şi de gros, cu cărarea atît de dreaptă, arăta ce poate face spuma fixativă.

Cu braţele încolăcite în jurul meu, Bob îmi apasă capul de ţîţele cele noi, înmugurite pe pieptul lui bombat.

— O să fie bine, zice Bob. Plîngi.

Simt din cap pînă-n picioare reacţiile chimice dintre oxigen şi mîncarea care se mistuie în interiorul lui Bob.

— Poate că l-au descoperit la timp, zice Bob. Poate e doar seminom. Cu seminom, ai aproape sută la sută şanse de supravieţuire.

Cînd Bob inspiră lung, umerii i se ridică, apoi cad, cad, cad în hohote convulsive. Se ridică. Apoi cad, cad, cad.

Vin aici de doi ani, în fiecare săptămînă, şi Bob mă ia în braţe, iar eu plîng.

— Plîngi, zice Bob şi inspiră şi plînge, plînge, plînge în hohote. Dă-ţi drumul şi plîngi.

Faţa lui mare şi umedă mi se aşază pe creştet şi eu mă pierd înăuntru. Aşa e cînd plîng. E foarte uşor să plîngi în bezna înăbuşitoare, închis în trupul altcuiva, cînd vezi că tot ce-ai putea realiza vreodată va ajunge la gunoi.

Toate chestiile cu care te-ai mîndrit în viaţă vor fi azvîrlite la coş.

Şi eu mă pierd înăuntru.

Cu asta m-am ales în materie de somn în aproape o săptămînă.

Şi aşa am cunoscut-o pe Marla Singer.

Bob plînge pentru că acum şase luni i-au fost extirpate testiculele. Apoi a urmat terapia cu hormoni. Bob are ţîţe din cauză că nivelul de testosteron din corpul său e prea ridicat. Dacă creşti nivelul de testosteron, corpul va creşte la rîndul lui cantitatea de estrogen pentru a se echilibra.

De-aia plîng acum: pentru că viaţa nu mai înseamnă nimic, sau nici

măcar atît. Uitare.

Prea mult estrogen şi te alegi cu ţîţe de curvă.

E uşor să plîngi cînd îţi dai seama că toţi cei pe care-i iubeşti te vor respinge sau vor muri. Pe o axă a timpului îndeajuns de lungă, rata de supravieţuire a fiecăruia scade pînă la zero.

Bob mă iubeşte fiindcă e convins că şi testiculele mele au fost extirpate.

În jurul nostru, în subsolul bisericii episcopale Sf. Treime, cu canapelele sale ieftine din stofă ecosez, se află vreo douăzeci de bărbaţi şi o singură femeie. Toţi stau cîte doi, agăţaţi unul de altul, cei mai mulţi plîngînd. Unele perechi sînt aplecate înainte, cu urechile presate una de cealaltă, aşa cum stau luptătorii, înlănţuiţi. Bărbatul care o are drept pereche pe singura femeie îşi pune coatele pe umerii ei – cîte unul de fiecare parte a capului –, capul ei între mîinile lui şi faţa lui în lacrimi lipită de gîtul ei. Chipul femeii se răsuceşte într-o parte şi mîna ei scoate la iveală o ţigară.

Trag cu ochiul pe sub subsuoara lui Bob Barosanu'.

— Toată viaţa, plînge Bob. Nu ştiu de ce mai fac asta.

Singura femeie de la Sîntem Încă Bărbaţi, grupul de sprijin împotriva cancerului testicular, îşi fumează ţigara sub apăsarea unui străin şi ochii ei îi întîlnesc pe ai mei.

Simulantule.

Simulantule.

Simulantule.

Păr negru mat, tuns scurt, ochi mari precum cei din desenele animate japoneze, slabă ca laptele degresat, gălbuie ca laptele bătut în rochia ei cu model cu trandafiri negri, femeia asta era şi în grupul de sprijin împotriva tuberculozei, de vineri seara. Miercuri era la masa rotundă a grupului cu melanom. Luni seara, împreună cu Speranţa Neclintită din grupul celor condamnaţi la leucemie. Cărarea care îi desparte părul în două e un fulger zigzagat de piele albă pe scalp.

Cînd te uiţi la grupurile astea de sprijin, vezi că toate au nume vag optimiste. Grupul de joi seara, cel pentru paraziţii din sînge, se cheamă Sînge Curat.

Grupul în care mă duc eu, cel pentru paraziţi cerebrali, se cheamă Deasupra şi Dincolo.

Şi duminica după-amiază, la Sîntem Încă Bărbaţi, în subsolul bisericii episcopale Sf. Treime, iat-o din nou pe femeia asta.

Mai rău e că, dacă mă priveşte, nu pot să plîng.

Asta-i partea care-mi place cel mai mult: să fiu ţinut în braţe şi să plîng fără speranţă împreună cu Bob Barosanu'. Cu toţii ne străduim aşa de

mult. Ăsta-i singurul loc în care mă relaxez şi mă abandonez cu adevărat.

Ăsta-i concediul meu.

M-am dus prima dată la un grup de sprijin acum doi ani, după ce fusesem iar la doctor din cauza insomniei mele.

Trecuseră trei săptămîni şi nu închisesem un ochi. După trei săptămîni de nesomn, totul devine o experienţă extracorporală. „Insomnia este doar un simptom a ceva mai complicat. Încearcă să descoperi ce nu merge cum trebuie. Ascultă-ţi corpul“, mi-a zis doctorul.

Nu voiam decît să dorm. Nu voiam decît pastilele mici şi albastre de amital de sodiu, de două sute de miligrame. Nu voiam decît capsulele roş’-albastre de Tuinal, Seconalele roşii ca rujul de buze.

Doctorul m-a sfătuit să mestec rădăcină de valeriană şi să fac mai multă mişcare şi pînă la urmă o să reuşesc eu să adorm.

După felul în care mi se surpase faţa învineţită, ca o poamă putredă, ai fi zis că murisem.

Dacă vreau să văd ce înseamnă durere adevărată, mi-a zis doctorul, să mă duc marţi noaptea la Prima Comuniune. Să văd paraziţii cerebrali. Să văd maladiile osoase degenerative. Să văd disfuncţiile cerebrale organice. Să-i văd cum se descurcă pe bolnavii de cancer.

Aşa că m-am dus.

La primul grup la care m-am dus, am început cu prezentările: pe ea o cheamă Alice, pe ea Brenda, pe ea Dover. Toţi zîmbesc, cu arma aceea invizibilă la tîmplă.

La grupurile de sprijin nu-mi dau niciodată numele adevărat.

O femeie mică şi scheletică pe nume Chloe, cu turul pantalonilor atîrnînd gol şi trist, îmi spune că la paraziţii ei cerebrali cel mai nasol e că nimeni nu mai vrea să facă sex cu ea. Şi iat-o, atît de aproape de moarte că poliţa ei de asigurare pe viaţă de şaptezeci de mii de dolari fusese deja încasată, şi tot ce voia era să se cordească pentru ultima oară. Nu tandreţe. Sex.

Ce poate să spună un tip la chestia asta? Ce poţi să spui, vreau să zic.

Boala s-a manifestat la început printr-o uşoară senzaţie de oboseală, iar acum Chloe era prea plictisită să mai continue tratamentul. Filme pornografice, avea filme pornografice acasă, în apartamentul ei.

În timpul Revoluţiei Franceze, îmi spunea Chloe, femeile din închisoare, ducesele, baroanele, marchizele, în fine, se cordeau cu orice bărbat care ţinea steagul sus. Chloe respira lipită de gîtul meu. Care ţinea

steagul sus. Căruia i se scula, înţelegi. Dacă te cordeai, timpul trecea mai uşor.

La petite mort, cum îi spuneau francezii.

Dacă mă interesa, Chloe avea filme pornografice. Nitrat de amil. Lubrifiante.

În mod normal, aş fi etalat o erecţie. Dar Chloe a noastră e un schelet cufundat în ceară galbenă.

Chloe o arăta cum o arăta, dar eu sînt nimic. Mai puţin decît nimic. Totuşi, umărul lui Chloe îl caută pe al meu cînd stăm în cerc pe covorul aspru. Închidem ochii. Era rîndul lui Chloe să ne călăuzească la meditaţia dirijată, iar ea ne-a vorbit din grădina serenităţii. Chloe ne-a vorbit pe cînd urcam dealul spre palatul celor şapte uşi. Înăuntrul palatului erau şapte uşi, uşa verde, uşa galbenă, uşa portocalie, şi Chloe ne-a vorbit deschizîndu-ne fiecare uşă, uşa albastră, uşa roşie, uşa albă, şi descoperind ceea ce era acolo.

Cu ochii închişi, ne imaginam durerea noastră ca pe o minge de lumină tămăduitoare plutind în jurul picioarelor noastre şi ridicîndu-ni-se spre genunchi, spre mijloc, spre piept. Ceakrele noastre deschizîndu-se. Ceakra inimii. Ceakra capului. Chloe ne-a vorbit pînă am ajuns în peşterile în care ne-am întîlnit fiecare animalul-totem. Al meu era un pinguin.

Gheaţa acoperea podeaua peşterii şi pinguinul mi-a zis, alunecă. Fără nici cel mai mic efort, am alunecat împreună prin tuneluri şi galerii.

Apoi a venit momentul să ne îmbrăţişăm.

Deschideţi ochii.

Acesta a fost contactul fizic în scop terapeutic, a zis Chloe. Fiecare trebuie să ne alegem un partener. Chloe îşi azvîrli braţele pe după gîtul meu şi începu să plîngă. Avea acasă un sutien fără bretele şi a plîns. Chloe avea uleiuri şi cătuşe şi a plîns cît secundarul ceasului meu a parcurs întreg cadranul de unsprezece ori.

Nu am plîns la prima mea şedinţă de grup, acum doi ani. N-am plîns nici la a doua şi nici la a treia. N-am plîns la paraziţii din sînge, la cancerul la intestine ori la demenţa cerebrală.

Aşa-i cînd suferi de insomnie. Totul e atît de îndepărtat – o copie a unei copii a unei copii. Insomnia te distanţează de fiecare lucru. Nu poţi atinge nimic şi nimic nu te poate atinge.

Apoi a apărut Bob. Prima oară cînd m-am dus la grupul Sîntem Încă Bărbaţi, la cei cu cancer testicular, Bob matahala, Bob babanu', s-a povîrnit asupra mea şi a început să plîngă. Cînd a venit momentul îmbrăţişării, matahala s-a întins prin cameră cu braţele pe lîngă corp şi cu umerii strînşi. Cu bărbia în piept, cu ochii deja înecaţi în lacrimi. Tîrşîindu-

şi picioarele, cu genunchii împreunaţi într-un mers invizibil, Bob a alunecat prin încăpere şi s-a cocoţat pe mine.

Bob a aterizat pe mine.

Braţele mari ale lui Bob s-au înfăşurat în jurul meu.

Bob Barosanu' era un tip tare, zicea el. Ce vremuri erau alea în care amesteca Dianabol cu Wistrol, steroidul pentru cai de curse. Şi propria lui sală de forţă, Bob Barosanu' avea o sală de forţă. Fusese căsătorit de trei ori. Făcuse reclamă unor produse, nu-l văzusem niciodată la televizor? Tot programul acela despre cum să-ţi dezvolţi pieptul era, practic, invenţia lui.

Necunoscuţii cu acest gen de sinceritate mă înmoaie de tot, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Bob n-a ştiut. Măcar unul dintre acele huevos ale sale dacă ar fi coborît, şi şi-ar fi dat seama că era un factor de risc. Bob îmi povesti despre terapia postoperatorie cu hormoni.

O groază de culturişti care-şi injectează prea mult testosteron se aleg cu ceea ce ei numesc ţîţe de muiere.

A trebuit să-l întreb ce înţelegea prin huevos.

Huevos, a zis Bob. Gonade. Nuci. Bijuterii. Testicule. Coaie. În Mexic, de unde-ţi cumperi steroizi, le zic „ouă".

Divorţ, divorţ, divorţ, a zis Bob şi mi-a arătat o fotografie de-a sa pe care o avea în portofel şi în care, la prima vedere, părea gol, uriaş, pozînd la un concurs. E un mod de viaţă tîmpit, a spus Bob, dar cînd eşti acolo, pe scenă, umflat şi ras peste tot, cînd nu mai ai în corp decît 2% grăsime, iar diureticele te-au lăsat rece şi tare ca betonul la atingere, luminile te orbesc şi sistemul de sonorizare care intră în microfonie te asurzeşte, pînă cînd arbitrul îţi comandă „Întinde cvadricepsul drept, flexează şi rămîi aşa".

„Întinde braţul stîng, flexează bicepsul şi rămîi aşa."

E mai tare decît viaţa adevărată.

Repede-repede, a zis Bob, s-a îmbolnăvit de cancer. Apoi a dat faliment. Avea doi copii mari care nu-i mai răspundeau la telefon.

Ca să-l scape de ţîţele de muiere, doctorul trebuia să-i facă o incizie sub pectorali şi să dreneze tot lichidul.

Asta-i tot ce-mi aduc aminte, pentru că după aia braţele lui Bob m-au cuprins complet, iar capul i-a coborît pentru a mă acoperi. Apoi m-am pierdut în uitare, într-o uitare neagră, tăcută, totală, iar cînd, într-un final, m-am îndepărtat de pieptul lui moale, tricoul lui Bob era o mască udă a felului în care arătam cînd am plîns.

Asta era acum doi ani, în prima mea seară la Sîntem Încă Bărbaţi.

De atunci, la aproape fiecare întîlnire, Bob Barosanu' m-a făcut să plîng.

Nu m-am mai dus niciodată la doctor. N-am mai ronţăit niciodată rădăcină de valeriană.

Asta însemna libertate. Să-ţi pierzi orice urmă de speranţă însemna libertate. Cum n-am spus nimic, oamenii din grup şi-au închipuit ce-i mai rău. Au plîns mai tare. Am plîns mai tare. Ridică-ţi ochii la cer şi eşti mort.

Întorcîndu-mă acasă după o şedinţă de grup, mă simţeam mai viu decît m-am simţit vreodată. Nu eram gazda cancerului sau a paraziţilor din sînge; eram micul centru cald în jurul căruia se îngrămădea viaţa lumii.

Şi am dormit. Nici copiii nu dorm aşa de bine.

În fiecare seară am murit şi m-am născut în fiecare seară.

Înviat din morţi.

Pînă în seara asta, doi ani victorioşi pînă în seara asta, pentru că nu pot să plîng dacă femeia asta se uită la mine. Pentru că nu pot să ajung la fund, nu pot fi mîntuit. Îmi muşc pereţii obrajilor aşa de tare, că limba mea crede că e făcută din ghemotoace de tapet. N-am dormit de patru zile.

Cînd se uită la mine, sînt un mincinos. Ea e simulanta. Ea e mincinoasa. În seara asta, cînd am făcut cunoştinţă, ne-am prezentat: mă numesc Bob, mă numesc Paul, mă numesc Terry, mă numesc David.

Niciodată nu-mi dau numele real.

— Cancer, nu? m-a întrebat.

Apoi a zis:

—Bună, mă numesc Marla Singer.

Nimeni nu i-a spus vreodată Marlei ce fel de cancer. Apoi am fost cu toţii ocupaţi să ne legănăm copilul din noi.

În timp ce bărbatul plînge în continuare pe gîtul ei, Marla trage încă un fum din ţigară.

O privesc dintre ţîţele zguduite de plîns ale lui Bob.

Pentru Marla sînt un simulant. Începînd din a doua noapte în care am văzut-o, n-am mai putut să dorm. Totuşi, eu am fost primul simulant, dacă nu cumva toţi oamenii ăştia mint în legătură cu leziunile lor, cu tusea şi tumorile lor, chiar şi Bob Barosanu', matahala. Bob babanu'.

Numai uită-te la părul lui dat cu fixativ.

Marla fumează şi îşi roteşte ochii.

În acest moment minciuna Marlei reflectă propria-mi minciună şi tot ce văd sînt numai minciuni. În mijlocul întregului lor adevăr. Toţi se agaţă de spaima lor cea mai mare şi-şi împărtăşesc spaima lor cea mai mare – că moartea se îndreaptă direct spre ei şi că simt în ceafă ţeava unei arme. Ei bine, Marla fumează şi îşi dă ochii peste cap, iar eu, eu sînt îngropat sub

un covor hohotitor şi, dintr-o dată, pînă şi moartea şi pieirea nu mai reprezintă în camera aia, cu flori de plastic aşezate pe video, decît un non-eveniment.

— Bob, zic, mă striveşti.

Încerc să vorbesc în şoaptă, apoi renunţ.

— Bob.

Încerc să vorbesc încet, apoi ţip:

— Bob, trebuie să mă duc la closet.

La baie, deasupra chiuvetei, atîrnă o oglindă. Dacă e aşa cum cred eu, atunci o să mă-ntîlnesc cu Marla la Deasupra şi Dincolo, grupul celor cu disfuncţii cerebrale provocate de paraziţi. Marla o să fie acolo. Bineînţeles, Marla o să fie acolo, iar eu o să mă aşez lîngă ea. Şi, după ce-o să facem cunoştinţă, după meditaţie, cele şapte uşi ale palatului şi mingea albă de lumină tămăduitoare, după ce o să ne deschidem ceakrele, cînd o să vină momentul să ne îmbrăţişăm, o s-o înşfac pe curva asta mică.

Cu braţele strînse pe lîngă corp şi buzele lipite de urechea ei, o să-i zic, Marla, simulanta dracului, cară-te de-aici.

Ăsta-i singurul lucru adevărat din viaţa mea şi tu-l distrugi.

Turista dracului.

Data viitoare cînd o să ne-ntîlnim, o să-i zic, Marla, nu pot să dorm dacă stai aici. Cară-te.

3

Te trezeşti la Air Harbor International.

La fiecare decolare şi aterizare, cînd avionul se înclina prea mult pe o parte, mă rugam să ne prăbuşim. Momentul acela, gîndul că am putea muri neajutoraţi, tutun uman făcut bucăţi şi amestecat în fuselaj, îmi vindecă insomnia ca o narcolepsie.

Aşa l-am cunoscut pe Tyler Durden.

Te trezeşti la O'Hare.

Te trezeşti la LaGuardia.

Te trezeşti la Logan.

Tyler lucra cu jumătate de normă ca proiecţionist. Din pricina bioritmului său, Tyler putea lucra doar noaptea. Dacă un proiecţionist suna şi anunţa că-i bolnav, sindicatul îl chema pe Tyler.

Unii sînt oameni de noapte. Alţii sînt oameni de zi. N-aş putea lucra decît ziua.

Te trezeşti la Dulles.

Asigurările de viaţă plătesc triplu dacă mori în timpul unei călătorii de afaceri. Mă rugam pentru efectul de forfecare provocat de vînt. Mă rugam pentru pelicani aspiraţi în turbine şi nituri slăbite şi gheaţă pe aripi. La decolare, cînd avionul rula pe pistă şi flapsurile se ridicau, cînd scaunele erau în poziţie verticală, măsuţele strînse şi toate bagajele de mînă aşezate în compartimentul de deasupra capului, cînd capătul pistei se apropia de noi, de noi, cei care stinseserăm toate ţigările, mă rugam să ne prăbuşim.

Te trezeşti la Love Field.

Într-o cabină de proiecţie, dacă era un cinematograf vechi, Tyler trebuia să schimbe bobinele. Cînd schimbi bobina, ai două aparate de proiecţie în cabină, din care doar unul merge.

Ştiu asta pentru că Tyler ştie asta.

Cel de-al doilea aparat e pregătit cu a doua bobină de film. Majoritatea filmelor sînt formate din şase sau şapte bobine care rulează într-o anumită ordine. În cinematografele mai noi bobinele sînt puse cap la cap într-o bobină mare de un metru jumate. Aşa nu mai ai nevoie de două aparate de proiecţie şi nu mai trebuie să schimbi bobinele, bobina unu, schimbă, bobina doi pe celălalt aparat, schimbă, bobina trei pe primul

aparat.

Schimbă.

Te trezeşti la SeaTac.

Îi studiez pe oamenii desenaţi pe cartoanele laminate din buzunarul fiecărui scaun. O femeie pluteşte în ocean, cu părul ei castaniu răsfirat în spate, cu perna strînsă la piept. Ţine ochii larg deschişi, dar nici nu zîmbeşte, nici nu se încruntă. În altă imagine, oameni calmi ca nişte vaci hinduse se întind după măştile de oxigen care spînzură din tavan.

Trebuie să fie o urgenţă.

Ah.

Cabina s-a depresurizat.

Ah.

Te trezeşti şi ai ajuns la Willow Run.

Cinematograf nou, cinematograf vechi, pentru a transporta un film la următorul cinematograf, Tyler trebuie să spargă filmul în cele şase sau şapte bobine iniţiale. Micile bobine sînt puse în două valize de oţel hexagonale. Fiecare valiză are un mîner. Încearcă să ridici una şi o să-ţi disloci umărul. Atît sînt de grele.

Tyler e chelner la banchete, la un hotel din centru, şi Tyler mai e şi proiecţionist la sindicatul proiecţioniştilor. Nu ştiu de cînd lucra Tyler în toate nopţile alea cînd nu reuşeam să dorm.

În cinematografele vechi în care se folosesc două aparate de proiecţie, proiecţionistul trebuie să fie pe fază ca să schimbe aparatele la fix, astfel încît publicul să nu sesizeze vreo pauză în momentul în care o bobină începe şi cealaltă se termină. Trebuie să te uiţi după punctele albe care apar în colţul din dreapta sus al ecranului. Ăsta-i semnalul. Uită-te la film şi ai să vezi două puncte la sfîrşitul fiecărei bobine.

„Arsuri de ţigară“, aşa li se zice în branşă.

Primul punct alb, ăsta-i semnalul de două minute. Porneşti al doilea aparat, ca să apuce să prindă viteza optimă.

Al doilea punct alb este semnalul de cinci secunde. Emoţie. Stai între cele două aparate şi cabina fierbe de la lămpile cu xenon în care, dacă te uiţi, ai orbit. Primul punct sclipeşte pe ecran. Sunetul unui film vine dintr-un difuzor baban, plasat în spatele ecranului. Cabina de proiecţie e izolată fonic, pentru că înăuntru huruie rolele care trec filmul prin faţa lentilelor cu viteza de doi metri pe secundă, treizeci de cadre pe metru, şaizeci de cadre pe secundă, zăngănind ca o mitralieră Gatling. Cele două aparate de proiecţie merg, iar tu stai între ele cu mîna pe întrerupătorul fiecăruia. Aparatele de proiecţie foarte vechi au un bec de avertizare pe axul bobinei debitoare.

Punctele de avertizare rămîn la locul lor chiar şi după ce filmul se dă la televiziune. Chiar şi în filmele care se proiectează în avioane.

Pe măsură ce filmul se înfăşoară pe bobina colectoare, aceasta se învîrte tot mai încet, aşa că bobina debitoare se învîrte mai tare. Cînd o bobină se apropie de sfîrşit, bobina debitoare se învîrte aşa de repede, că va începe să sune alarma, ca să te avertizeze că se apropie momentul să faci schimbarea.

Bezna e fierbinte de la lămpile aparatelor de proiecţie şi alarma începe să sune. Stai între cele două aparate, cu cîte o manetă în fiecare mînă, şi te uiţi în colţul ecranului. Al doilea punct sclipeşte. Numeri pînă la cinci. Închizi prima clapetă. În acelaşi timp, o deschizi pe cealaltă.

Schimbare.

Filmul continuă.

Nimeni din public nu se prinde.

Alarma e la locul ei, pe bobina debitoare, aşa că proiecţionistul poate să tragă un pui de somn. Un proiecţionist face o groază de chestii pe care n-ar trebui să le facă. Nu toate aparatele de proiecţie au alarmă. Se-ntîmplă uneori să te trezeşti acasă, în întuneric, cu spaima că ai adormit în cabină şi ai ratat o schimbare. Publicul te-njură. Publicul, cu visul lui pe care l-ai stricat. Iar directorul o să sune la sindicat.

Te trezeşti la Krissy Field.

Farmecul călătoriei mă însoţeşte oriunde mă duc. Existenţa redusă la scară. Mă duc la hotel, un săpun mititel, mostre mititele de şampon, bucăţele de unt pentru o persoană, flacoane mititele de apă de gură şi o periuţă de dinţi de unică folosinţă. Îndoaie-te ca să încapi în scaunul de avion de mărime standard. Eşti un uriaş. Problema e că ai umerii prea largi. Picioarele tale de Alice în Ţara Minunilor sînt dintr-o dată atît de lungi, că ating picioarele pasagerului din faţă. Iată şi prînzul, un Cordon Bleu de pui într-un pachet miniatural, cu ingredientele puse separat, ca un joc de asamblat menit să-ţi ocupe mintea cu ceva.

Pilotul a aprins semnalul care te avertizează să-ţi legi centura de siguranţă, aşa că te rugăm să te abţii de la plimbări prin avion.

Te trezeşti la Meigs Field.

Uneori, Tyler se trezeşte în întuneric, terorizat că a ratat o schimbare de bobină, sau că filmul s-a rupt sau a alunecat în aparat şi tamburii găuresc fonograma.

După ce un film a fost găurit, lumina lămpilor pătrunde prin fonogramă şi, în loc de vorbe, te izbeşte un zgomot asemănător celui scos de palele elicei unui elicopter, *vup-vup-vup*, pe măsură ce fasciculul luminos citeşte perforaţiile lăsate de tamburi.

Alt lucru pe care proiecţionistul nu trebuie să-l facă: Tyler face diapozitive din cele mai bune cadre ale unui film. Prima peliculă în care o femeie complet goală e filmată din faţă o înfăţişa pe actriţa Angie Dickinson.

În momentul în care o copie a acestui film a fost expediată din cinematografele de pe Coasta de Est către cele de pe Coasta de Vest, scena a dispărut. Un proiecţionist a luat un cadru. Alt proiecţionist a luat alt cadru. Toţi voiau un diapozitiv cu Angie Dickinson în pielea goală. Pornografia a pătruns în cinematografe şi unii dintre proiecţioniştii ăştia şi-au făcut colecţii întregi, care au chiar şi un story.

Te trezeşti la Boeing Field.

Te trezeşti la LAX.

În seara asta avionul e aproape gol, aşa că poţi să ridici cotierele şi să te întinzi. Te întinzi, genunchii ţi se dezdoaie, mijlocul ţi se dezdoaie, coatele ţi se dezdoaie, te lungeşti pe trei sau patru scaune. Îmi dau ceasul cu două ore mai devreme sau cu trei ore mai tîrziu, ora Pacificului, ora Munţilor Stîncoşi, ora Centrală, ora Coastei de Est; pierzi o oră, cîştigi o oră.

Asta-i viaţa ta, şi se scurge minut cu minut.

Te trezeşti la Cleveland Hopkins.

Te trezeşti la SeaTac, din nou.

Eşti proiecţionist şi eşti obosit şi furios, dar de obicei eşti doar plictisit, aşa că începi să aduni cadre pornografice colecţionate de alţi proiecţionişti, ascunse prin cabină, şi lipeşti în alt film cadrul în care apare un penis roşu sau un prim-plan cu un vagin căscat şi ud.

Să luăm un film cu animale, din alea în care cîinele şi pisica sînt uitaţi de o familie care călătoreşte şi se văd nevoiţi să-şi găsească singuri drumul spre casă. În rola trei, imediat după ce pisica şi cîinele, care au voci omeneşti, discută unul cu celălalt şi mănîncă dintr-o pubelă, apare imaginea unei erecţii.

E opera lui Tyler.

Un cadru dintr-un film durează a şaizecea parte dintr-o secundă. Împarte o secundă în şaizeci de părţi egale. Atît durează erecţia. Se înalţă cît un bloc cu patru etaje peste publicul care ronţăie floricele, roşie, alunecoasă şi îngrozitoare, şi nimeni nu o vede.

Te trezeşti la Logan, din nou.

E groaznic să călătoreşti aşa. Mă duc la întîlniri la care şeful meu nu vrea să participe. Iau notiţe. Apoi mă-ntorc.

Oriunde mă duc, aplic formula. Păstrez secretul intact.

E o simplă problemă de aritmetică.

E o problemă cu tematică.

Dacă o maşină produsă de compania mea pleacă din Chicago spre vest, rulînd cu o viteză de o sută de kilometri pe oră, şi diferenţialul din spate se blochează, iar maşina se izbeşte de ceva şi ia foc cu toţi pasagerii înăuntru, compania mea îşi retrage maşinile de pe piaţă?

Iei numărul vehiculelor care se află în circulaţie (A), îl înmulţeşti cu coeficientul de probabilitate al unui accident (B), apoi înmulţeşti rezultatul cu costul unei înţelegeri în afara tribunalului (C).

A ori B ori C egal X. Atîta ne costă dacă nu retragem maşinile de pe piaţă.

Dacă X este mai mare decît costul retragerii, ne retragem maşinile şi nimeni nu se supără.

Dacă X este mai mic decît costul retragerii, atunci nu le retragem.

Oriunde mă duc, mă aşteaptă caroseria carbonizată şi şifonată a unei maşini. Ştiu unde sînt toate scheletele. Consideraţi asta drept garanţia slujbei mele.

Somn la hotel, mîncare la restaurant. Oriunde mă duc, leg prietenii efemere cu oamenii care stau lîngă mine de la Logan la Krissy şi la Willow Run.

Sînt coordonator al campaniei de retrageri, îi spun prietenului de-o porţie care stă lîngă mine, dar mă îndrept spre o carieră de spălător de vase.

Te trezeşti la O’Hare, din nou.

Tyler a lipit apoi penisuri în toate filmele. De regulă prim-planuri cu un penis sau cu cîte un vagin cît Marele Canion, cu ecou cu tot, cît un bloc cu patru etaje şi pulsînd din pricina presiunii sangvine, şi în timpul ăsta Cenuşăreasa dansează cu prinţul, iar oamenii privesc. Nimeni nu are vreo obiecţie. Oamenii mănîncă şi beau, dar seara nu mai e la fel. Oamenilor li se face rău sau izbucnesc în plîns din senin. Doar o pasăre colibri l-ar putea surprinde pe Tyler asupra faptului.

Te trezeşti la JFK.

Simt cum mă topesc şi mă umflu în momentul aterizării, cînd o roată bufneşte pe pistă, dar avionul se apleacă pe o parte şi încearcă să se hotărască dacă să se îndrepte sau să se răstoarne. În momentul ăsta nimic nu mai contează. Ridică-ţi ochii la cer şi ai murit. Nici bagajul tău. Nimic nu contează. Nici respiraţia ta urît mirositoare. Hublourile sînt opace şi motoarele cu reacţie se rotesc în sens invers. Dacă avionul se înclină într-un unghi greşit, nu va trebui să mai completezi niciodată un deviz de cheltuieli. Cere chitanţe pentru cumpărături peste douăzeci şi cinci de dolari. Niciodată n-o să mai fii nevoit să te duci la tuns.

Un zgomot surd şi a doua roată loveşte pista. Staccato-ul celor o

sută de centuri de siguranţă care se desfac şi prietenul de-o porţie lîngă care era cît pe ce să mori zice:

Sper să-ţi meargă bine.

Mdaa, şi eu.

Atît durează momentul tău. Şi viaţa merge mai departe.

Şi, din întîmplare, l-am cunoscut pe Tyler.

Venise vremea să-mi iau un concediu.

Te trezeşti la LAX.

Din nou.

Ne-am întîlnit pe o plajă pentru nudişti. Vara era pe sfîrşite şi eu dormeam. Tyler era în pielea goală, transpirat, plin de nisip, cu părul ud atîrnîndu-i în şuviţe pe faţă.

Tyler se aflase prin preajmă mult înainte să ne fi întîlnit.

Tyler scotea din valuri buşteni aduşi de curenţi, apoi îi trăgea pe plajă. Fixase deja în nisipul ud cinci buşteni, dispuşi în semicerc la cîţiva centimetri unul de altul şi care-i ajungeau la înălţimea ochilor. Înşirase patru buşteni şi, cînd m-am trezit, l-am văzut trăgîndu-l pe al cincilea pe plajă. A săpat o groapă la unul din capetele buşteanului, apoi a ridicat celălalt capăt pînă cînd buşteanul a alunecat în gaură şi a rămas într-un unghi instabil.

Te trezeşti pe plajă.

Nu mai era nimeni altcineva pe plajă, în afară de noi.

Cu un băţ, Tyler a trasat pe nisip o linie dreaptă la vreun metru distanţă. Apoi s-a întors să îndrepte buşteanul, îndesîndu-i nişte nisip la bază.

Eram singurul spectator al acestei scene.

— Ai idee cît e ceasul? a întrebat Tyler.

Port întotdeauna ceas.

— Ai idee cît e ceasul?

Unde? am întrebat.

— Aici, a zis Tyler. Acum.

Era 4.06 p.m.

După un timp, Tyler s-a aşezat cu picioarele încrucişate în umbra buştenilor ridicaţi. A rămas jos cîteva minute, apoi s-a ridicat şi s-a dus să înoate, după care şi-a tras pe el un tricou şi nişte pantaloni de trening şi-a dat să plece. A trebuit să-l întreb.

Trebuia să ştiu ce făcuse Tyler cît eu dormeam.

Dacă ar fi să mă trezesc într-un alt loc, într-un alt moment, m-aş trezi ca o altă persoană?

L-am întrebat pe Tyler dacă e artist.

Tyler a ridicat din umeri şi mi-a arătat cei cinci buşteni, care erau

mai laţi la bază. Tyler mi-a arătat linia pe care o trasase pe nisip şi cum folosise linia pentru a măsura umbra fiecărui buştean.

Uneori se-ntîmplă să te trezeşti şi să te-ntrebi unde te afli.

Tyler crease umbra unei mîini gigantice. Numai că acum patru degete erau lungi cît ale lui Nosferatu, iar degetul mare prea scurt, dar el a zis că la patru şi jumătate mîna a fost perfectă. Uriaşa mînă de umbră a fost perfectă timp de un minut şi, timp de un minut perfect, Tyler stătuse în palma unei perfecţiuni pe care o crease el însuşi.

Te trezeşti şi nu eşti nicăieri.

Un minut era de-ajuns, a spus Tyler. Cineva a trebuit să muncească din greu pentru el, dar un minut de perfecţiune merita efortul. Nu te poţi aştepta la mai mult de un moment de perfecţiune.

Te trezeşti şi e de-ajuns.

Îl chema Tyler Durden şi era proiecţionist în cadrul sindicatului proiecţioniştilor şi era chelner la un hotel, în centru, şi mi-a dat numărul lui de telefon.

Şi aşa ne-am întîlnit.

4

Astă-seară toţi bolnavii de paraziţi cerebrali sînt prezenţi. Deasupra şi Dincolo are întotdeauna parte de o asistenţă numeroasă. Pe el îl cheamă Peter. Pe el Aldo. Pe ea Marcy.

Bună.

Se fac prezentările, atenţie, toată lumea, pe ea o cheamă Marla Singer şi e prima dată cînd vine la noi.

Bună, Marla.

La Deasupra şi Dincolo începem cu Cioacele despre Recuperare. Grupul nu se cheamă Paraziţii Cerebrali. N-o să auzi pe nimeni rostind vreodată cuvîntul „paraziţi“. Toată lumea se însănătoşeşte. Ah, medicamentele astea noi. Cîte unul tocmai a dat colţul. Cu toate astea, peste tot dai de priviri crucişe, semn al unei migrene de cinci zile. O femeie îşi şterge nişte lacrimi involuntare. Toată lumea primeşte un ecuson cu nume şi toţi cei pe care i-ai întîlnit vreme de un an, în fiecare marţi seara, vin la tine şi îţi întind mîna, cu ochii pe ecusonul cu numele tău.

Nu cred că ne-am mai întîlnit.

Nimeni nu spune vreodată *parazit*. Spun *agent*.

Nu spun *medicaţie*. Spun *tratament*.

În timpul Cioacelor despre Recuperare, cineva va spune cum s-a răspîndit agentul în coloana sa vertebrală şi, dintr-o dată, s-a trezit că nu-şi mai poate controla mîna stîngă. Agentul, va spune altcineva, i-a uscat membranele creierului şi acum creierul dă să-i iasă din căpăţînă, provocîndu-i crize.

Data trecută cînd am venit aici, femeia pe nume Chloe ne-a comunicat singura veste bună. Chloe s-a opintit în braţele scaunului ca să se ridice şi a spus că nu-i mai e nici un pic frică de moarte.

În seara asta, după prezentări şi Cioacele despre Recuperare, o fată pe care n-o cunosc, cu un ecuson pe care scrie Glenda, spune că e sora lui Chloe şi că marţea trecută, la ora două dimineaţa, Chloe a murit, în sfîrşit.

Ah, ce drăguţ. Vreme de doi ani, Chloe a plîns în braţele mele cînd venea momentul îmbrăţişării şi acum e moartă, moartă şi-ngropată în pămînt, moartă şi pusă într-o urnă, mausoleu, columbar. Ah, dovada că azi gîndeşti şi te-nvîrţi încolo şi-ncoace, iar mîine eşti îngrăşămînt rece, bufetul

viermilor. Iată extraordinarul miracol al morţii şi ar fi aşa de dulce dacă, vai, n-ar exista ea.

Marla.

Ah, şi Marla se uită din nou la mine, distingîndu-se printre toţi paraziţii cerebrali.

Mincinosule.

Simulantule.

Marla e simulanta. Tu eşti simulanta. Toţi cei de-aici, cînd sînt scuturaţi de fiori sau de convulsii şi se prăbuşesc grămadă, lătrînd, iar crăcana jeanşilor li se colorează în bleumarin, ei bine, nu fac altceva decît să joace teatru.

În seara asta, meditaţia nu mai reuşeşte să mă poarte nicăieri. În spatele fiecăreia dintre cele şapte uşi ale palatului, uşa verde, uşa portocalie, e Marla. Uşa albastră, Marla stă acolo. Mincinosule. În meditaţia care mă poartă prin peştera animalului-totem, pentru mine animalul-totem e Marla. Fumîndu-şi ţigara, Marla, rotindu-şi ochii. Mincinosule. Părul negru şi buzele moi, rujate. Simulantule. Buze ca o sofa din piele neagră italienească. N-ai cum să scapi.

Chloe era marfă autentică.

Chloe era felul în care ar fi arătat scheletul lui Joni Mitchell[2] dacă l-ai face să zîmbească şi i-ai da drumul la o petrecere, punîndu-l să fie extrem de drăguţ cu toată lumea. Închipuiţi-vă scheletul popular al lui Chloe, de mărimea unei insecte, zburînd prin boltele şi galeriile maţelor ei la două dimineaţa. Pulsul său ca o sirenă anunţînd: Pregăteşte-te să mori în zece, în nouă, în opt secunde. Moartea se va declanşa în şapte, şase...

Noaptea, Chloe va trece în zbor în jurul labirinturilor propriilor ei vene în pragul colapsului şi al vaselor explodate, care împrăştie limfă fierbinte. Nervii ies la suprafaţă în ţesut ca nişte fire. Abcesele se umflă în ţesut ca nişte perle albe, fierbinţi.

Anunţul: pregăteşte-te să evacuezi intestinele în zece, în nouă, opt, şapte.

Pregăteşte-te să evacuezi sufletul în zece, în nouă, opt.

Chloe lipăie, cufundată pînă la glezne în fluidul renal scurs din rinichii săi blocaţi.

Moartea se va declanşa în cinci.

Cinci, patru.

Patru.

În jurul ei, sprayul cu viaţă parazitară îi vopseşte inima.

Patru, trei.

Trei, doi.

Chloe escaladează repede mucoasa propriului ei gît, în care sîngele i s-a coagulat.

Moartea se va declanşa în trei, în două.

Luna străluceşte prin gura deschisă.

Pregăteşte-te pentru ultima suflare. Acum.

Evacuează.

Acum.

Sufletul se desprinde de trup.

Acum.

Moartea se declanşează.

Acum.

Ah, asta ar trebui să fie aşa de dulce, amintirea trupului lui Chloe, cald încă, în braţele mele şi Chloe moartă pe undeva.

Dar nu, Marla mă urmăreşte.

În timpul meditaţiei îmi desfac braţele pentru a-l primi în ele pe copilul din mine, iar copilul e Marla fumîndu-şi ţigara. Nici o minge albă de lumină tămăduitoare. Mincinosule. Nici o ceakra. Imaginează-ţi ceakra desfăcîndu-se precum florile şi în centrul fiecărei flori o explozie de lumină suavă, dată cu încetinitorul.

Mincinosule.

Ceakrele mele rămîn ferecate.

Cînd meditaţia ia sfîrşit, toţi îşi întind şi-şi răsucesc capetele, ajutîndu-se unul pe altul să se ridice în picioare. Contact fizic în scop terapeutic. Pentru momentul îmbrăţişării, fac trei paşi în lateral ca să mă postez în faţa Marlei, care mă priveşte drept în faţă, în timp ce eu mă uit la ceilalţi, aşteptînd semnalul.

Cu toţii, vine semnalul, haideţi să ne îmbrăţişăm aproapele.

Braţele mi se strîng în jurul Marlei.

În seara asta alege pe cineva deosebit.

Mîinile cu care Marla îşi ţine ţigara sînt ţintuite de talie.

Spune cuiva cum te simţi.

Marla n-are cancer testicular. Marla n-are tuberculoză. Nu moare. Bine, în opinia filosofilor ălora care se sparg în băşini, cu toţii murim, dar Marla nu moare în felul în care murea Chloe.

Împărtăşiţi-vă unul altuia, vine semnalul.

Deci, Marla, ţi se pare mai mişto aşa?

Împărtăşiţi-vă unul altuia cu totul.

Hai, Marla, pleacă. Pleacă. Pleacă.

Plîngi, dacă aşa simţi.

Marla se uită în ochii mei. Ai ei sînt căprui. Lobul urechii îi face un

pliu în jurul găurii pentru cercei. N-are nici unul. Are buzele crăpate şi glazurate cu piele moartă.

Dă-i drumul, plîngi.

— Nici tu nu eşti pe moarte, spune Marla.

Jur-împrejur, perechile suspină, proptiţi unii de alţii.

— Dacă mă torni, zice Marla, te torn şi eu.

Atunci, spun, am putea împărţi zilele săptămînii. Marla poate lua maladiile osoase, paraziţii cerebrali şi tuberculoza. Eu o să păstrez cancerul testicular, paraziţii din sînge şi demenţa cerebrală organică.

— Ce facem cu cancerul de colon ascendent? întreabă Marla.

Fata şi-a făcut temele.

O să-mpărţim cancerul de colon ascendent. Ea să se ducă prima şi a treia duminică din lună.

— Nu, zice Marla.

Nu, ea vrea totul. Cancerele, paraziţii. Ochii Marlei se îngustează. În viaţa ei n-a visat că se poate simţi atît de mişto. Simţea cum se trezeşte la viaţă. Pielea i se curăţa. În toată viaţa ei nu văzuse nici un mort. Viaţa nu avea nici un sens, pentru că nu exista nimic cu care să o compare. Ah, dar acum exista agonie şi moarte, pierdere şi suferinţă. Lacrimi şi fiori, spaimă şi remuşcare. Acum, că ştie unde ne ducem cu toţii, Marla îşi trăieşte fiecare clipă.

Nu, n-avea de gînd să plece din nici un grup.

— N-am chef să trăiesc iar ca înainte, spune Marla. Am lucrat la o firmă de pompe funebre ca să mă simt bine, doar ca să simt că respir. Dacă n-o să-mi mai găsesc o altă slujbă în branşă?

Atunci întoarce-te la firma de pompe funebre, zic eu.

— Înmormîntările sînt nimic pe lîngă asta. Înmormîntările sînt nişte ceremonii abstracte. Aici trăieşti cu adevărat experienţa morţii.

Perechile din jur îşi şterg lacrimile, îşi trag nasurile, se bat pe spate şi se desprind.

Nu putem să venim amîndoi, îi spun eu.

— Atunci nu veni.

Am nevoie de chestia asta.

— Atunci du-te la înmormîntări.

Toţi ceilalţi s-au despărţit şi se prind de mîini pentru rugăciunea de încheiere. Îi dau drumul Marlei.

— De cînd vii aici?

Rugăciunea de încheiere.

Doi ani.

Un bărbat din cercul de rugăciune mă apucă de mînă. Un alt bărbat

apucă mîna Marlei.

De regulă, cînd încep rugăciunile, mi se taie răsuflarea. Ah, binecuvîntează-ne. Ah, binecuvîntează mînia noastră şi frica noastră.

— Doi ani? Marla îşi înclină capul ca să mă întrebe.

Ah, binecuvîntează-ne şi ţine-ne.

Toţi cei care ar fi putut să mă remarce în aceşti doi ani fie au murit, fie s-au făcut bine şi nu s-au mai întors.

Ajută-ne şi iar ajută-ne.

— Okay, zice Marla, okay, okay, poţi să păstrezi cancerul testicular.

Bob Barosanu', Bob Babanu' plîngînd lăţit tot peste mine. Mersi.

Adu-ne împăcare cu soarta noastră. Adu-ne pace.

— N-ai pentru ce.

Aşa am cunoscut-o pe Marla.

2 Celebră compozitoare, cîntăreaţă, poetă şi pictoriţă americană (n. 1948).

5

Tipul de la securitatea aeroportului m-a pus în temă.

Hamalii pot să ignore o valiză care ticăie. Tipul de la securitatea aeroportului le zicea hamalilor Aruncători. Bombele moderne nu ticăie. Dar dacă o valiză vibrează, atunci hamalii, Aruncătorii, trebuie să cheme poliţia.

Aşa am ajuns să locuiesc la Tyler, din cauza politicii tuturor aeroporturilor în privinţa bagajelor care vibrează.

Mă întorceam de la Dulles şi aveam totul într-o singură geantă. Cînd călătoreşti mult, înveţi să iei aceleaşi lucruri pentru toate călătoriile. Şase cămăşi albe. Doi pantaloni negri. Strictul necesar ca să poţi supravieţui.

Ceas deşteptător de voiaj.

Aparat de ras electric cu baterii.

Periuţă de dinţi.

Şase perechi de chiloţi.

Şase perechi de ciorapi negri.

Potrivit tipului de la securitatea aeroportului, la plecarea de pe Dulles valiza mea a început să vibreze, aşa că poliţia a dat-o jos din avion. Toate lucrurile mele erau în geanta aia. Soluţiile de întreţinere pentru lentilele de contact. O cravată roşie cu dungi albastre. O cravată albastră cu dungi roşii. Dungi de tip militar, oblice, nu din cele tip club, orizontale. Şi o cravată roşie uni.

O listă cu toate astea era prinsă pe uşa dormitorului, acasă.

Acasă însemna un apartament la etajul al cincisprezecelea dintr-un bloc-turn, un soi de dulap pentru văduve şi tineri angajaţi. Pliantul promitea o podea, un tavan şi pereţi de beton groşi de treizeci de centimetri între mine şi orice sistem stereo sau televizor dat tare prin vecini. Treizeci de centimetri de beton şi instalaţie de aer condiţionat, iar ferestrele nu se deschideau, aşa că pînă şi cu tot parchetul de arţar şi întrerupătoarele reglabile cei cinci sute şaizeci de metri cubi de aer miroseau a ultima mîncare gătită sau a cel mai recent drum la baie.

Mda, şi mai erau şi bucătăria americană şi spoturile de lumini discrete.

Totuşi, treizeci de centimetri de beton contează cînd vecinei de-

alături i s-au terminat bateriile de la proteza auditivă şi se uită la concursurile de la televizor cu sonorul dat la maximum. Sau cînd o erupţie vulcanică de gaz incandescent şi de resturi care erau odată mobila ta din living şi de efecte personale ţîşnesc prin ferestrele tale mari cît peretele şi plutesc în flăcări, transformîndu-ţi apartamentul, doar apartamentul tău, într-o gaură de beton carbonizată deschisă în faţada clădirii.

Lucrurile astea se-ntîmplă.

Totul, inclusiv setul de veselă din sticlă verde lucrat manual, cu băşicuţe şi imperfecţiuni şi bucăţele de nisip, drept dovadă că au fost făurite de aborigeni cinstiţi, muncitori, de aiurea, ei bine, toate aceste vase fuseseră spulberate de explozie. Închipuiţi-vă draperiile pînă-n pămînt sfîşiate, zdrenţe arzînd în vîntul fierbinte.

De la etajul al cincisprezecelea, toate obiectele astea cad arzînd, izbind şi distrugînd maşinile tuturor.

În timp ce mă-ndrept spre vest, adormit, la Mach 0,83 sau 732 de kilometri pe oră, echipa de genişti a FBI-ului îmi verifică valiza pe o pistă goală a aeroportului Dulles. În nouă cazuri din zece, îmi spune tipul de la securitatea aeroportului, vibraţia vine de la un aparat de ras electric. De data asta era aparatul meu de ras electric cu baterii. Într-un caz din zece, e vorba de un vibrator electric.

Aşa-mi spune tipul de la securitatea aeroportului. Asta se întîmpla la sosire, fără valiză, în clipa cînd mă pregăteam să iau un taxi şi să-mi găsesc aşternuturile de flanel sfîşiate pe trotuar.

Închipuiţi-vă, îmi zice tipul de la securitatea aeroportului, cum e s-o anunţi pe o pasageră că, din cauza unui vibrator, bagajul i-a rămas pe Coasta de Est. Uneori e vorba de un bărbat. Politica liniilor aeriene e să nu se sugereze posesiunea într-un asemenea caz. Foloseşte articolul nehotărît.

Un vibrator.

Niciodată vibratorul dumneavoastră.

Niciodată, dar absolut niciodată să nu spui că vibratorul a pornit singur, în mod accidental.

Un vibrator s-a declanşat de la sine şi a creat o situaţie de urgenţă, care a necesitat evacuarea bagajelor dumneavoastră.

Ploua cînd m-am trezit în Stapleton să schimb avionul.

Ploua cînd m-am trezit, în momentul sosirii.

Un anunţ ne-a rugat să verificăm dacă n-am uitat vreun obiect personal în avion. Apoi anunţul a rostit numele meu. Eram aşa de amabil să-l întîlnesc pe reprezentantul liniei aeriene care mă aştepta la poartă?

Mi-am dat ceasul cu trei ore înapoi şi tot era trecut de miezul nopţii.

La poartă se aflau reprezentantul liniei aeriene şi tipul de la

securitatea aeroportului care-mi spune, ha, din cauza aparatului dumneavoastră de ras electric, bagajul a rămas la Dulles. Tipul de la securitatea aeroportului le-a zis hamalilor Aruncători. Apoi le-a zis Rampagii. Ca să-mi demonstreze că putea fi şi mai rău, tipul mi-a zis că măcar nu era un vibrator. Pe urmă, pentru că eram între bărbaţi şi mai era şi unu noaptea, poate ca să mă facă să rîd, tipul mi-a zis că, în jargonul branşei, însoţitoarelor de zbor li se zice Chelneriţe Spaţiale. Sau Saltele Aeriene. Tipul purta un fel de uniformă de pilot, o cămaşă albă cu nişte epoleţi micuţi şi cravată albastră. Bagajul îmi fusese verificat şi o să-mi parvină a doua zi.

Tipul de la securitatea aeroportului mi-a cerut numele, adresa şi numărul de telefon, apoi m-a întrebat care e diferenţa dintre un prezervativ şi o carlingă.

— Într-un prezervativ nu poţi să bagi decît o singură pulă[3], mi-a zis.

Cu ultimii zece dolari pe care-i mai aveam, am luat un taxi.

Poliţia mi-a pus şi ea o groază de întrebări.

Aparatul meu de ras electric, care se dovedise a nu fi o bombă, încă se afla cu trei fusuri orare în urma mea.

Ceva ce se dovedise o bombă, una mare, îmi spulberase măsuţele de cafea Njurunda, care se îmbinau într-un fel de yin verde şi yang portocaliu pentru a forma un cerc. Acum erau ţăndări.

Sofaua mea Haparanda cu huse portocalii, design Erika Pekkari, era bucăţi.

Nu eram eu singurul sclav al instinctului de cuib. Oameni care stăteau pe closet cu reviste pornografice în mînă le-au schimbat acum cu cataloage de mobilă de la IKEA.

Aşa am ajuns acum să avem cu toţii acelaşi fotoliu Johanneshov cu dungi verzi, model Strinne. Al meu a căzut cincisprezece etaje, în flăcări, şi-a aterizat într-o fîntînă.

Aşa am ajuns acum să avem cu toţii aceleaşi lămpi de hîrtie Rislampa/Har, făcute din sîrmă şi hîrtie ecologică nealbită. Ale mele sînt acum confetti.

Şi asta ni se trage de la statul pe closet.

Tacîmuri Alle. Oţel inoxidabil. Sigure pentru maşina de spălat vase.

Ceas de perete Vild, din oţel galvanizat, ah, trebuia să-l cumpăr.

Poliţe Klipsk, ah, daaa.

Cutie de pălării Hemlig. Da.

Toate astea erau presărate ca un foc bengal pe trotuarul din faţa blocului meu turn.

Setul de cuverturi Mommala. Design Tomas Harila şi disponibil în următoarele nuanţe:

Orhidee.

Fucsia.

Cobalt.

Abanos.

Lignit.

Coajă de ou sau roşu-purpuriu.

Mi-a trebuit o viaţă-ntreagă să adun toate astea.

Lacul uşor de întreţinut de pe măsuţele Kalix.

Măsuţele Stig, care se băgau una într-alta.

Cumperi mobilă. Îţi spui, asta-i ultima sofa de care o să mai am nevoie pentru tot restul vieţii. Cumperi sofaua şi apoi, timp de cîţiva ani, eşti mulţumit că, orice s-ar întîmpla, măcar ai rezolvat problema sofalei. Apoi vesela potrivită. Apoi patul perfect. Draperiile. Covorul.

Apoi eşti captiv în cuibuşorul tău drăgălaş, iar lucrurile pe care le posedai au ajuns acum să te posede ele pe tine.

Pînă cînd am ajuns acasă de la aeroport.

Portarul iese din penumbră şi zice, a avut loc un accident. Au venit poliţiştii şi au pus o groază de întrebări.

Poliţia crede că gazul a fost de vină. Poate flacăra de veghe a centralei s-a stins sau vreun ochi a fost uitat deschis şi-a scăpat gaz şi gazul s-a ridicat spre tavan şi a umplut fiecare cameră din apartament, din tavan pînă-n podele. Apartamentul avea cinci sute şaizeci de metri pătraţi, tavane înalte, şi gazul trebuie să se fi scurs zile întregi, pînă a umplut toate camerele. Cînd camerele erau pline ochi, termostatul de la baza frigiderului a pornit.

Explozie.

Ferestrele pînă-n tavan au fost smulse cu tot cu cadrul lor de aluminiu, iar sofaua, lămpile şi vesela au luat foc, laolaltă cu anuarele din liceu, diplomele şi telefonul. Totul a răbufnit de la etajul al cincisprezecelea ca o explozie solară.

Ah, nu şi frigiderul! Colecţionasem rafturi întregi de diferite soiuri de muştar, unele cu boabe măcinate, altele în stil englezesc. Aveam patruzeci de sosuri de salată, toate fără grăsimi, cu tot atîtea arome, şi şapte soiuri de capere.

Ştiu, ştiu, o casă plină de condimente şi nici urmă de mîncare adevărată.

Portarul şi-a suflat nasul şi ceva i-a lovit cu zgomot batista de parcă ar fi fost o minge de baseball care loveşte mănuşa prinzătorului.

Puteai să urci pînă la etajul al cincisprezecelea, mi-a zis portarul, dar nimeni nu avea voie să intre în apartament. Aşa dăduse dispoziţie poliţia. Poliţia se interesase dacă aveam vreo fostă iubită căreia i-ar fi trecut prin cap să facă chestia asta sau dacă îmi făcusem vreun duşman din cineva care avea acces la dinamită.

— Nici n-avea rost să urci, a spus portarul. N-a mai rămas altceva decît carcasa de beton.

Poliţia nu eliminase posibilitatea incendierii premeditate. Nimeni nu simţise miros de gaz. Portarul ridică dintr-o sprînceană. Tipul ăsta îşi petrecea timpul flirtînd cu menajerele şi cu asistentele care lucrau în apartamentele mari de la ultimul etaj şi care, după slujbă, aşteptau în hol să vină maşina să le ducă acasă. Locuiesc aici de trei ani şi portarul tot nu se deranja să se ridice din scaunul în care stătea şi citea revista poliţistă *Ellery Queen*, în timp ce eu îmi tot schimbam pachetele şi genţile dintr-o mînă într-alta ca să pot descuia uşa şi să intru.

Portarul ridică dintr-o sprînceană şi-mi povesteşte cum oamenii pleacă în călătorie şi lasă o lumînare, o lumînare mare-mare într-o baltă de benzină. Oamenii cu dificultăţi financiare fac chestia asta. Oamenii care vor să se scoată.

L-am întrebat dacă pot să folosesc telefonul din hol.

— O mulţime de tineri încearcă să impresioneze pe toată lumea şi îşi cumpără prea multe lucruri, a zis portarul.

L-am sunat pe Tyler.

Şi telefonul a sunat în casa pe care Tyler o închiriase pe Paper Street.

Ah, Tyler, te rog, mîntuieşte-mă.

Şi telefonul a sunat.

Portarul s-a aplecat spre mine şi mi-a zis:

— O groază de tineri nu ştiu ce vor de fapt.

Ah, Tyler, te rog, salvează-mă.

Şi telefonul a sunat.

— Tinerii ăştia… Nu le mai ajunge lumea întreagă.

Mîntuieşte-mă de mobila suedeză.

Mîntuieşte-mă de arta deşteaptă.

Şi telefonul a sunat, şi Tyler a răspuns.

— Dacă nu ştii ce vrei, a spus portarul, o să te trezeşti într-o zi cu multe chestii pe care nu le vrei.

Să nu mă desăvîrşesc niciodată.

Să nu fiu mulţumit niciodată.

Să nu fiu perfect niciodată.

Mîntuieşte-mă, Tyler, de perfecţiune şi desăvîrşire.

Tyler şi cu mine am convenit să ne întîlnim într-un bar.

Portarul mi-a cerut un număr unde mă putea găsi poliţia. Ploaia nu se oprise. Audi-ul meu era încă parcat la locul lui, dar un lampadar Dakapo cu halogen îi străpunsese parbrizul.

Ne-am întîlnit, Tyler şi cu mine, şi am băut o groază de bere şi Tyler mi-a spus, da, pot să mă mut la el, dar va trebui să-i fac un serviciu.

A doua zi, valiza mea avea să sosească, cu tot cu strictul necesar, şase cămăşi, şase perechi de chiloţi.

Beţi, într-un bar unde nimeni nu se uita la noi şi nimeni nu dădea doi bani pe noi, l-am întrebat pe Tyler ce voia să fac.

— Vreau să-mi dai una cît de tare poţi, mi-a zis Tyler.

3 Joc de cuvinte intraductibil: *prick*, termenul argotic pentru organul sexual masculin, înseamnă şi „cretin”, „tîmpit”.

6

Nici n-a început bine demonstraţia pentru Microsoft, că simt sînge în gură şi trebuie să încep să înghit. Şeful meu nu cunoaşte materialul, dar nici nu vrea să mă lase să conduc demonstraţia cu un ochi vînăt şi jumătate din faţă umflată din cauza copcilor din obraz. Copcile s-au desfăcut şi pot să le simt cu limba prin peretele obrazului. Închipuiţi-vă un fir de undiţă încîlcit pe plajă. Mi-l imaginez ca pe un cîine cusut cum dă Dumnezeu şi continuu să înghit sînge. Şeful face prezentarea după scenariul meu, iar eu dirijez proiecţia cu laptopul, aşa că sînt ascuns într-o parte a camerei, în întuneric.

Am buzele tot mai lipicioase din cauza sîngelui pe care tot încerc să-l îndepărtez cu limba şi, cînd se aprinde lumina, mă întorc spre Ellen şi Walter şi Norbert şi Linda, consultanţii de la Microsoft, şi le zic, vă mulţumesc că aţi venit, cu gura strălucind de sînge şi cu sînge între crăpăturile dinţilor.

Poţi să înghiţi cam jumătate de litru de sînge pînă să ţi se facă rău.

Mîine e Fight Club şi n-am de gînd să lipsesc de la Fight Club.

Înainte de începerea prezentării, Walter de la Microsoft, bronzat ca un cartof prăjit, îmi zîmbeşte, iar falca lui pare cupa unui excavator. Walter, cu inelul lui cu sigiliu, îmi ia mîna în mîna lui moale şi-mi zice:

— N-aş vrea să ştiu ce i s-a-ntîmplat celuilalt tip.

Prima regulă a Fight Club-ului e să nu vorbeşti despre Fight Club.

Îi spun lui Walter că am căzut.

Eu mi-am făcut asta.

Înaintea prezentării, cînd am stat faţă în faţă cu şeful meu, explicîndu-i cînd vine rîndul fiecărui slide şi cînd intenţionam să pun segmentul video, şeful meu m-a întrebat:

— Ce Dumnezeu faci în fiecare weekend?

Pur şi simplu nu vreau să mor fără cîteva cicatrice, îi zic. Corpurile zdravene şi frumoase nu mai sînt la modă. Te uiţi la maşinile alea aşa de zdravene, pe care le vedeai în showroom-uri în anul 1955, şi tot timpul mă gîndesc, ce irosire.

A doua regulă a Fight Club-ului e să nu vorbeşti despre Fight Club.

Poate cînd te duci să iei prînzul, chelnerul vine la masa ta cu ochii

învineţiţi, care îl fac să semene cu un panda uriaş şi cu care s-a ales la Fight Club-ul din weekend, cînd l-ai văzut prins ca într-un cleşte între podeaua de beton şi genunchiul unui băiat voinic, de o sută de kile, care a continuat să-l pocnească pe chelner în şaua nasului, iar şi iar, scoţînd un sunet înfundat pe care l-ai auzit în ciuda urletului general, pînă cînd chelnerul a apucat să tragă destul aer în piept şi să spună, împroşcînd sînge, stop.

Nu spui nimic pentru că Fight Club-ul există doar în orele dintre deschiderea Fight Club-ului şi închiderea Fight Club-ului.

L-ai văzut pe puştiul de la centrul de copiere, acum o lună l-ai văzut pe puştiul ăsta care nu-i capabil să ţină minte să-ţi capseze o comandă sau să pună bucăţele de hîrtie colorată între foile care trebuie copiate, dar puştiul ăsta a fost un zeu timp de zece minute, cînd l-ai văzut făcîndu-l praştie pe un contabil de două ori cît el, apoi aterizînd peste el şi pocnindu-l pînă la leşin, moment în care puştiul a trebuit să se oprească. Asta e a treia regulă în Fight Club, cînd cineva spune stop sau leşină, chiar dacă doar se preface, bătaia s-a terminat. Şi, ori de cîte ori îl vezi pe puşti, n-ai voie să spui ce bine s-a bătut.

Doar doi tipi la o bătaie. Cîte o bătaie pe rînd. Se bat fără cămăşi sau pantofi. Bătăile durează atît cît e nevoie. Iată celelalte reguli ale Fight Club-ului.

Tipii din Fight Club nu sînt cei din viaţa reală. Chiar dacă i-ai spune băiatului de la centrul de copiatoare că a fost o bătaie mişto, n-ai sta de vorbă cu una şi aceeaşi persoană.

Eu, la Fight Club, nu sînt cel pe care îl cunoaşte şeful meu.

După o noapte la Fight Club, tot ce se întîmplă în lumea reală are volumul dat la minimum. Nimic nu te mai scoate din sărite. Cuvîntul tău e lege şi chiar dacă alţii încalcă legea asta sau îţi pun întrebări, nici măcar asta nu te mai scoate din sărite.

În lumea reală, sînt coordonator al campaniei de retrageri, port cămaşă şi cravată, stau în întuneric cu gura plină de sînge şi schimb diagramele şi slide-urile, în timp ce şeful meu le spune celor de la Microsoft cum a ales el pentru un icon o nuanţă specială de albastru palid, ca a albăstrelei.

La primul Fight Club am fost doar eu şi Tyler şi ne-am bumbăcit unul pe altul.

Cînd veneam acasă furios, ştiind că viaţa dădea cu tifla planurilor mele, îmi era de-ajuns să fac curat în apartament şi să-mi mai pun un gadget în maşină. Într-o zi o să mor fără vreo cicatrice şi tot ce va rămîne în urmă va fi o maşină şi un apartament foarte drăguţ. Chiar foarte, foarte drăguţ, pînă se va aşeza praful sau va veni noul proprietar. Nimic nu e imuabil. Pînă

şi *Mona Lisa* se strică. De cînd cu Fight Club-ul, mi se clatină jumătate dintre dinţi.

Poate că autoperfecţionarea nu e răspunsul.

Tyler nu şi-a cunoscut niciodată tatăl.

Poate că autodistrugerea e răspunsul.

Tyler şi cu mine încă ne ducem împreună la Fight Club. Fight Club-ul se ţine acum în subsolul unui bar, sîmbăta seara, după ce barul se închide, şi în fiecare săptămînă sînt tot mai mulţi tipi.

Tyler păşeşte în lumina singurului bec din subsolul de beton de culoare neagră şi vede cum lumina aceea se răsfrînge în întuneric din cele o sută de perechi de ochi. Primul lucru pe care Tyler îl strigă este:

— Prima regulă a Fight Club-ului e să nu vorbeşti despre Fight Club

— A doua regulă a Fight Club-ului, strigă Tyler, e să nu vorbeşti despre Fight Club.

În ceea ce mă priveşte, mi-am cunoscut tatăl vreme de vreo şase ani, dar nu-mi amintesc absolut nimic. Cam la şase ani o dată, taică-meu îşi întemeia cîte o familie într-un alt oraş. De fapt, semăna mai degrabă cu punerea pe picioare a unei noi francize decît cu întemeierea unei familii.

Ceea ce vedeţi la Fight Club este o generaţie de bărbaţi crescuţi de femei.

Tyler stă sub singurul bec din întunericul miezului de noapte, într-un subsol plin de bărbaţi, şi enumeră celelalte reguli: doi oameni la o bătaie, o bătaie pe rînd, fără pantofi şi fără cămăşi, bătăile durează atît cît e nevoie.

— Şi cea de-a şaptea regulă, strigă Tyler, e că la prima noapte în Fight Club trebuie să te baţi.

Fight Club-ul nu e ca fotbalul la televizor. Nu te uiţi la un grup de bărbaţi pe care nu-i cunoşti neam şi se caftesc în direct, prin satelit, cu o desincronizare de două minute, reclame la bere la fiecare zece minute şi o pauză pentru promo-uri. După ce ai fost la Fight Club, a te uita la televizor la fotbal e ca şi cum te-ai uita la filme porno cînd poţi avea parte de cea mai tare partidă de sex.

Fight Club-ul devine raţiunea pentru care te duci la sala de forţă, pentru care continui să te tunzi şi să-ţi tai unghiile. Sălile de forţă în care te duci sînt pline de tipi care încearcă să arate ca nişte bărbaţi, ca şi cum a fi bărbat înseamnă să arăţi aşa cum vrea un sculptor sau un regizor.

Aşa cum zice Tyler, chiar şi un sufleu arată umflat cu pompa.

Taică-meu n-a fost la colegiu, aşa că era foarte important ca eu să mă duc la colegiu. După ce am absolvit, i-am dat un telefon interurban şi l-am întrebat, şi acum ce fac?

Taică-meu nu ştia.

Cînd mi-am luat o slujbă şi am împlinit douăzeci şi cinci de ani, alt telefon interurban, altă întrebare, şi acum ce fac? Taică-meu nu ştia, aşa că mi-a zis, însoară-te.

Sînt un băiat de treizeci de ani şi mă întreb dacă încă o femeie ar fi cu adevărat răspunsul de care am nevoie.

Ceea ce se-ntîmplă la Fight Club nu poate fi descris în cuvinte. Unii dintre tipi au nevoie să se bată în fiecare săptămînă. Săptămîna aceasta, Tyler spune că rămîn primii cincizeci de tipi care intră pe uşă şi-atît. Nici unul în plus.

Săptămîna trecută l-am bătut pe umăr pe un tip şi ne-am înscris la o bătaie. Tipu' ăsta, care avusese probabil o săptămînă naşpa de tot, mi-a prins braţele la ceafă într-un full nelson şi m-a pocnit cu faţa de podeaua de beton pînă cînd dinţii mi-au tăiat obrajii pe interior şi un ochi mi s-a umflat şi a început să sîngereze, iar după ce am spus stop, am văzut pe podea, imprimat cu sînge, o jumătate din chipul meu.

Tyler stătea lîngă mine, amîndoi ne uitam la marele **O** lăsat de gura mea, cu sînge de jur-împrejur, şi la mica fantă a ochiului care ne privea fix din podea, iar Tyler zice:

— Marfă.

Îi strîng mîna tipului şi îi spun, ca lumea bătaie.

— Ce zici să continuăm săptămîna viitoare? îmi zice tipul.

Cu toată umflătura, încerc să schiţez un zîmbet şi zic, uită-te la mine. Ce zici să continuăm luna viitoare?

Nicăieri nu te simţi aşa de viu ca la Fight Club. Cînd eşti doar tu şi celălalt, sub unicul bec, în mijlocul tuturor celor care te privesc. La Fight Club nu contează cine cîştigă şi cine pierde. La Fight Club nu contează cuvintele. Astăzi vezi un tip care vine prima dată la Fight Club şi curul lui e ca o felie de pîine albă. Îl vezi pe acelaşi tip după şase luni şi pare cioplit din lemn. Tipul ăsta se încrede în forţele lui pînă-n pînzele albe. Ca şi la sala de gimnastică, şi la Fight Club auzi mîrîieli şi fel de fel de zgomote, dar Fight Club-ul n-are nici o treabă cu felul în care arăţi. Sînt ţipete isterice, ininteligibile, ca atunci cînd intri în transă la biserică, şi cînd te trezeşti duminica după-amiaza, te simţi izbăvit.

După ultima bătaie, tipul cu care mă bătusem curăţa podeaua, în timp ce eu sunam la asigurări ca să-mi aprobe o vizită la camera de gardă. La spital, Tyler le spune că am căzut.

Uneori Tyler vorbeşte în locul meu.

E din cauza mea.

Afară răsărea soarele.

Nu vorbeşti despre Fight Club pentru că, în afara celor cinci ore, duminica între două şi şapte dimineaţa, Fight Club-ul nu există.

Cînd am inventat Fight Club-ul, nici Tyler şi nici eu nu ne mai bătuserăm vreodată. Dacă nu te-ai mai bătut niciodată, stai şi te întrebi. Cum o fi cînd te răneşti, oare ce-oi fi capabil să-i faci celuilalt. Eram primul tip pe care Tyler îndrăznise să-l întrebe şi amîndoi eram beţi, într-un bar unde nimeni nu dădea doi bani pe noi, aşa că Tyler a zis:

— Vreau să-mi faci un serviciu. Vreau să-mi dai una cît de tare poţi.

Eu n-am vrut, dar Tyler mi-a explicat totul, că nu voia să moară fără cîteva cicatrice, că se plictisise să se uite doar la lupte profesioniste şi că voia să afle mai multe despre el însuşi.

Despre autodistrugere.

La vremea aceea viaţa mea părea prea desăvîrşită şi poate că trebuie să distrugem totul pentru a scoate ceva mai bun din noi înşine.

M-am uitat în jur şi am zis, okay. Okay, am zis, dar hai să mergem afară, în parcare.

Aşa că am ieşit şi l-am întrebat pe Tyler dacă voia s-o ia în faţă sau în stomac.

— Fă-mi o surpriză, mi-a răspuns Tyler.

I-am spus că nu mai pocnisem niciodată pe nimeni.

— Păi atunci dă-ţi drumu', băi nene.

Închide ochii, i-am zis.

— Nu, a spus Tyler.

Asemenea oricărui tip în prima sa noapte la Fight Club, am tras aer în piept şi am ţintit falca lui Tyler cu un sving, aşa cum am văzut cu toţii în filmele cu cowboy, şi pumnul meu a luat contact cu gîtul lui Tyler, într-o parte.

Căcat, am zis, asta nu se pune. Vreau să mai încerc o dată.

— Ba da, se pune, mi-a zis Tyler şi m-a pocnit în plin, *zbang*, ca o mănuşă de box cu arc, din alea pe care le vedem în desenele animate de sîmbătă dimineaţa, fix în mijlocul pieptului, şi am aterizat pe o maşină.

Am rămas amîndoi aşa, Tyler frecîndu-şi gîtul şi eu apăsîndu-mi o mînă pe piept, ştiind amîndoi că ajunseserăm într-un punct unde nu mai fuseserăm pînă atunci şi, la fel ca pisica şi şoarecele din desenele animate, eram încă în viaţă şi voiam să vedem cît de mult puteam să-ntindem coarda, dar să rămînem totuşi în viaţă.

— Mişto, a zis Tyler.

Mai pocneşte-mă o dată, i-am spus.

— Nu, pocneşte-mă tu, mi-a zis Tyler.

Aşa că l-am pocnit, cu un sving de fetiţă care l-a atins sub ureche, iar Tyler m-a lovit la rîndul lui şi mi-a înfipt tocul pantofului în stomac. Ce s-a întîmplat pe urmă nu se poate descrie în cuvinte. Cert e că barul s-a închis şi lumea a ieşit în parcare şi a făcut cerc în jurul nostru, ţipînd.

Spre deosebire de Tyler, simţeam că în sfîrşit pot rezolva toate lucrurile care îmi dădeau bătăi de cap pe lumea asta. Hainele care mi se întorceau de la curăţătorie cu nasturii de la guler rupţi. Contul din bancă, pe care îl depăşisem cu sute şi sute de dolari. Serviciul, unde şeful meu se aşeza la computerul meu şi se juca cu comenzile MS-DOS. Şi Marla Singer, care îmi furase grupurile de sprijin.

Cînd bătaia s-a terminat, nu se rezolvase nimic, dar de-acum nimic nu mai conta.

Prima dată cînd ne-am bătut era într-o duminică noaptea, iar Tyler nu se bărbierise peste weekend, aşa că îmi jupuisem încheieturile în barba lui. Cum stăteam întinşi pe spate în parcare şi ne uitam la singura stea care se vedea printre felinare, l-am întrebat pe Tyler cu cine se luptase de fapt.

Cu taică-său, mi-a zis Tyler.

Poate că nu avem nevoie de un tată ca să ne desăvîrşim. Nu ai nimic personal de împărţit cu cel cu care te baţi în Fight Club. Te baţi ca să te baţi. Nu trebuie să vorbeşti despre Fight Club, dar noi vorbeam şi, în următoarele două-trei săptămîni, tipii se întîlneau în parcare după ce barul se închidea, iar cînd vremea s-a răcit prea tare, un alt bar ne-a oferit subsolul unde ne întîlnim acum.

Cînd Fight Club-ul se reuneşte, Tyler enunţă regulile pe care le stabiliserăm împreună.

— Cei mai mulţi, strigă Tyler în conul de lumină din centrul subsolului plin de bărbaţi, sînteţi aici pentru că cineva a încălcat regulile. Cineva v-a spus despre Fight Club.

— Mă rog, zice Tyler, ar fi mai bine să nu mai vorbiţi sau să porniţi alt Fight Club, pentru că, de săptămîna viitoare, cum ajungeţi aici, vă treceţi pe o listă şi numai primele cincizeci de nume de pe listă au voie să intre. Dacă intraţi şi dacă vreţi să vă bateţi, vă alegeţi bătaia imediat. Dacă n-aveţi chef să vă bateţi, sînt alţii care au chef, aşa că mai bine staţi frumuşel acasă.

— Dacă asta e prima voastră noapte la Fight Club, spune Tyler, trebuie să vă bateţi.

Majoritatea tipilor vin la Fight Club pentru că le e prea frică să înfrunte un anumit lucru. După cîteva bătăi, nu-ţi mai e aşa frică.

Sînt o groază de prieteni vechi care se întîlnesc prima dată la Fight Club. Acum mă duc la şedinţe sau la conferinţe şi mă uit la chipurile din jurul meselor, contabili şi directori adjuncţi sau avocaţi cu nasurile sparte,

lăţindu-se ca o vînătă de sub marginea bandajelor, cu cîteva copci sub un ochi ori cu o falcă prinsă în sîrme. Aceştia sînt tinerii care ascultă, pînă cînd vine vremea să ia o hotărîre.

Dăm din cap unul înspre celălalt.

Mai tîrziu, şeful meu mă întreabă cum de îi cunosc pe toţi tipii ăştia.

După şeful meu, sînt din ce în ce mai puţini gentlemeni în branşă şi din ce în ce mai mulţi mardeiaşi.

Demonstraţia continuă.

Walter de la Microsoft îmi surprinde privirea. E un tip tînăr, are o dantură perfectă, pielea curată şi genul de slujbă pe care scrii în revista şcolii că ai vrea s-o ai. Îţi dai seama că e prea tînăr să fi luptat în vreun război şi, dacă părinţii lui nu sînt divorţaţi, atunci cu siguranţă taică-său nu stătea niciodată pe-acasă. Şi iată-l uitîndu-se la mine, la faţa mea pe jumătate rasă şi pe jumătate devorată de o vînătaie rînjindă, ascunsă în întuneric. Sîngele îmi străluceşte pe buze. Şi poate că Walter se gîndeşte la un prînz frugal, fără carne, la care a fost în weekend, sau la stratul de ozon sau la nevoia disperată a omenirii de a opri această cruzime a testării produselor pe animale, dar probabil că nu se gîndeşte la nimic din toate astea.

7

Într-o dimineaţă, în closet pluteşte meduza moartă a unui prezervativ.

Iată cum o întîlneşte Tyler pe Marla.

Mă scol să mă piş şi în desenele rupestre pe care mizeria le-a lăsat pe pereţii vasului găsesc chestia asta. Te întrebi, oare ce-o gîndi sperma?

Ăsta?

Ăsta e vaginul?

Ce se-ntîmplă aici?

Toată noaptea am visat că i-o trăgeam Marlei Singer. Marla Singer fumîndu-şi ţigara. Marla Singer dîndu-şi ochii peste cap. Mă trezesc singur în pat şi uşa de la camera lui Tyler e închisă. Uşa de la camera lui Tyler nu-i niciodată închisă. A plouat toată noaptea. Şindrila de pe acoperiş se băşică, se umflă, se ondulează şi ploaia pătrunde înăuntru, se adună pe tencuiala tavanului şi picură pe lîngă cîrligele de care sînt prinse becurile.

Cînd plouă, trebuie să scoatem siguranţele. N-ai curaj să aprinzi luminile. Casa pe care a închiriat-o Tyler are două etaje şi o pivniţă. Folosim lumînări. Casa are cămări şi verande cu plase de ţînţari şi geamuri cu vitralii pe marginile scării. În salon sînt bovindouri, în faţa cărora se află canapele. Mulurile lambriurilor sînt sculptate, lăcuite şi înalte de aproape cincizeci de centimetri.

Ploaia se infiltrează în casă şi tot ceea ce înseamnă lemn se umflă şi se scorojeşte, şi cuiele înfipte în tot ce înseamnă lemn, în podele, lambriuri şi pervaze, cuiele ies la iveală şi ruginesc.

Peste tot sînt cuie ruginite pe care calci sau care îţi zgîrie umărul şi există o singură baie la cele şapte camere şi acum mai e şi un prezervativ folosit.

Casa pare să aştepte ceva, vreo decizie a municipalităţii sau expirarea unui testament, pentru a putea fi în sfîrşit dărîmată. L-am întrebat pe Tyler de cînd stă aici şi mi-a zis că de vreo şase săptămîni. Cîndva, în vremuri imemoriale, un proprietar strînsese mormane de *National Geographic* şi *Reader's Digest*. Teancuri de reviste care se clătinau şi care se făceau şi mai înalte de fiecare dată cînd ploua. Tyler zice că ultimul locatar folosea paginile lucioase ale revistelor pentru a înfăşura dozele de

cocaină. Uşa de la intrare nu mai are broască de cînd poliţia sau altcineva i-a dat un picior ca să intre în casă. Pe pereţii sufrageriei se umflă nouă straturi de tapet, flori sub dungi sub flori sub păsări sub iarbă.

Singurii noştri vecini erau un atelier de reparaţii închis şi, vizavi, un depozit lung cît un cvartal. În casă e un dulap cu suluri lungi de doi metri pe care se înfăşoară feţele de masă de damasc, ca să nu fii nevoit să le împăturești niciodată. Mai e şi un dulap îmbrăcat în lemn de cedru, pentru păstrarea blănurilor la rece. Faianţa din baie e pictată cu floricele mai drăguţe decît majoritatea porţelanurilor pe care le primeşti la nuntă, iar în closet e un prezervativ folosit.

Locuiesc cu Tyler de aproape o lună.

Tyler coboară la micul dejun şi tot gîtul şi pieptul îi sînt acoperite de urme de muşcături, iar eu răsfoiesc un *Reader's Digest* vechi. Casa e perfectă pentru traficul de droguri. Nu există nici un vecin. Nu există nimic altceva pe Paper Street, cu excepţia depozitelor şi a fabricii de celuloză. Aburii de la fabrica de celuloză miros a băşini şi cuşca hamsterului miroase ca aşchiile care se ridică în piramide portocalii în jurul fabricii ăleia. Casa e perfectă pentru traficul de droguri pentru că pe Paper Street ziua trec un miliard de camioane, dar noaptea eu şi cu Tyler sîntem singuri pe o rază de aproape un kilometru.

Am găsit în pivniţă mormane întregi de *Reader's Digest* şi acum în fiecare cameră există cîte o stivă de *Reader's Digest*.

Viaţa în Statele Unite.

Rîsul E Cel Mai Bun Medicament.

Mormanele de reviste reprezintă cam singura mobilă din casă.

În revistele cele mai vechi găseşti o serie de articole în care organele din corpul uman vorbesc despre ele la persoana întîi: Sînt Uterul lui Jane.

Sînt Prostata lui Joe.

Fără mişto, şi Tyler se aşază la masa din bucătărie, cu urme de muşcături şi fără cămaşă, şi zice, bla, bla, bla, bla, bla, aseară s-a întîlnit cu Marla Singer şi au făcut sex.

Cînd aud toate astea, devin întru totul Fierea lui Joe. E numai din cauza mea. Uneori faci cîte ceva şi o iei în barbă. Alteori o iei în barbă din cauză că nu faci ceva.

Aseară am sunat-o pe Marla. Pusesem la punct un sistem în care, dacă voiam să mă duc la un grup de sprijin, puteam s-o sun pe Marla şi să văd dacă avea de gînd să se ducă. Aseară era grupul Melanomului şi eu mă simţeam puţin deprimat.

Marla locuieşte la Hotelul Regent, care nu înseamnă altceva decît

cărămizi maronii lipite între ele cu mizerie în chip de mortar, unde toate saltelele sînt băgate în învelitori de plastic sigilate şi alunecoase, aşa că mulţi oameni se duc acolo ca să moară. Dacă nu stai în poziţia corectă pe pat, aterizezi pe podea cu pătură cu tot.

Am sunat-o pe Marla la Hotelul Regent să văd dacă se duce la Melanom.

Marla a răspuns cu încetinitorul. Nu era o sinucidere de-adevăratelea, mi-a spus Marla, ci probabil doar un strigăt după ajutor, o chestie de-asta, dar luase prea mult Xanax.

Mă gîndesc cum ar fi dacă m-aş duce la Hotelul Regent să mă uit la Marla cum se dă de ceasul morţii în camera ei de căcat şi zice: Sînt pe moarte. Pe moarte. Sînt pe moarte. Moarte. Moar-te. Moarte.

Şi ar ţine-o aşa ore-ntregi.

Deci stătea acasă în seara asta, da?

Juca marea chestie cu moartea, mi-a zis. Trebuia s-o iau din loc dacă voiam s-o văd.

Mersi, i-am zis, dar am alte planuri.

E-n regulă, mi-a spus Marla, putea să moară la fel de bine uitîndu-se la televizor. Spera doar că va găsi ceva la care să merite să se uite.

Aşa că am zbughit-o la Melanom. M-am întors devreme. M-am culcat.

Şi acum, a doua zi dimineaţa, la micul dejun, Tyler, acoperit tot de muşcături, mă anunţă că Marla e o curvă nebună, ceea ce-i place însă la nebunie.

Azi-noapte, după Melanom, m-am întors acasă, m-am băgat în pat şi m-am culcat. Şi am visat că i-o trăgeam, i-o trăgeam, i-o trăgeam Marlei Singer.

Şi-n dimineaţa asta, stînd şi ascultîndu-l pe Tyler, mă fac că citesc *Reader's Digest*. O curvă nebună. Aş fi putut să jur. *Reader's Digest*. Umor în Uniformă.

Sînt Tractul Biliar Furios al lui Joe.

Lucrurile pe care i le-a spus Marla noaptea trecută, zice Tyler. Nici o fată nu-i mai vorbise vreodată astfel.

Sînt Dinţii Scrîşnitori ai lui Joe.

Sînt Nările Fremătătoare şi Turbate ale lui Joe.

După ce au făcut sex de vreo zece ori, îmi spune Tyler, Marla i-a zis că vrea să rămînă însărcinată. Marla a spus că vrea să avorteze copilul lui Tyler.

Sînt Încheieturile Albite ale lui Joe.

Cum să nu-l facă praf chestia asta. Ieri- noapte Tyler a stat treaz şi a

lipit cadre cu organe sexuale în *Albă-ca-Zăpada*.

Cum aş putea să mai lupt pentru atenţia lui Tyler.

Sînt Sentimentul Furibund, Inflamat de Respingere al lui Joe.

Mai rău e că numai eu sînt de vină. Azinoapte, cînd m-am dus să mă culc, Tyler îmi spune că s-a întors acasă după ce a ieşit din tura lui de chelner de banchet şi Marla a sunat din nou de la Hotelul Regent. Pîn-aici i-a fost, a zis Marla. Tunelul, lumina care o călăuzea de-a lungul tunelului. Experienţa morţii a fost atît de mişto, încît Marla voia să mi-o descrie în timp ce se desprindea de trup şi plutea prin aer.

Marla nu ştia dacă spiritul putea da telefon, dar voia să existe cineva care să-i audă măcar ultima suflare.

Nu, ah, nu, răspunde Tyler la telefon şi înţelege greşit toată chestia.

Nu se cunoşteau, aşa că Tyler s-a gîndit că nu-i bine că Marla e pe moarte.

Ceea ce nu-i deloc cazul.

Asta nu-i treaba lui Tyler, dar Tyler cheamă poliţia şi se repede la Hotelul Regent.

Potrivit vechiului obicei chinezesc pe care l-am auzit cu toţii de la televizor, Marla e responsabilitatea lui Tyler, acum şi-n vecii vecilor, pentru că Tyler i-a salvat viaţa Marlei.

Dacă aş mai fi întîrziat cîteva minute şi m-aş fi dus s-o privesc pe Marla murind, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

Tyler îmi spune că Marla locuieşte în camera 8G, la ultimul etaj al Hotelului Regent, opt rînduri de trepte şi apoi un culoar zgomotos unde se aud rîsetele pe bandă de la televizor. La fiecare cîteva secunde, o actriţă ţipă sau actorii mor ţipînd într-un răpăit de gloanţe. Tyler ajunge la capătul culoarului şi, înainte să bată la uşă, un braţ subţire-subţire şi gălbui ca laptele bătut iese brusc prin uşa camerei 8G, îl apucă de încheietură şi îl trage înăuntru.

Mă îngrop în *Reader's Digest*.

Fix în clipa în care Marla îl trage în camera ei, Tyler aude scîrţîitul frînelor şi sirenele care se adună în faţa Hotelului Regent. Pe măsuţa de toaletă se află un vibrator făcut din acelaşi plastic moale şi roz din care sînt făcute un milion de păpuşi Barbie şi, preţ de o secundă, Tyler îşi imaginează milioane de păpuşi, de păpuşi Barbie şi de vibratoare turnate prin injecţie şi ieşind de pe aceeaşi linie de asamblare din Taiwan.

Marla se uită la Tyler, care se uită la vibratorul ei, îşi dă ochii peste cap şi zice:

— Nu-ţi fie frică. Nu e o ameninţare la adresa ta.

Marla îl împinge pe Tyler înapoi pe culoar şi spune că-i pare rău,

dar că n-ar fi trebuit să cheme poliţia şi că, probabil, poliţia e acum la parter.

Pe culoar, Marla încuie uşa camerei 8G şi-l împinge pe Tyler în direcţia scărilor. Pe scări, Tyler şi Marla se lipesc de perete, în timp ce poliţia şi paramedicii se reped în sus, înarmaţi cu tuburi de oxigen, întrebînd care-o fi aia uşa 8G.

Marla le spune, uşa de la capătul culoarului.

Marla le strigă poliţiştilor că fata de la 8G era odată o fată drăguţă, fermecătoare, dar că acum fata e un monstru de curvă monstruoasă. Fata e o dejecţie umană infectă, e tulburată şi îi e frică să se ataşeze de ceea ce nu trebuie, aşa că nu se va ataşa de nimic.

— Fata de la 8G nu are pic de încredere în sine, strigă Marla, şi-i e teamă că, pe măsură ce îmbătrîneşte, o să aibă din ce în ce mai puţine opţiuni.

— Baftă, strigă Marla.

Poliţiştii se îngrămădesc în faţa uşii închise cu numărul 8G, iar Marla şi Tyler se reped în hol. În spatele lor, un poliţist ţipă la uşă:

— Lasă-ne să te ajutăm! Domnişoară Singer, ai toate motivele să trăieşti! Lasă-ne să intrăm, Marla, şi-o să te ajutăm!

Marla şi Tyler se năpustesc în stradă. Tyler a băgat-o pe Marla într-un taxi şi, la etajul al optulea al hotelului, Tyler zăreşte umbre mişcîndu-se încolo şi-ncoace prin faţa ferestrei de la camera Marlei.

Pe autostrada plină de lumini şi de maşini, cu şase benzi de circulaţie gonind spre punctul de fugă, Marla îi spune lui Tyler că va trebui s-o ţină trează toată noaptea. Dacă adoarme, Marla va muri.

O mulţime de oameni vor s-o vadă moartă pe Marla, îi zice ea lui Tyler. Oamenii ăştia erau deja morţi şi pe lumea ailaltă şi noaptea îi dădeau telefon. Marla se ducea prin baruri, îl auzea pe barman strigîndu-i numele şi, cînd lua receptorul, nu era nimeni pe fir.

În camera de-alături, Tyler şi Marla n-au dormit aproape toată noaptea. Cînd Tyler s-a trezit, Marla se întorsese deja la Hotelul Regent.

Îi spun lui Tyler, Marla Singer n-are nevoie de un iubit, are nevoie de un asistent social.

— Nu-i zi *iubire* chestiei ăsteia, spune Tyler.

Pe scurt, Marla e pe cale să-mi distrugă o altă parte din viaţă. Încă din colegiu îmi tot fac prieteni. Prietenii se însoară. Îmi pierd prietenii.

Minunat.

Mişto, aş zice.

Tyler mă-ntreabă dacă e vreo problemă.

Sînt Intestinele Contractate ale lui Joe.

Nu, zic, nici o problemă.

Pune-mi un pistol la tîmplă şi pictează peretele cu creierul meu.
E minunat, zic. Pe bune.

8

Şeful mă trimite acasă din cauza sîngelui uscat de pe pantalonii mei, iar eu sînt încîntat la culme.

Gaura din obraz nu mi se mai vindecă. Mă duc la muncă şi orbitele mele maltratate sînt doi covrigei umflaţi şi negri în jurul găuricii pişăcioase pe care mi-am lăsat-o ca să pot vedea. Pînă astăzi, m-a enervat al dracului faptul că devenisem un Maestru Zen complet concentrat şi nimeni nu băgase de seamă. Cu toate astea, fac micile chestii cu FAX-ul. Scriu mici HAIKU-uri şi le trimit tuturor prin FAX. La serviciu, cînd trec pe lîngă oamenii din hol, le arunc chestiile ZEN fix în micuţele lor FEŢE ostile.

Albinele pot pleca
Pînă şi trîntorii-şi iau zborul
Matca este sclavul lor

Renunţi la toate posesiunile tale lumeşti şi la maşină şi te duci să trăieşti într-o casă închiriată, în zona cu deşeuri toxice a oraşului, unde tîrziu în noapte îi auzi pe Marla şi pe Tyler în camera acestuia, spunîndu-şi unul altuia hîrtie de cur.

Ia-o, hîrtie de cur.

Fă-o, hîrtie de cur.

Înghite-o. Mai încet, iubire.

Prin contrast, asta mă face să mă simt micul şi liniştitul centru al lumii.

Eu, cu ochii mei maltrataţi şi cu pantalonii plini de pete negre de sînge uscat, care au prins crustă, le spun BUNĂ tuturor celor de la serviciu. BUNĂ! Uitaţi-vă la mine. BUNĂ! Sînt atît de ZEN. Ăsta e SÎNGE. Asta nu e NIMIC. Bună. Totul înseamnă nimic şi e aşa de mişto să fii LUMINAT. Ca mine.

Oftez.

Uite. Pe fereastră. O pasăre.

Şeful mă-ntreabă dacă sîngele e sîngele meu.

Pasărea zboară în direcţia vîntului. Scriu în minte un mic haiku.

Fără nici măcar un cuib
Pasărea-i zice lumii casă
Viaţa e cariera ta

Număr pe degete: şapte, nouă, şapte.
Sîngele. E al meu?
Mda, zic. O parte din el.
Ăsta e un răspuns greşit.

Ca şi cum ar mai conta. Am două perechi de pantaloni negri. Şase cămăşi albe. Şase perechi de chiloţi. Strictul necesar. Mă duc la Fight Club. Chestii de-astea.

— Du-te acasă, îmi zice şeful meu. Schimbă-te.

Mă întreb dacă Tyler şi Marla sînt una şi aceeaşi persoană. Cu excepţia momentului cînd şi-o trag, în fiecare noapte, în camera Marlei.

O fac.

O fac.

O fac.

Tyler şi Marla nu sînt niciodată în aceeaşi cameră. Nu-i văd niciodată împreună.

Deşi nici pe mine nu mă vedeţi vreodată cu Zsa Zsa Gabor, ceea ce nu înseamnă că sîntem una şi aceeaşi persoană. Pur şi simplu Tyler nu se arată niciodată cînd Marla-i prin preajmă.

Ca să-mi pot spăla pantalonii, Tyler trebuie să-mi arate cum să fac săpun. Tyler e sus, iar bucătăria miroase a cuişoare şi a păr pîrlit. Marla stă la masă, în bucătărie, cu o ţigară de cuişoare în mînă, se arde pe interiorul braţului cu ţigara şi îşi zice hîrtie de cur.

— Îmi îmbrăţişez propria descompunere, bolnavă şi purulentă, spune Marla, vorbindu-i capătului incandescent al ţigării ei.

Marla îşi răsuceşte ţigara în pielea albă şi moale a braţului.

— Arzi, vrăjitoare, arzi.

Tyler e sus, în dormitorul meu, studiindu-şi dinţii în oglindă, şi mă anunţă că mi-a găsit o slujbă de chelner la banchete, cu jumătate de normă.

— La Hotelul Pressman, dacă poţi să lucrezi seara, zice Tyler. Slujba o să-ţi zgîndăre ura de clasă.

Da, zic, mă rog.

— Te pun să porţi papion negru, zice Tyler. Ca să lucrezi acolo n-ai nevoie decît de o cămaşă albă şi de nişte pantaloni negri.

Săpun, Tyler. Auzi, ne trebuie săpun. Trebuie să facem săpun. Trebuie să-mi spăl pantalonii.

Îl ţin de picioare pe Tyler, care face două sute de abdomene.

— Ca să facem săpun, trebuie să topim grăsime.

Tyler e plin de informaţii folositoare.

Cu excepţia momentului cînd şi-o trag, Marla şi Tyler nu se află niciodată în aceeaşi cameră. Dacă Tyler e prin preajmă, Marla îl ignoră. Asta mi-e ceva familiar. Exact aşa cum părinţii mei erau invizibili unul pentru celălalt. Apoi taică-meu se ducea să pună pe picioare altă franciză.

Tata spunea mereu:

— Însoară-te înainte ca sexul să devină o plictiseală, că atunci n-ai să te mai însori niciodată.

Mama spunea:

— Să nu-ţi cumperi niciodată ceva cu fermoar de plastic.

Părinţii mei nu spuneau niciodată nimic memorabil.

Tyler face o sută nouăzeci şi opt de abdomene. O sută nouăzeci şi nouă. Două sute.

Tyler poartă un soi de halat lipicios, de flanel, şi pantaloni de trening.

— Spune-i Marlei să se care de-acasă, zice Tyler. Trimite-o la magazin să cumpere un bidon de leşie. Leşie din aia sub formă de fulgi. Nu din aia sub formă de cristale. Scapă de ea.

Parcă am din nou şase ani şi tot duc mesaje între părinţii mei certaţi. Uram chestia asta şi cînd aveam şase ani. O urăsc şi acum.

Tyler trece la alt exerciţiu. Acum ridică picioarele, iar eu mă duc jos să-i spun Marlei, leşie sub formă de fulgi, şi-i dau o bancnotă de zece dolari şi abonamentul meu de autobuz. Marla stă în continuare la masă. Îi iau ţigara de cuişoare dintre degete. Uşurel. Cu o cîrpă de vase, şterg petele ruginii de pe braţul Marlei, acolo unde crustele arsurii au crăpat şi au început să sîngereze. Apoi îi fixez fiecare picior într-un pantof cu toc.

Marla mă priveşte cît fac pe Prinţul, distrîndu-mă cu pantoful ei, apoi îmi zice:

— Am intrat, pur şi simplu. N-am crezut că e cineva acasă. Uşa de la intrare nu e încuiată.

Nu spun nimic.

— Vezi tu, prezervativul e condurul de sticlă al generaţiei noastre. Ţi-l pui cînd întîlneşti un străin. Dansezi toată noaptea, apoi îl arunci.

Prezervativul, adică. Nu străinul.

Nu vorbesc cu Marla. S-o gudura ea pe lîngă grupurile de sprijin şi pe lîngă Tyler, dar n-are nici o şansă să ne-mprietenim.

— Te-am aşteptat toată dimineaţa.

Florile se nasc şi mor
Vîntul aduce fluturi şi nea
Unei pietre nu-i pasă.

Marla se ridică de la masă. Poartă o rochie albastră fără mîneci, făcută dintr-un material lucios. Marla îşi apucă marginile rochiei şi le întoarce în sus, ca să-mi arate cusătura de pe dos. Nu poartă lenjerie intimă. Îmi face cu ochiul.

— Voiam să-ţi arăt rochia mea cea nouă, îmi spune Marla. E o rochie pentru domnişoare de onoare şi e lucrată manual. Îţi place? La solduri, la Goodwill, se vindea cu numai un dolar. Cineva şi-a bătut capul cu toate cusăturile astea minuscule doar ca să facă rochia asta urîtă ca dracu', zice Marla. Îţi vine să crezi aşa ceva?

Rochia e mai lungă într-o parte, iar talia ei orbitează în jurul şoldurilor Marlei.

Înainte să plece la magazin, Marla îşi ridică rochia cu vîrfurile degetelor şi dansează în jurul meu şi în jurul mesei, iar curul îi saltă pe sub rochie. Ceea ce-i place Marlei, zice ea, sînt toate lucrurile alea pe care oamenii le iubesc cu ardoare şi pe care, după o oră sau după o zi, le aruncă la gunoi. Aşa cum un pom de Crăciun e în centrul atenţiei, pentru ca după Crăciun să vezi toţi brazii ăia, cu beteala încă pe ramuri, aruncaţi pe marginea autostrăzii. Vezi toţi brazii ăia şi te gîndeşti la nişte animale omorîte de maşini sau la victimele crimelor sexuale, cu chiloţii pe dos şi legate cu izolirband.

Nu vreau altceva decît să plece de aici.

— Cel mai bine e să te duci la Controlul Animalelor, spune Marla. Acolo unde toate animalele, căţeluşii şi pisicuţele pe care oamenii i-au iubit şi apoi i-au azvîrlit la gunoi, chiar şi animalele bătrîne, dansează şi sar în jurul tău ca să-ţi atragă atenţia, pentru că după trei zile li se face o injecţie cu o supradoză de fenobarbital de sodiu şi apoi ajung în marele cuptor pentru animale de companie.

— Somnul cel lung, gen „Valea Cîinilor".

— Unde chiar dacă te iubeşte cineva într-atît încît să-ţi salveze

viaţa, tot te castrează.

Marla mă priveşte de parcă eu aş fi cel cu care şi-o trage şi zice:

— N-am nici o şansă cu tine, aşa-i?

Marla iese pe uşa din spate cîntînd *Valea Păpuşilor*, melodia aia care-ţi dă fiori.

Stau şi mă uit la ea cum pleacă.

Trec un moment, două, trei de tăcere, pînă cînd tot ce ţine de Marla iese din cameră.

Mă întorc, şi Tyler a şi apărut.

Fără vreun sunet, fără vreun miros, Tyler a şi apărut.

— Mai întîi, zice Tyler şi face un salt din uşa bucătăriei pînă la frigider, mai întîi trebuie să topim nişte grăsime.

În privinţa şefului meu, îmi spune Tyler, dacă m-am şucărit, ar trebui să mă duc la poştă şi să completez un formular cu schimbarea adresei, aşa încît toată corespondenţa să-i fie trimisă la Rugby, în North Dakota.

Tyler începe să scoată pungi pentru sandvişuri pline cu ceva alb şi să le arunce în chiuvetă. Eu trebuie să pun pe foc o cratiţă mare şi s-o umplu cu apă. Dacă nu pui destulă apă, grăsimea se înnegreşte cînd se separă de seu.

— Grăsimea asta are multă sare, aşa că, zice Tyler, cu cît mai multă apă, cu atît mai bine.

Pune grăsimea în apă şi pune apa la fiert.

Tyler stoarce mizeria aia albă din fiecare pungă pentru sandvişuri, apoi îndeasă pungile goale la fundul găleţii de gunoi.

— Pune-ţi mintea la contribuţie, zice Tyler. Adu-ţi aminte toate chestiile alea pe care le-ai învăţat la cercetaşi. Aminteşte-ţi chimia din liceu.

Mi-e greu să mi-l imaginez pe Tyler la cercetaşi.

Ce-aş mai putea să fac, îmi sugerează Tyler, este să mă duc într-o noapte acasă la şeful meu şi să pun un furtun la robinetul unei conducte exterioare de apă. Leg apoi furtunul la o pompă de mînă şi injectez vopsea industrială în instalaţia de apă. Roşie, albastră sau verde, şi numai stai să vezi cum o să arate şeful tău a doua zi. Sau aş putea să stau pur şi simplu în boscheţi şi să pompez aer pînă cînd instalaţia o să fie suprapresurizată pînă la şapte atmosfere. Astfel, cînd tragi apa, rezervorul closetului o să explodeze. La zece atmosfere, dacă dai drumul la duş, presiunea apei va smulge capul duşului, va tăia şuruburile, *zbang*, iar capul duşului se va transforma într-un şrapnel.

Tyler îmi spune toate astea ca să mă facă să mă simt mai bine. Adevărul e că îmi place de şeful meu. În plus, acum sînt iluminat. Ştiţi,

comportament stil Buddha. Crizantema păianjen. Sutra Diamantului[4] şi Analele falezei verzi[5]. Hare Rama, ştiţi, Krishna, Krishna. Iluminat.

— Dacă-ţi bagi pene-n fund, zice Tyler, asta nu înseamnă că eşti pui.

Pe măsură ce grăsimea se topeşte, seul se ridică la suprafaţă în apa clocotită.

Ah, zic, deci îmi bag pene în fund.

De parcă Tyler, cu arsurile lui de ţigară defilîndu-i pe braţe, ar fi un suflet evoluat. Domnul şi doamna Hîrtie de Cur. Îmi aştern liniştea pe chip şi mă transform într-unul dintre acei oameni care seamănă cu nişte vaci hinduse mergînd la abator, alea de pe ilustraţiile cu procedurile în caz de urgenţă din pliantele de pe avioane.

Fă focul mic sub cratiţă.

Amestec în apa clocotită.

Se ridică din ce în ce mai mult seu, pînă cînd apa prinde o pojghiţă cu irizări sidefii. Cu o lingură mare spumezi pojghiţa şi o pui deoparte.

Şi, zic, cum e Marla?

— Măcar Marla încearcă să ajungă la fund, zice Tyler.

Amestec în apa clocotită.

Spumezi pînă cînd seul nu se mai ridică. Asta spumăm: seul. Seu a-ntîia.

Tyler spune că deocamdată sînt departe de fund. Şi că dacă nu cad complet, nu pot fi salvat. Aşa a făcut Isus cu crucificarea. Nu-i suficient să renunţ la bani, la proprietăţi şi la cunoaştere. Asta nu e o simplă evadare peste weekend. Trebuie să fug de autoperfecţionare şi să mă îndrept spre dezastru. Nu se poate să nu-mi asum nici un risc.

Ăsta nu e un seminar.

— Dacă-ţi pierzi cumpătul înainte să ajungi la fund, zice Tyler, n-o să reuşeşti niciodată cu adevărat.

Numai după dezastru putem renaşte.

— Numai după ce ai pierdut totul, spune Tyler, poţi să faci orice.

Ceea ce simt acum e o iluminare prematură.

— Şi amestecă mai departe, zice Tyler.

Cînd grăsimea a fiert îndeajuns ca seul să nu se mai ridice, arunci apa. Speli cratiţa şi-o umpli cu apă curată.

E vreo şansă să mă apropii de fund? întreb.

— De-acolo de unde eşti tu acum, îmi spune Tyler, nici măcar nu-ţi poţi închipui cum arată fundul.

Repetă procesul de spumare a seului. Fierbe seul. Spumează şi iar spumează.

— Grăsimea pe care o folosim are multă sare, zice Tyler. Dacă e prea multă sare, săpunul nu ţi se va întări.

Fierbe şi spumează.

Fierbe şi spumează.

Marla s-a-ntors.

În secunda în care Marla a deschis uşa cu plasă, Tyler a plecat, s-a evaporat, a ieşit din cameră, a dispărut.

Tyler s-a dus sus sau a coborît în beci.

Pac!

Marla intră pe uşa din spate cu un bidon de leşie sub formă de fulgi.

— La magazin n-au decît hîrtie igienică sută la sută reciclată, mă anunţă Marla. Reciclatul hîrtiei igienice trebuie să fie cea mai nasoală slujbă din lume.

Iau bidonul cu leşie şi-l pun pe masă. Nu scot o vorbă.

— Pot să rămîn peste noapte? întreabă Marla.

Nu-i răspund. Număr în minte: şapte silabe, nouă, şapte.

Un tigru poate zîmbi
Un şarpe îţi spune „te iubesc“
Minciunile ne fac răi

— Ce găteşti acolo? întreabă Marla.

Sînt Punctul de Fierbere al lui Joe.

Pleacă, îi spun, pleacă, ieşi afară. Okay? Nu mi-ai luat încă destul din viaţă?

Marla mă apucă de mînecă şi mă ţine pe loc o secundă, atît cît îi ia să mă sărute pe obraz.

— Te rog să mă suni, zice. Te rog. Trebuie să stăm de vorbă.

Da, da, da, da, da, îi zic.

În clipa în care Marla iese pe uşă, Tyler îşi face din nou apariţia.

Rapid ca un număr de magie. Părinţii mei au executat numărul ăsta de magie timp de cinci ani de zile.

Fierb şi spumez în timp ce Tyler face loc în frigider. Aburii se ridică şi apa picură de pe tavanul bucătăriei. Becul de patruzeci de waţi din frigider, o chestie strălucitoare pe care nu reuşesc s-o zăresc din cauza sticlelor goale de ketchup, a borcanelor goale de maioneză sau de murături în care n-a mai rămas decît saramura, o luminiţă din interiorul frigiderului luminează profilul lui Tyler.

Fierbe şi spumează. Fierbe şi spumează. Pune seul în cutii de lapte desfăcute deasupra.

Aşezat pe un scaun tras în faţa frigiderului, Tyler se uită la seul care se răceşte. În căldura din bucătărie, nori de ceaţă rece se revarsă de la baza frigiderului şi se adună în jurul picioarelor lui Tyler.

Pe măsură ce umplu cu seu cutiile de lapte, Tyler le aşază în frigider.

Îngenunchez lîngă Tyler, în faţa frigiderului, iar Tyler îmi ia mîinile şi mi le întoarce cu palma în sus. Linia vieţii. Linia dragostei. Muntele lui Venus şi Muntele lui Marte. Ceaţa rece ne învăluie, becul slab ne luminează feţele.

— Vreau să mai îmi faci un serviciu, îmi spune Tyler.

E ceva legat de Marla, nu?

— Să nu-i vorbeşti niciodată despre mine. Să nu mă vorbeşti pe la spate. Promiţi? zice Tyler.

Promit.

— Dacă-i pomeneşti vreodată de mine, zice Tyler, n-ai să mă mai vezi în veci.

Promit.

— Promiţi?

Promit.

— Să ţii minte că ai promis de trei ori, zice Tyler.

O peliculă groasă şi transparentă se adună deasupra seului.

Seul, zic. Se separă.

— Nu te speria, zice Tyler. Pelicula aia transparentă e glicerină. Poţi s-o amesteci la loc cînd faci săpun. Sau poţi s-o dai la o parte.

Tyler îşi linge buzele, apoi îmi aşază mîinile cu palma în jos pe coapsa lui, pe poala halatului lipicios de flanel.

— Poţi să amesteci glicerina cu acid azotic ca să faci nitroglicerină, zice Tyler.

Respir cu gura deschisă şi zic, nitroglicerină.

Tyler îşi linge buzele ude şi strălucitoare şi îmi sărută dosul mîinii.

— Poţi să amesteci nitroglicerina cu azotat de sodiu şi rumeguş ca să faci dinamită, zice Tyler.

Sărutul străluceşte umed pe dosul mîinii mele albe.

Dinamită, zic, şi mă las pe călcîie.

Tyler desface capacul de la bidonul cu leşie.

— Poţi să arunci poduri în aer, zice Tyler.

— Poţi să amesteci nitroglicerina cu mai mult acid azotic şi parafină şi să faci explozibil sub formă de gelatină, zice Tyler.

— Poţi să arunci uşor în aer o clădire, zice Tyler.

Tyler înclină bidonul de leşie la doi centimetri de sărutul umed şi strălucitor de pe dosul mîinii mele.

— Asta e o arsură chimică, zice Tyler, şi o să te doară mai rău decît te-ai ars vreodată. Mai rău decît o sută de ţigări laolaltă.

Sărutul străluceşte pe dosul mîinii mele.

— O să-ţi lase o cicatrice, zice Tyler.

— Dacă ai destul săpun, zice Tyler, poţi să arunci în aer lumea întreagă. Acum, aminteşte-ţi promisiunea pe care ai făcut-o.

Şi Tyler toarnă leşia.

4 Prima din cele două versiuni rezumate ale sutrei *Astasahasrika (Perfecţiunea înţelepciunii în 8.000 de rînduri)*, traduse de Lokaksema (Zhi Loujiachan sau, prescurtat, Zhichan) în secolul al IV-lea d.Hr.

5 Anale conţinînd aproximativ o sută de gong'an (fraze prin care se transmitea învăţătura de la maestru la discipol), compilate de Xuedou (980-1052).

9

Saliva lui Tyler a făcut două lucruri. Sărutul umed de pe dosul mîinii mele a ţinut fulgii de leşie cît aceştia au ars. Ăsta a fost primul lucru. Al doilea a fost că leşia nu arde decît în combinaţie cu apa. Sau cu saliva.

— Asta e o arsură chimică, a zis Tyler, şi o să te doară mai rău decît te-ai ars vreodată.

Cu leşie poţi să desfunzi scurgerile înfundate.

Închide ochii.

O pastă de leşie şi apă poate să găurească o tigaie de aluminiu.

O soluţie de leşie şi apă dizolvă o lingură de lemn.

În combinaţie cu apa, leşia se înfierbîntă pînă la două sute de grade şi, înfierbîntîndu-se, îmi arde dosul mîinii, iar Tyler îşi pune degetele de la o mînă peste degetele mele, mîinile noastre întinse în poala pantalonilor mei pătaţi de sînge, şi-mi spune să fiu atent, pentru că ăsta e cel mai important moment din viaţa mea.

— Pentru că tot ce s-a întîmplat pînă acum nu e decît o poveste, zice Tyler, şi tot ce se va-ntîmpla de-acum încolo e o poveste.

Ăsta e cel mai important moment din viaţa mea.

Leşia care ia exact forma sărutului lui Tyler este un rug sau un fier înroşit în foc sau un reactor nuclear topit pe mîna mea, la capătul unui drum lung, lung, pe care mi-l imaginez întinzîndu-se pe kilometri întregi. Tyler îmi spune să mă întorc la el. Mîna mi se îndreaptă, micuţă, spre orizontul de la capătul drumului.

Îmi imaginez focul încă arzînd, numai că acum e dincolo de orizont. Un apus de soare.

— Întoarce-te la durere, zice Tyler.

Ăsta e genul de meditaţie dirijată folosită la grupurile de sprijin.

Nici să nu te gîndeşti la cuvîntul *durere*.

Dacă meditaţia dirijată e bună pentru cancer, trebuie să fie bună şi pentru aşa ceva.

— Priveşte-ţi mîna, zice Tyler.

Nu-ţi privi mîna.

Nu te gîndi la cuvîntul *cauterizare* sau *carne* sau *ţesut* sau *ars*.

Nu asculta cum plîngi.

Meditaţie dirijată.

Eşti în Irlanda. Închide ochii.

Eşti în Irlanda, în vara în care ai abandonat colegiul, şi bei într-un pub de lîngă castelul unde în fiecare zi autobuze pline cu turişti englezi şi americani vin să sărute piatra de la Blarney[6].

— Nu te opune, zice Tyler. Săpunul şi sacrificiul uman merg mînă-n mînă.

Pleci din pub într-un şuvoi de oameni. Treci prin tăcerea maşinilor ude de pe străzile pe care tocmai a plouat. E noapte. Pînă ajungi la castelul pietrei Blarney.

Duşumelele dinăuntru sînt putrede şi urci scara de piatră, iar bezna se adînceşte cu fiecare treaptă, de-o parte şi de alta a scării. Cînd urcă şi urmează tradiţia acestui mic act de revoltă, toţi sînt tăcuţi.

— Ascultă-mă, zice Tyler. Deschide ochii.

— În Antichitate, spune Tyler, sacrificiile umane aveau loc pe o stîncă, deasupra unui rîu. Mii de oameni. Ascultă-mă. Aveau loc sacrificii şi trupurile erau arse pe un rug.

— Poţi să plîngi, zice Tyler. Poţi să te duci la chiuvetă şi să laşi apa să-ţi curgă peste mînă, dar mai întîi trebuie să ştii că eşti un tîmpit şi că o să mori. Uită-te la mine.

— Într-o zi, spune Tyler, o să mori şi pînă cînd n-o să ştii lucrul ăsta, nu-mi eşti de nici un folos.

Eşti în Irlanda.

— Poţi să plîngi, zice Tyler, dar fiecare picătură care o să aterizeze în fulgii de leşie de pe piele îţi va lăsa o cicatrice ca o arsură de ţigară.

Meditaţie dirijată. Eşti în Irlanda, în vara în care ai abandonat colegiul, şi poate că aici ai tînjit prima oară după anarhie. Cu ani înainte să-l întîlneşti pe Tyler Durden, înainte să te pişi în prima ta crème anglaise, ai auzit despre mici acte de revoltă.

În Irlanda.

Stai pe un palier, în capul scărilor dintr-un castel.

— Putem folosi oţet ca să neutralizăm arsura, zice Tyler, dar mai întîi trebuie să te abandonezi.

După ce sute de oameni au fost sacrificaţi şi arşi, zice Tyler, o scurgere groasă şi albă s-a furişat dinspre altar pe rîu în jos.

Mai întîi trebuie să ajungi la fund.

Eşti pe un palier, într-un castel din Irlanda, bezna fără fund învăluie marginile palierului şi în faţa ta, la un braţ de întuneric, se ridică un perete de stîncă.

— Ploaia, spune Tyler, a căzut peste rugul stins an după an şi an

după an oamenii erau arşi şi ploaia s-a prelins prin cenuşa lemnelor şi s-a transformat în leşie şi leşia s-a amestecat cu grăsimea topită din timpul sacrificiilor şi o scurgere groasă şi albă de săpun s-a furişat dinspre baza altarului pe rîu în jos.

Şi irlandezii din jurul tău, cu micul lor act de rebeliune, păşesc pînă la marginea palierului, stau la marginea beznei fără fund şi se pişă.

Şi bărbaţii spun, hai, dă drumul pişatului tău american bogat şi galben de prea multe vitamine. Bogat şi scump şi irosit.

— Ăsta e cel mai important moment din viaţa ta, spune Tyler, şi tu eşti undeva departe şi-l pierzi.

Eşti în Irlanda.

Ah, ţi-ai dat drumul. Ah, da. Da. Poţi să simţi mirosul amoniacului şi al raţiei zilnice de vitamina B.

Acolo unde săpunul a căzut în rîu, zice Tyler, după o mie de ani de omoruri şi ploi, oamenii din vechime au văzut că hainele ies mai curate dacă sînt spălate în locul acela.

Mă piş pe piatra de la Blarney.

— Mamă! face Tyler.

Mă piş în pantalonii mei negri, plini de pete de sînge uscate pe care şeful meu nu le înghite.

Eşti într-o casă închiriată pe Paper Street.

— Asta e ceva, zice Tyler.

— Ăsta-i un semn, zice Tyler.

Tyler e plin de informaţii folositoare. Culturile care nu descoperiseră săpunul, spune Tyler, îşi foloseau urina şi urina cîinilor lor ca să-şi spele hainele şi părul cu ajutorul acidului uric şi al amoniacului.

Simţi miros de oţet şi focul de pe mîna ta, aflată la capătul unui drum lung, se stinge.

Simţi mirosul de leşie care îţi opăreşte sinusurile tale ramificate şi mirosul acela de spital, de pişat şi oţet, care te face să vomiţi.

— A fost just ca toţi oamenii ăia să moară, zice Tyler.

Dosul mîinii tale e umflat, roşu şi lucios ca o pereche de buze care păstrează exact forma sărutului lui Tyler. În jurul sărutului sînt presărate arsurile de ţigară ale cuiva care a plîns.

— Deschide ochii, zice Tyler, şi faţa îi străluceşte de lacrimi.

— Felicitări, zice Tyler. Eşti cu un pas mai aproape de fund.

— Trebuie să vezi, zice Tyler, cum primul săpun a fost făcut din eroi.

Gîndeşte-te la animalele folosite în testarea produselor.

Gîndeşte-te la maimuţele lansate în spaţiu.

— Fără moartea lor, fără durerea, fără sacrificiul lor, zice Tyler, n-am avea nimic.

6 O piatră de dimensiuni mari aflată în Castelul Blarney din Irlanda. Potrivit legendei, dacă săruţi piatra de la Blarney, poţi căpăta darul persuasiunii.

10

Opresc liftul între etaje, în timp ce Tyler îşi descheie cureaua de la pantaloni. Cînd liftul se opreşte, bolurile de supă îngrămădite pe cărucior se opresc din zăngănit, iar aburul se ridică înspre tavanul liftului în momentul în care Tyler ia capacul de pe supieră.

Tyler începe să şi-o scoată şi-mi zice:

— Nu te uita la mine, că nu pot să-mi dau drumul.

Supa e o cremă dulce de roşii cu coriandru şi moluşte. Din cauza ăstora, nimeni n-o să simtă nimic, indiferent ce-am pune înăuntru.

Grăbeşte-te, zic şi mă uit peste umăr la Tyler, ai cărui ultimi centimetri atîrnă în supă. Arată foarte caraghios – ca un elefant înalt în costum de chelner şi papion, care bea supă prin trompa lui micuţă.

— Am spus să nu te uiţi, zice Tyler.

Uşa liftului are o fereastră mică prin care pot să văd în coridorul din spatele sălii de banchete. Din liftul oprit între etaje, perspectiva mea e ca aceea a unui gîndac asupra linoleumului verde şi de aici, de la nivelul gîndacului, coridorul verde se întinde pînă la punctul de fugă, dincolo de uşile întredeschise unde titanii şi nevestele lor gigantice beau barili întregi de şampanie şi mugesc unii la alţii purtînd diamante mai mari decît mine.

Săptămîna trecută, îi spun lui Tyler, cînd avocaţii din Empire State Building şi-au organizat aici petrecerea de Crăciun, mi-am sculat-o şi mi-am înfipt-o în spuma lor de portocale.

Săptămîna trecută, zice Tyler, a oprit liftul şi s-a băşit peste un cărucior plin cu Boccone Dolce pentru ceaiul celor din Junior League.

Tyler ăsta ştie că un meringue absoarbe mirosurile.

De la nivelul gîndacului, îl auzim pe harpistul captiv cîntînd, în timp ce titanii duc la gură furculiţe pline cu cotlet de miel, fiecare îmbucătură mare cît un porc, fiecare gură un Stonehenge de fildeş sfîrtecător.

Dă-ţi drumul o dată, zic.

— Nu pot, spune Tyler.

Dacă supa apucă să se răcească, or s-o trimită înapoi.

Giganţii trimit ceva înapoi la bucătărie fără nici un motiv. Vor doar să vadă că dai în brînci pentru banii lor. La un dineu ca ăsta, la banchetele

astea, ştiu că bacşişul e deja inclus în preţ, aşa că te tratează ca pe-un gunoi. De fapt, nu ducem nimic înapoi la bucătărie. Mută puţin cartofii parizieni şi sparanghelul olandez pe platou, dă-i-l altcuiva şi, brusc, totu-i în regulă.

Cascada Niagara, zic. Fluviul Nil. La şcoală credeam că dacă pui mîna cuiva care doarme într-un castron cu apă caldă, o să facă-n pat.

— Ah, spune Tyler.

În spatele meu, Tyler zice:

— Ah, da. Ah, fac. Ah, da. Da.

Dincolo de uşile întredeschise, în sălile de bal de la capătul coridorului, foşnesc fuste aurii, negre şi roşii mari cît cortina de catifea aurie de la vechiul Broadway Theatre. Din cînd în cînd, se văd perechi de Cadillacuri cu piele neagră şi şireturi acolo unde ar trebui să fie parbrizul. Deasupra maşinilor se mişcă de colo-colo un oraş de zgîrie-nori încinşi cu brîuri roşii.

Nu prea mult, zic.

Ne-am transformat, Tyler şi cu mine, în terorişti de gherilă ai industriei de servicii. Sabotori ai dineurilor. Hotelul face catering pentru petreceri şi, cînd cineva doreşte mîncare, capătă mîncarea, vinul, porţelanurile, paharele şi chelnerii. Toate pe o singură notă de plată. Şi, cum ştiu că nu te pot ameninţa cu bacşişul, pentru ei nu eşti decît un gîndac.

Tyler a fost o dată la o petrecere. Atunci a devenit chelner-renegat. La acea primă petrecere, Tyler tocmai se pregătea să servească peştele într-o casă ca un nor alb, de sticlă, care părea să plutească deasupra oraşului pe picioare de oţel prinse de panta unui deal. Cînd să treacă la servitul peştelui, în momentul în care Tyler spăla vasele în care fuseseră pastele, soţia gazdei a intrat în bucătărie ţinînd în mînă un petic de hîrtie care, de tare ce-i tremura mîna, flutura ca un steag. Printre dinţii încleştaţi, Doamna a şuierat că vrea să ştie dacă ei, chelnerii, au văzut vreun invitat pe holul care duce spre dormitoare. Mai ales vreo invitată? Ori pe gazdă?

În bucătărie, Tyler, Albert, Len şi Jerry spală farfuriile şi le aşază în stive, în timp ce un ucenic bucătar, Leslie, întinde pasta de usturoi pe anghinarele umplute cu creveţi şi melci.

— N-avem voie să mergem în partea aceea a casei, spune Tyler.

Intrăm prin garaj. Tot ce avem voie să vedem sînt garajul, bucătăria şi sufrageria.

Gazda apare în uşa bucătăriei, în spatele soţiei sale, şi îi ia peticul de hîrtie din mîna tremurătoare.

— O să fie bine, zice.

— Cum să mai dau ochii cu oamenii ăia, întreabă Doamna, dacă nu aflu cine a făcut asta?

Gazda îşi pune palma pe spatele rochiei albe, de mătase, care se asortează atît de bine cu casa, iar Doamna îşi îndreaptă spatele, umerii îi devin ţepeni şi, brusc, nu mai scoate nici un sunet.

— Sînt invitaţii tăi, spune soţul. Şi petrecerea asta-i foarte importantă.

Totul arată foarte caraghios, ca un ventriloc care îşi aduce păpuşa la viaţă. Doamna se uită la soţul ei, iar acesta, cu un brînci uşor, o împinge în sufragerie. Biletul cade pe podea, iar curentul produs de uşile batante mătură hîrtiuţa, care aterizează la picioarele lui Tyler.

— Ce scrie? întreabă Albert.

Len iese din bucătărie şi începe să strîngă farfuriile cu peşte.

Leslie bagă tava cu anghinare la loc în cuptor şi zice:

— Zi o dată ce scrie acolo!

Tyler se uită ţintă la Leslie şi spune, fără să ia biletul de jos:

— „Am urinat în cel puţin unul dintre parfumurile tale luxoase.“

Albert zîmbeşte.

— Te-ai pişat în parfumul ei?

Nu, îi răspunde Tyler. Doar a lăsat biletul între sticlele ei. La baie, pe o etajeră de la oglindă, are vreo sută de sticle.

Leslie zîmbeşte.

— Deci nu te-ai pişat?

— Nu, zice Tyler, dar ea nu ştie asta.

Tot restul nopţii, la petrecerea în alb şi sticlă suspendată în cer, Tyler a tot luat din faţa Doamnei farfuriile în care se răciseră anghinarele, apoi viţelul cu Pommes Duchesse, apoi Choufleur-ul à la Polonaise, umplîndu-i în schimb paharul cu vin de vreo douăsprezece ori. Doamna a stat şi s-a uitat la fiecare dintre invitate cum mănîncă, pînă cînd, între strîngerea farfuriilor cu şerbet şi aducerea tortului de caise, locul Doamnei din capul mesei a rămas dintr-o dată gol.

Tocmai spălau vasele după plecarea ultimului invitat şi încărcau răcitoarele şi vesela în duba hotelului, cînd gazda a intrat în bucătărie şi l-a întrebat pe Albert dacă ar putea să vină să-l ajute la ceva greu.

Tyler a mers cam prea departe, spune Leslie.

Tare şi repede, Tyler spune cum sînt omorîte balenele ca să se facă parfumul ăla care costă mai mult decît greutatea lui în aur. Mulţi oameni n-au văzut în viaţa lor o balenă. Leslie are doi copii acasă, într-un apartament de lîngă autostradă, iar Doamna gazdă a băgat în sticlele cu parfum de pe etajera din baie mai mulţi dolari decît o să facem noi într-un an de zile.

Albert se întoarce şi sună la 911. Albert acoperă receptorul cu mîna şi zice, băi, Tyler n-ar fi trebuit să pună biletul ăla.

— Spune-i şefului, zice Tyler. Să mă concedieze. Nu m-am însurat cu slujba asta de căcat.

Toţi îşi privesc picioarele.

— Cel mai bun lucru care ni se poate întîmpla, zice Tyler, e să fim concediaţi. În felul ăsta, n-am mai bate pasul pe loc şi am face ceva cu vieţile noastre.

Albert spune în receptor că avem nevoie de o ambulanţă şi dictează adresa. În timp ce aşteaptă la telefon, Albert zice că Doamna e nasol de tot. Albert a trebuit s-o culeagă de lîngă closet. Gazda n-a putut s-o ridice, pentru că Doamna îi spune că el e cel care s-a pişat în sticlele cu parfum şi mai spune că s-a încurcat cu una dintre invitate special ca s-o scoată din minţi şi că s-a săturat, s-a săturat de toţi oamenii ăia pe care-i numesc prietenii lor.

Gazda nu poate s-o ridice, pentru că Doamna, în rochia ei albă, a căzut în spatele closetului şi agită în mînă o sticlă de parfum spartă. Doamna îl ameninţă că dacă îndrăzneşte cumva s-o atingă, o să-i taie gîtul.

— Mişto, zice Tyler.

Iar Albert pute.

— Albert, dragule, puţi, spune Leslie.

N-ai cum să ieşi din baia aia şi să nu puţi, spune Albert. Toate sticlele cu parfum zac sparte pe podea şi closetul e plin ochi cu alte sticle. Arată ca gheaţa, spune Albert, ca petrecerile fiţoase de la hotel, cînd trebuie să umplem pisoarele cu gheaţă sfărîmată. Baia pute şi podeaua scrîşneşte din cauza aşchiilor de gheaţă care nu se topesc şi, cînd Albert o ajută pe Doamnă, în rochia ei albă pătată cu galben, să se ridice în picioare, Doamna flutură sticla spartă în direcţia gazdei, alunecă pe parfum şi pe cioburi şi aterizează pe palme.

Plînge şi sîngerează, încolăcită de closet. Ah, ce mă-nţeapă, zice.

— Ah, Walter, mă-nţeapă. Mă-nţeapă, se plînge Doamna.

Parfumul, toate balenele alea moarte din tăieturile de pe mîinile ei, o-nţeapă.

Gazda o ridică din nou în picioare, Doamna îşi ţine mîinile în sus de parcă s-ar ruga, numai că mîinile îi sînt depărtate la cîţiva centimetri una de cealaltă şi sîngele i se prelinge de pe palme pe încheieturi, peste o brăţară cu diamante, şi pe coate, de unde începe să picure.

— O să fie bine, Nina, îi spune gazda.

— Mîinile mele, Walter, zice Doamna.

— O să fie bine.

— Cine mi-a făcut asta? Cine mă urăşte atît de mult? întreabă Doamna.

— Eşti bun să chemi o ambulanţă? îi zice gazda lui Albert.

Asta a fost prima misiune a lui Tyler în calitate de terorist al industriei de servicii. Chelner de gherilă. Distrugătorul cu salariu minim pe economie. Tyler face chestia asta de ani de zile, dar zice că e mult mai distractiv dacă eşti cu mai mulţi.

Cînd Albert termină de povestit, Tyler zîmbeşte şi zice:

— Mişto.

Acum, la hotel, în liftul oprit între bucătărie şi etajul unde se desfăşoară banchetele, îi spun lui Tyler cum am strănutat peste păstrăvul în aspic de la congresul dermatologilor şi cum trei persoane mi-au spus că e prea sărat, iar una mi-a zis că e delicios.

Tyler şi-o scutură peste supieră şi spune că i-a secat izvorul. E mai uşor cu supă rece, vichyssoise, sau cînd bucătarul-şef face o gazpacho proaspătă. E imposibil cu supa aceea de ceapă care are o crustă de brînză topită, ca o papară. Dacă o să mănînc vreodată aici, asta o să comand.

Eram în pană de idei, Tyler şi cu mine. Toate chestiile astea cu mîncarea devin plictisitoare, ca o listă cu sarcini de serviciu. Pînă cînd l-am auzit pe unul dintre doctori, avocaţi sau ce-or mai fi fost spunînd cum microbul hepatitei poate să reziste pe inox şi şase luni de zile. Mă-ntreb cît rezistă pe o Charlotte Russe cu cremă de rom.

Sau pe o budincă de somon.

Îl întreb pe doctor de unde am putea face rost de microbii ăştia şi el e destul de beat ca să izbucnească în rîs.

Totul ia calea gropii cu deşeuri medicale, zice.

Şi rîde.

Totul.

Groapa cu deşeuri medicale sună tare de tot.

Cu o mînă pe comanda liftului, îl întreb pe Tyler dacă e gata. Cicatricea de pe dosul mîinii mele e umflată, roşie şi lucioasă ca o pereche de buze, păstrînd exact forma sărutului lui Tyler.

— O secundă, zice Tyler.

Probabil că supa de roşii e încă fierbinte, de vreme ce chestia aia încovoiată pe care Tyler şi-o îndeasă în pantaloni e roz ca o crevetă.

11

În America de Sud, Tărîmul Fermecat, ne-am bălăci într-un rîu în care nişte peşti micuţi i-ar intra lui Tyler în uretră. Peştii au ţepi ascuţiţi pe spinare, aşa că, o dată ce-au intrat în Tyler, pun de-o gospodărie şi se pregătesc să-şi lase icrele. Sînt multe feluri în care ne-am fi putut petrece serile de sîmbătă mult mai nasol.

— Ar fi putut să fie şi mai nasol, zice Tyler, după ce am făcut cu mama Marlei.

Taci din gură, zic.

Guvernul francez ne-ar fi putut duce într-un complex subteran din afara Parisului, spune Tyler, unde nu chirurgi, ci tehnicieni semicalificaţi ne-ar rade pleoapele în cadrul unui test de toxicitate pentru un spray de bronzat cu aerosoli.

— Chestii de-astea se-ntîmplă tot timpul, zice Tyler. Uită-te în ziare.

Ceea ce-i mai grav e că ştiam ce pusese la cale Tyler cu mama Marlei, dar, pentru prima oară de cînd îl cunoscusem, Tyler dăduse de ceva bani. Tyler începuse să facă bănet. Cei de la Nordstrom sunaseră şi îi comandaseră lui Tyler două sute de calupuri din săpunul lui de faţă de culoarea zahărului nerafinat, care să fie gata înainte de Crăciun. La douăzeci de dolari calupul, preţ recomandat la vînzarea cu amănuntul, aveam bani să ieşim sîmbătă seara. Bani să reparăm ţeava de gaz, care avea scurgeri. Să ne ducem la discotecă. Dacă n-aş mai avea grija banilor, poate mi-aş da demisia.

Tyler îşi spune Compania de Săpun din Paper Street. Oamenii zic că e cel mai bun săpun din lume.

— Ar fi fost mai nasol, spune Tyler, dacă ai fi mîncat-o din greşeală pe mama Marlei.

Cu gura plină de pui Kung Pao, îi spun să tacă dracului din gură.

În seara asta de sîmbătă stăm pe bancheta din faţă a unui Chevrolet Impala model 1968, care zace pe două cauciucuri dezumflate în rîndul întîi al unui parc de maşini de ocazie. Vorbim, bem bere la cutie, iar bancheta din faţa a Chevroletului e mai mare decît canapeaua din sufrageria multor oameni. Parcurile de maşini se înşiră de-o parte şi de alta a bulevardului, în

branşă li se zice Parcurile cu Ţucale, unde toate maşinile costă în jur de două sute de dolari şi, cît e ziua de lungă, tipii ţigănoşi care au parcurile astea pierd timpul în birourile lor lambrisate şi fumează trabucuri lungi şi subţiri.

Maşinile sînt acele prime rable pe care puştii le conduc în timpul liceului: Gremlinuri şi Paceruri, Forduri Maverick şi Horneturi, Pinto-uri, camionete International Harvester, joasele Chevroleturi Camaro, Plymouthuri Duster şi Chevroleturi Impala. Maşini pe care oamenii le-au iubit şi apoi le-au aruncat la gunoi. Animale închise în ţarc. Rochii pentru domnişoare de onoare luate de la Goodwill. Cu urme de lovituri şi umflături de chit pe care nimeni nu s-a obosit să le şmirgheluiască. Habitacluri cu imitaţii de lemn, imitaţii de piele şi imitaţii de crom. Noaptea, tuciuriii nici nu se mai obosesc să încuie portierele.

Farurile maşinilor care trec pe bulevard luminează preţul pictat pe marele parbriz panoramic al Chevroletului Impala. Vizitaţi S.U.A. Preţul este nouăzeci şi opt de dolari. Dinăuntru, arată ca optzeci şi nouă de cenţi. Zero, zero, virgulă, opt, nouă. America te invită să suni.

Multe dintre maşinile de aici costă în jur de o sută de dolari şi toate au un bilet pe care scrie „AŞA CUM ESTE“ şi care spînzură pe geamul şoferului.

Am ales Impala, pentru că, dacă e să dormim în maşină sîmbătă seara, atunci maşina asta are cele mai mari scaune.

Mîncăm mîncare chinezească pentru că nu ne putem duce acasă. Ori dormim aici, ori stăm treji toată noaptea la o discotecă cu program prelungit. Nu ne ducem la discoteci. Tyler zice că muzica e atît de tare, în special başii, încît îi dă peste cap bioritmul. Ultima dată cînd ne-am dus, Tyler a pretins că, din cauza muzicii, s-a constipat. Pe deasupra, din pricina zgomotului, nu poţi să discuţi, aşa că, după cîteva pahare, toţi se simt în centrul atenţiei, dar nu-s deloc în stare să interacţioneze.

Eşti cadavrul dintr-o carte poliţistă britanică.

În seara asta dormim în maşină, pentru că Marla a venit la noi acasă şi a ameninţat că o să cheme poliţia şi o să-i pună să mă aresteze pentru că i-am gătit mama, după care s-a învîrtit în jurul casei, ţipînd că sînt un vampir şi un canibal, apoi a început să dea cu piciorul în grămezile de *Reader's Digest* şi *National Geographic*, aşa că am lăsat-o acolo. Pe scurt, cam asta s-a întîmplat.

După sinuciderea ei – chipurile, accidentală – cu Xanax de la Hotelul Regent, mi-e greu să cred că Marla va chema poliţia, dar Tyler a considerat că în noaptea asta e mai bine să dormim afară. Pentru orice eventualitate.

Pentru eventualitatea în care Marla dă foc casei.

Pentru eventualitatea în care Marla se duce în oraş şi dă peste vreo armă.

Pentru eventualitatea în care Marla mai e încă în casă.

Pentru orice eventualitate.

Încerc să mă concentrez:

Privind al lunii chip alb
Stelele nu se mînie-n veci
Bla, bla, bla, bla, bla, sfîrşit

Aici, cu maşinile care trec pe bulevard şi cu o bere în mînă, în Chevroletul Impala cu volanul lui rece şi tare din bachelită, cu diametrul de aproape un metru, şi cu scaunele de vinilin crăpat care mă ciupesc de cur prin blugi, Tyler spune:

— Încă o dată. Povesteşte-mi exact ce s-a întîmplat.

Timp de cîteva săptămîni, n-am băgat de seamă ce punea la cale Tyler. O dată l-am însoţit pe Tyler la Western Union şi m-am uitat la el cum trimite o telegramă mamei Marlei.

RIDATĂ ÎNGROZITOR (stop) TE ROG SĂ MĂ AJUŢI (punct)

Tyler i-a arătat funcţionarului permisul de bibliotecă al Marlei, a semnat cu numele Marlei şi a ţipat, da, Marla poate fi şi nume de bărbat, iar funcţionarul şi-a văzut de treabă.

Cînd am ieşit de la Western Union, Tyler mi-a spus că, dacă îl iubesc, trebuie să am încredere în el. Asta era o chestie despre care nu trebuia să ştiu nimic şi m-a dus la Garbonzo să mîncăm hummus.

Ceea ce m-a speriat n-a fost telegrama, cît să ies să mănînc cu Tyler. Niciodată, nu, niciodată Tyler nu plătea cu bani gheaţă, pentru absolut nimic. Pentru haine, Tyler se ducea la săli de forţă şi la hoteluri şi reclama hainele de la obiecte pierdute. Oricum, era mai bine decît ce făcea Marla, care se ducea la spălătorii să fure blugi din uscătoare şi să-i vîndă cu doisprezece dolari perechea în locurile unde se cumpără blugi la mîna a doua. Tyler nu mînca niciodată la restaurant, iar Marla nu era deloc ridată.

Aparent fără motiv, Tyler i-a trimis mamei Marlei o cutie cu şapte kilograme de bomboane de ciocolată.

Seara asta de sîmbătă ar fi fost şi mai nasoală, îmi spune Tyler, dacă te-ai fi întîlnit cu păianjenul maro solitar. Cînd te muşcă, nu-ţi injectează doar venin, ci şi o enzimă digestivă sau un acid care dizolvă ţesuturile din

jurul muşcăturii, topindu-ţi literalmente braţul, piciorul sau faţa.

În seara asta, cînd a început toată chestia, Tyler se ascundea. Marla şi-a făcut apariţia la noi acasă. Fără să ciocăne la uşă, Marla se apleacă pe jumătate înăuntru şi strigă:

— Cioc, cioc.

Eu stau în bucătărie şi citesc *Reader's Digest*. Sînt complet zăpăcit.

— Tyler. Pot să intru? Eşti acasă? ţipă Marla.

Tyler nu e acasă, ţip eu.

— Nu fi jigodie, ţipă Marla.

Am şi ajuns la uşa din faţă. Marla stă în foaier, cu un colet venit în seara asta prin Federal Express, şi spune:

— Am ceva de pus în frigiderul vostru.

Mă ţin după ea în bucătărie şi-i zic, nu.

Nu.

Nu.

Nu.

N-o s-o las să-şi ţină porcăriile în casa asta.

— Dar, prostuţule, spune Marla, la hotel n-am frigider şi tu mi-ai zis că se poate.

Ba nu, n-am zis. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca Marla să se mute aici, bucată de căcat cu bucată de căcat.

Marla desface coletul ei de la Federal Express pe masa din bucătărie, scoate ceva alb dintre bucăţelele de polistiren şi-mi agită prin faţa ochilor chestia aia albă.

— Asta nu e căcat, zice. Asta-i maică-mea, aşa că du-te-n mă-ta de-aici.

Ceea ce Marla scoate din colet este una dintre pungile de sandvişuri pline cu chestia aia albă pe care Tyler o topeşte să facă săpun.

— Ar fi putut fi mai nasol, spune Tyler, dacă ai fi mîncat din greşeală ce era într-o pungă din aia. Dacă te-ai fi sculat în toiul nopţii, ai fi stors cleiul ăla alb, l-ai fi amestecat cu supă de ceapă californiană şi ai fi mîncat-o cu chipsuri. Sau cu broccoli.

În acel moment, stînd împreună cu Marla în bucătărie, nu-mi doream altceva decît ca Marla să nu deschidă frigiderul.

Am întrebat-o ce avea de gînd să facă cu chestia aia albă.

— Buze frumoase, mi-a răspuns Marla. Pe măsură ce îmbătrîneşti, buzele ţi se lasă. Îl strîng pentru o injecţie cu colagen în buze. În frigiderul vostru am aproape cincisprezece kilograme de colagen.

Am întrebat-o cît de mari voia să-şi facă buzele.

Marla a spus că pe ea o speria de fapt operaţia în sine.

Chestia din coletul de la Federal Express, îi spun lui Tyler cum stam amîndoi în Impala, era exact cea din care făcuserăm săpun. De cînd siliconul s-a dovedit a fi periculos, injecţiile cu colagen au devenit ultima modă în eliminarea ridurilor, în umflarea buzelor subţiri ori a bărbiilor căzute. Aşa cum îmi explicase Marla, colagenul de care poţi să faci rost la un preţ mic e cel din grăsime de vacă, sterilizat şi prelucrat, dar tipul ăsta de colagen nu rezistă prea mult în corpul tău. Oriunde ţi l-ai injecta – spre exemplu, în buze –, corpul tău îl respinge şi începe să-l cace. După şase luni, ai din nou buze subţiri.

Cel mai bun colagen, mi-a spus Marla, îl reprezintă propria ta grăsime, luată de pe coapse, prelucrată, sterilizată şi injectată la loc în buze. Sau unde voiai. Tipul ăsta de colagen rezistă.

Chestia aia din frigiderul nostru era fondul de economii de colagen al Marlei. De fiecare dată cînd mămica ei punea pe ea ceva grăsime, se ducea să-şi facă liposucţie şi o punea la păstrare. Marla spune că procesul se numeşte *gleaning*. Dacă mămica nu are nevoie de colagen pentru ea, îi trimite pachetele Marlei. Marla nu are deloc grăsime proprie, iar colagenul familiei, consideră mămica ei, e mai bun decît orice grăsime ieftină de vacă.

Lumina felinarelor intră prin biletul prins pe geam, imprimînd pe obrazul lui Tyler cuvintele „aşa cum este“.

— Păianjenii, spune Tyler, îşi depun ouăle, iar larvele îşi sapă tuneluri pe sub pielea ta. Iată cît de nasol poţi să ajungi.

Acum, puiul meu Almond în sosul său cald de smîntînă are gust de ceva care a fost extras din coapsele mamei Marlei.

Şi în acel moment, cum stăteam împreună cu Marla în bucătărie, mi-am dat seama ce făcuse Tyler.

RIDATĂ ÎNGROZITOR.

Şi mi-am dat seama de ce trimisese dulciuri la mama Marlei.

TE ROG SĂ MĂ AJUŢI.

Zic, Marla, n-ai vrea să te uiţi în frigider.

— Ce să fac? spune Marla.

— Noi nu mîncăm niciodată carne de vită, îmi spune Tyler în

Impala, iar grăsimea de pui nu poate fi folosită, căci săpunul n-o să sentărească. Chestia o să ne aducă o grămadă de bani. Am plătit chiria cu colagenul ăla.

N-ar fi trebuit să-i spui Marlei, îi zic. Acum crede că eu sînt de vină.

— Saponificarea, spune Tyler, este reacţia chimică de care ai nevoie dacă vrei să faci un săpun bun. Grăsimea de pui sau orice altă grăsime care are prea multă sare nu e bună.

— Ascultă, zice Tyler. Avem de onorat o comandă babană. O să-i trimitem mamei Marlei nişte bomboane de ciocolată şi, probabil, nişte prăjituri cu fructe.

Nu cred că treaba asta o să mai ţină.

Pe scurt, Marla s-a uitat în frigider. Mă rog, la început a avut loc o mică încăierare. Încerc s-o opresc, punga cade pe linoleum şi se sparge şi amîndoi alunecăm în porcăria aia albă şi unsuroasă şi ni se taie răsuflarea. O apuc pe Marla de talie, pe la spate, părul ei negru îmi biciuie faţa, braţele-i sînt imobilizate pe lîngă corp, iar eu repet la nesfîrşit: nu sînt eu de vină. Nu sînt eu de vină.

N-am făcut-o eu.

— Mama! O verşi pe toată!

Trebuia să facem săpun, zic, cu faţa lipită de urechea ei. Trebuia să-mi spăl pantalonii, să plătim chiria, să reparăm gaura din ţeava de gaz. Nu sînt eu de vină.

Tyler e de vină.

— Ce tot spui acolo? ţipă Marla şi se răsuceşte, ieşind din fustă.

Mă zbat să mă ridic de pe podeaua unsuroasă, ţinînd în mînă fusta ei de bumbac cu imprimeuri, iar Marla, în chiloţi, pantofi cu toc cui şi bluză cu motive folclorice, dă de perete uşa congelatorului şi, înăuntru, canci fond de economii de colagen.

Nimic altceva în afară de două baterii vechi de lanternă.

— Unde e?

Mă tîrîi în marşarier, mîinile-mi alunecă, pantofii-mi alunecă pe linoleum, iar curul meu lasă o dîră curată pe podeaua jegoasă pe măsură ce mă îndepărtez de Marla şi de frigider. Ţin fusta în faţa ochilor, aşa că nu sînt nevoit să văd chipul Marlei cînd îi spun.

Adevărul.

Am făcut săpun din el. Din ea. Din mama Marlei.

— Săpun?

Săpun. Pui grăsime la fiert. O amesteci cu leşie. Obţii săpun.

Cînd Marla ţipă, îi arunc fusta în faţă şi o iau la fugă. Alunec. Alerg.

La parter, Marla fuge după mine, derapează la colţuri, se împinge în pervazul ferestrelor pentru a-şi lua avînt. Alunecă.

Lasă urme murdare, de mizerie şi jeg de pe podele, pe florile tapetului. Cade şi se loveşte de lambriuri, se redresează, aleargă.

— Mi-ai fiert mama! ţipă Marla.

Tyler i-a fiert mama.

Marla ţipă. Unghiile ei sînt mereu la o palmă distanţă de spatele meu.

Tyler i-a fiert mama.

— Mi-ai fiert mama!

Uşa de la intrare e încă deschisă.

Şi apoi am tăiat-o afară pe uşă, lăsînd-o pe Marla să ţipe în urma mea. Picioarele nu mi-au alunecat pe trotuarul de beton şi am ţinut-o tot într-o fugă. Pînă cînd am dat peste Tyler sau pînă cînd Tyler a dat peste mine şi i-am povestit ce s-a întîmplat.

Cu cîte o bere în mînă, Tyler şi cu mine ne lungim pe banchete. Eu stau în faţă. Chiar şi acum, probabil că Marla e încă în casă, dă cu reviste de pereţi şi ţipă că sînt un labagiu, un monstru cu două feţe şi o jigodie capitalistă. Kilometrii de noapte dintre mine şi Marla etalează insecte, melanoame şi viruşi carnivori. Acolo unde am ajuns nu-i chiar aşa de rău.

— Cînd cineva e lovit de fulger, îmi spune Tyler, capul îi arde pînă se face cît o minge de baseball, iar fermoarul i se sudează.

Zic, în seara asta am ajuns la fund?

Tyler se lasă pe spate şi mă-ntreabă:

— Dacă Marilyn Monroe ar fi acum în viaţă, oare ce-ar face?

Zic, noapte bună.

Afişul atîrnă în zdrenţe de tavan, iar Tyler zice:

— Ar rîcîi capacul coşciugului.

12

Şeful stă prea aproape de biroul meu şi arborează zîmbetul lui abia mijit, cu buzele lui subţiri împreunate, cu scrotul la nivelul cotului meu. Îmi ridic ochii de la scrisoarea pentru o campanie de retrageri. Scrisorile astea încep întotdeauna la fel:

„Vă trimitem această înştiinţare, în conformitate cu cerinţele Legii Naţionale pentru Siguranţa Vehiculelor cu Motor. Am constatat că există un defect...“

Săptămîna asta am aplicat formula şi de data aceasta A înmulţit cu B înmulţit cu C a dat mai mult decît costul unei retrageri.

Săptămîna asta a fost clama de plastic care fixează lama de cauciuc pe ştergătoarele de parbriz. Un articol de trei parale. Doar două sute de vehicule au fost afectate. Adică aproape nimic pentru costurile de producţie.

Săptămîna trecută a fost un caz mai tipic. Săptămîna trecută problema a constituit-o un gen de piele tratată cu o substanţă cunoscută ca fiind teratogenă, Nirret sintetic sau ceva la fel de ilegal, pe care ţările din Lumea a Treia o folosesc şi acum la tăbăcitul pielii. Ceva atît de puternic, încît poate provoca malformaţii ale fătului oricărei gravide care vine în contact cu el. Săptămîna trecută nu a sunat nimeni la Ministerul Transporturilor. Nu a declanşat nimeni vreo campanie de retrageri.

Noua tapiţerie de piele, înmulţit cu costurile de producţie, înmulţit cu costurile administrative, dau mai mult decît profiturile noastre pe primul trimestru. Dacă cineva descoperă greşeala, putem despăgubi liniştiţi o groază de familii îndurerate şi tot am fi departe de cît ne-ar costa să refacem şase mii cinci sute de habitacluri din piele.

Dar săptămîna asta am iniţiat o campanie de retrageri. Şi săptămîna asta insomnia a revenit. Insomnia, iar acum lumea întreagă se gîndeşte să se oprească din mers şi să se cace pe mormîntul meu.

Şeful meu poartă cravata gri, aşa că azi trebuie să fie marţi.

Şeful meu îmi pune pe birou o foaie de hîrtie şi mă-ntreabă dacă nu cumva am pierdut ceva. Foaia asta a fost uitată în copiator, zice, şi începe să citească:

„Prima regulă a Fight Club-ului e să nu vorbeşti despre Fight Club.“

Ochii îi parcurg hîrtia de la un capăt la celălalt şi se hlizeşte.

„A doua regulă a Fight Club-ului e să nu vorbeşti despre Fight Club.“

Aud vorbele lui Tyler revărsîndu-se din gura şefului meu, Domnul Şef între două vîrste, cu fotografii de familie pe birou şi visele lui de a se pensiona devreme şi ierni petrecute într-un parc de rulote pierdut într-un deşert din Arizona. Şeful meu, cu cămăşile lui extra-apretate şi ore fixe la frizer în fiecare marţi după prînz, se uită la mine şi spune:

— Sper că asta nu-i a ta.

Sînt Furia Clocotitoare a lui Joe.

Tyler mi-a cerut să dactilografiez cele zece reguli ale Fight Club-ului şi să-i fac zece copii. Nu nouă, nu unsprezece. Zece, mi-a zis Tyler. Totuşi am insomnii şi nu-mi amintesc să fi dormit de vreo trei nopţi încoace. Ăsta trebuie să fie originalul. Am făcut zece copii şi am uitat originalul. Flashul copiatorului îmi luminează faţa ca bliţul unor paparazzi. Distanţa pe care ţi-o dă insomnia, copie a unei copii a unei copii. Nu poţi să atingi nimic şi nimic nu te poate atinge.

Şeful meu citeşte:

„A treia regulă a Fight Club-ului este doi oameni la o bătaie.“

Nici unul din noi nu clipeşte.

Şeful meu citeşte:

„Cîte o bătaie pe rînd.“

N-am dormit de trei zile, dacă nu cumva dorm chiar acum. Şeful meu îmi flutură hîrtia pe sub nas. Ce-i cu treaba asta, zice. E cumva un joc cu care-mi ocup timpul la serviciu? Sînt plătit să mă concentrez exclusiv asupra muncii, nu să-mi pierd timpul cu joculeţe de război. Şi nici nu sînt plătit să abuzez de copiator.

Ce-i cu treaba asta? Îmi flutură hîrtia pe sub nas. Ce părere am, mă întreabă, ce-ar trebui să facă el cu un angajat care-şi petrece timpul la serviciu pierdut în mica lui lume imaginară. Ce-aş face dacă aş fi în locul lui?

Ce-aş face?

Gaura din obraz, umflăturile vineţii din jurul ochilor şi cicatricea roşie şi umflată a sărutului lui Tyler pe dosul mîinii mele, copie a unei copii a unei copii.

Ipoteze.

De ce vrea Tyler zece copii din regulile Fight Club-ului?

Vacă hindusă.

Ce-aş face eu, zic, ar fi să am mare grijă cu cine vorbesc despre hîrtia asta.

Zic, cel care a scris chestia asta mi se pare un ucigaş periculos şi psihopat, iar schizofrenicul ăsta pus la patru ace poate s-o ia razna în orice moment şi să intre dintr-un birou în altul cu o carabină automată Armalite AR-180 cu mecanism cu gaz.

Şeful meu stă şi se uită la mine.

Tipul ăsta, zic, stă probabil în fiecare seară şi pileşte cu o pilă micuţă o cruce în vîrful fiecărui glonţ. Astfel, a doua zi, cînd îşi face apariţia la serviciu şi vîră un glonţ în şeful lui enervant, incapabil, meschin, văicăreţ, lingău şi laş, glonţul se despică de-a lungul şănţuleţelor pilite şi se desface aşa cum un glonţ dumdum înfloreşte în tine, proiectîndu-ţi maţele împuţite prin coloana vertebrală. Imaginaţi-vă ceakra maţelor desfăcîndu-se într-o explozie a intestinului subţire dată cu încetinitorul.

Şeful meu îmi ia hîrtia de sub nas.

Daţi-i drumul, zic, citiţi mai departe.

Nu, zău, e fascinant. Opera unei minţi complet bolnave.

Şi zîmbesc. Marginile ca nişte găoaze ale găurii din obraz îmi sînt vineţii ca gingiile de cîine. Pielea întinsă din jurul umflăturilor de la ochi pare smălţuită.

Şeful meu stă şi se uită la mine.

Să vă ajut, zic.

A patra regulă a Fight Club-ului este cîte o bătaie pe rînd, spun.

Şeful meu se uită la reguli, apoi se uită la mine.

A cincea regulă a Fight Club-ului este fără pantofi, fără cămăşi, spun.

Şeful meu se uită la reguli, apoi se uită la mine.

S-ar putea, zic, ca labagiu' ăsta complet sonat să folosească o carabină Eagle Apache, pentru că un Apache are o magazie cu treizeci de gloanţe şi cîntăreşte doar patru kilograme. Un Armalite are o magazie cu numai cinci gloanţe. Cu treizeci de gloanţe, eroul nostru complet dus cu pluta ar putea lua la rînd toate birourile de mahon, ar scoate din joc vicepreşedinţii şi i-ar mai rămîne şi cîte un cartuş pentru fiecare director.

Din gura mea ies cuvintele lui Tyler. Şi cînd te gîndeşti că eram o persoană aşa de cumsecade.

Stau şi mă uit la şeful meu. Are ochi albaştri, albaştri, acel albastru deschis ca al albăstrelei.

Şi carabina semiautomată J and R 68 are tot treizeci de gloanţe şi cîntăreşte doar trei kilograme.

Şeful meu stă şi se uită la mine.

Te ia cu fiori, zic. Probabil e cineva pe care-l ştie de ani de zile. Probabil că tipul ăsta ştie totul despre el, unde locuieşte, unde lucrează

nevastă-sa şi unde-i şcoala la care se duc copiii lui.

Toată treaba asta e epuizantă şi, dintr-o dată, devine foarte, foarte plictisitoare.

Şi de ce-i trebuie lui Tyler zece copii din regulile Fight Club-ului?

Ceea ce nu-i nevoie să mai spun este că ştiu de tapiţeria din piele care provoacă malformaţii congenitale. Ştiu că garniturile contrafăcute ale frînelor arată îndeajuns de bine ca să-l păcălească pe intermediar, dar cedează după trei mii de kilometri.

Ştiu că reostatul instalaţiei de aer condiţionat se încălzeşte aşa de tare, că-ţi arde mănuşile din torpedou. Ştiu cîţi oameni au ars de vii din cauza întoarcerii scînteii pompei de injecţie. Am văzut oameni cu picioarele tăiate de la genunchi cînd turboreactorul a explodat şi palele elicei au trecut prin peretele parafoc, ajungînd în habitaclu. Am fost la faţa locului şi am văzut maşinile carbonizate şi rapoartele în care la CAUZA DEFECŢIUNII apare trecut „necunoscută“.

Nu, spun, hîrtia nu-i a mea. Apuc hîrtia între două degete şi i-o smulg din mînă. Probabil că marginea foii l-a tăiat la deget, de vreme ce mîna îi zboară la gură şi începe să-şi sugă zdravăn degetul, cu ochii larg deschişi. Mototolesc hîrtia şi o arunc în coşul de gunoi de lîngă birou.

Poate că n-ar trebui, zic, să-mi aduceţi toate gunoaiele pe care le culegeţi de pe jos.

Duminică noaptea mă duc la Sîntem Încă Bărbaţi, iar subsolul bisericii episcopale Sf. Treime este aproape gol. E doar Bob Barosanu’ şi eu mă tîrăsc înăuntru şi toţi muşchii îmi sînt stîlciţi, dar inima îmi bate repede-repede, iar în cap am o tornadă de gînduri. Aşa e cînd ai insomnie. Toată noaptea eşti în emisie.

Toată noaptea stai şi te gîndeşti: Dorm? Oare am aţipit?

Unde mai pui că pe sub mînecile tricoului, braţele lui Bob Barosanu’ par matlasate cu muşchi şi atît de tari, că lucesc. Bob zîmbeşte. Nu mai poate de fericire că mă vede.

Credea că am murit.

Daa, zic, şi eu la fel.

— Ei, zice Bob Barosanu’, am veşti bune.

Unde-s cu toţii?

— Păi, asta-i vestea cea bună, spune Bob Barosanu’. Grupul s-a-mprăştiat. Eu am venit doar ca să-i anunţ pe cei care s-ar putea să mai treacă pe-aici.

Mă prăbuşesc cu ochii închişi pe una dintre canapelele ieftine din stofă ecosez.

— Vestea bună, continuă Bob Barosanu’, e că s-a-nfiinţat un nou

grup, dar prima regulă a grupului ăstuia nou e să nu vorbeşti despre el.

Hait!

— Iar a doua regulă este să nu vorbeşti despre el.

Căcat! Deschid ochii.

Băga-mi-aş pula să-mi bag!

— Grupul se cheamă Fight Club, spune Bob Barosanu', şi se întruneşte în fiecare vineri seara într-un garaj din partea cealaltă a oraşului. Joi seara mai e un Fight Club care se întruneşte într-un garaj, undeva mai aproape.

Nu cunosc nici unul din locurile astea.

— Prima regulă a Fight Club-ului, spune Bob Barosanu', e să nu vorbeşti despre Fight Club.

Miercuri seara, joi seara şi vineri seara Tyler e proiecţionist. Săptămîna trecută i-am văzut fluturaşul de salariu.

— A doua regulă a Fight Club-ului, spune Bob Barosanu', e să nu vorbeşti despre Fight Club.

Sîmbătă seara merg împreună cu Tyler la Fight Club.

— Doar doi oameni la o bătaie.

Duminică dimineaţa ne întoarcem acasă bătuţi măr şi dormim toată ziua.

— Cîte o bătaie pe rînd, spune Bob Barosanu'.

Duminică seara şi luni seara Tyler e chelner.

— Luptaţi fără pantofi sau cămăşi.

Marţi seara Tyler stă acasă şi face săpun, îl înveleşte în hîrtie de mătase şi îl expediază. Compania de Săpun din Paper Street.

— Bătăile, spune Bob Barosanu', durează atît cît e nevoie. Astea sînt regulile inventate de tipul care a inventat Fight Club-ul.

— Îl cunoşti? mă întreabă Bob Barosanu'.

— Eu nu l-am văzut niciodată, zice Bob Barosanu', dar pe tip îl cheamă Tyler Durden.

Compania de Săpun din Paper Street.

Dacă-l cunosc.

Nu ştiu, zic.

S-ar putea.

13

Cînd ajung la Hotelul Regent, o găsesc pe Marla în hol, îmbrăcată într-un halat de baie. Marla mi-a telefonat la serviciu şi m-a întrebat dacă nu vreau să sar peste sala de forţă sau peste bibliotecă sau peste spălătorie sau peste orice alte planuri şi să-i fac o vizită.

De-asta a sunat Marla, pentru că mă urăşte.

Nu spune un cuvinţel despre fondul ei de economii de colagen.

Ceea ce spune este, n-aş vrea să-i fac un serviciu? Marla zăcea în pat. Marla trăieşte din mesele pe care Meals on Wheels le livrează vecinilor ei morţi. Marla ia mîncarea şi spune că acum ei dorm. Pe scurt, azi după-amiază Marla stătea în pat, aşteptîndu-i pe cei de la Meals on Wheels să vină între douăsprezece şi două. Marla nu mai are asigurare de sănătate de cîţiva ani, aşa că a încetat să se mai palpeze, dar azi-dimineaţă s-a palpat şi i s-a părut că simte o umflătură, iar nodulii de la subraţ erau tari şi moi în acelaşi timp, şi ea nu putea să le-o spună celor pe care-i iubea, pentru că nu voia să-i sperie şi nici nu putea să se ducă la doctor dacă n-avea nimic, dar trebuia să-i spună cuiva şi acel cineva trebuia să se uite.

Ochii căprui ai Marlei au culoarea unui animal încălzit într-un cuptor şi apoi scufundat în apă rece. Procedeul se numeşte vulcanizare, galvanizare sau călire.

Marla spune că o să mă ierte pentru chestia cu colagenul dacă o s-o ajut să se palpeze.

Îmi imaginez că nu-l cheamă pe Tyler pentru că nu vrea să-l sperie. Eu sînt neutru şi, pe deasupra, îi mai sînt şi dator.

Urcăm pînă în camera ei şi Marla îmi povesteşte că în natură n-o să vezi niciodată animale bătrîne pentru că, imediat ce îmbătrînesc, animalele mor. Dacă se îmbolnăvesc sau devin mai lente, ceva mai puternic le omoară. Animalele nu sînt sortite să îmbătrînească.

Marla se întinde pe pat, îşi deznoadă cordonul halatului şi spune că tocmai cultura noastră a făcut din moarte ceva rău. Animalele bătrîne ar trebui să fie o excepţie nefirească.

Ciudăţenii.

Marla e rece şi transpiră, iar eu îi povestesc cum, pe cînd eram la colegiu, mi-a ieşit un neg. Pe penis, numai că eu îi zic „puţă“. M-am dus la

Facultatea de Medicină să mi-l scoată. Negul. Mai tîrziu i-am spus tatălui meu. Asta a fost la cîţiva ani după, iar taică-meu a rîs şi mi-a zis că am fost un prost, pentru că astfel de negi sînt adevărate obiecte ale plăcerii dăruite de natură. Femeile erau moarte după ei, iar Dumnezeu îmi făcuse o favoare.

Îngenunchez lîngă patul Marlei, cu mîinile încă reci de la frigul de-afară, şi pipăi şi frec pielea Marlei între degete, centimetru cu centimetru. Marla spune că negii ăia care sînt obiectele plăcerii lăsate de Dumnezeu le provoacă femeilor cancer cervical.

Aşa că stăteam pe o cuvertură de hîrtie, într-un cabinet de la Facultatea de Medicină, în timp ce un student la Medicină îmi toarnă un bidon de azot lichid pe puţă, iar alţi opt studenţi privesc scena. Iată unde ajungi dacă n-ai asigurare medicală. Numai că ei nu-i spuneau puţă, ci penis, cert e că, oricum i-ai spune, dacă torni pe ea azot lichid, e ca şi cum ai arde-o cu leşie, aşa de tare doare.

Marla rîde pînă cînd simte că degetele mele s-au oprit. Ca şi cum aş fi găsit ceva.

Respiraţia Marlei se opreşte, stomacul i se întinde ca o tobă, iar inima îi e ca un pumn care izbeşte dinăuntru pielea întinsă a unei tobe. Nu, m-am oprit pentru că vorbeam şi m-am oprit deoarece, pentru o clipă, nici unul din noi nu se mai afla în dormitorul Marlei. Eram la Facultatea de Medicină, aşezat pe hîrtia lipicioasă, cu puţa arzînd de azotul lichid, cînd unul dintre studenţi mi-a zărit piciorul gol şi a ieşit rapid din cameră. Studentul s-a întors în spatele a trei doctori adevăraţi, iar doctorii l-au dat la o parte pe tipul cu bidonul de azot lichid.

Un doctor adevărat mi-a apucat piciorul desculţ şi l-a ridicat spre faţa altui doctor adevărat. Cei trei l-au răsucit, l-au pipăit şi i-au făcut fotografii cu Polaroidul, de parcă restul persoanei mele, pe jumătate îmbrăcată şi cu darul lui Dumnezeu pe jumătate îngheţat, n-ar fi existat. Numai piciorul exista şi ceilalţi studenţi la Medicină s-au înghesuit să se uite la el.

— De cînd ai pata asta roşie pe picior? m-a întrebat unul dintre doctori.

Se referea la semnul meu din naştere. Pe piciorul drept am un semn din naştere despre care taică-meu zice că seamănă cu o Australie brun-roşcată ce are lîngă ea o mică Noua Zeelandă. Le-am spus chestia asta şi toţi s-au dezumflat complet. Puţa începuse să mi se dezgheţe. Toţi, cu excepţia studentului cu azotul, s-au cărat şi mi s-a părut că şi el avea de gînd să se care. Era aşa de dezamăgit, că nici nu m-a privit cînd mi-a luat capul puţei şi l-a tras spre el. Bidonul a lăsat să se scurgă un jet subţire pe ceea ce mai rămăsese din neg. Şi senzaţia aceea, că poţi să închizi ochii şi să-ţi

imaginezi puţa ta lungă de o sută de kilometri, şi tot te doare.

Marla se uită la mîna mea şi la cicatricea lăsată de sărutul lui Tyler.

Probabil că nu prea vedeţi multe semne din naştere pe-aici, i-am zis studentului de la Medicină.

Nu, nu de asta. Studentul mi-a spus că toţi au crezut că semnul din naştere e cancer. E o nouă formă de cancer care apare la bărbaţii tineri. Se trezesc cu o pată roşie pe picior sau pe glezne. Petele nu dispar, ci se răspîndesc pînă cînd îţi acoperă tot corpul şi atunci mori.

Doctorii şi toţi ceilalţi erau atît de bucuroşi pentru că au crezut că ai forma asta nouă de cancer. Foarte puţini o aveau în momentul acela, dar începuse să se răspîndească.

Asta se întîmpla cu ani şi ani în urmă.

Aşa e cu cancerul, îi spun Marlei. Se fac greşeli şi toată chestia este să nu-ţi uiţi restul corpului dacă o părticică din el s-ar putea s-o ia razna.

— *S-ar putea*, spune Marla.

Studentul cu azotul lichid a terminat şi mi-a spus că negul avea să cadă singur după cîteva zile. Pe hîrtia lipicioasă de lîngă curul meu gol zăcea o fotografie a piciorului meu, făcută cu Polaroidul, pe care n-o voia nimeni. Pot să iau eu fotografia asta, am întrebat?

Mai ţin încă fotografia înfiptă într-un colţ al oglinzii din camera mea. În fiecare dimineaţă, înainte să mă duc la muncă, îmi pieptăn părul în oglindă şi mă gîndesc că o dată, timp de zece minute, am avut cancer, ba chiar ceva mai rău decît cancerul.

Îi spun Marlei că anul ăsta e prima dată cînd nu m-am dus cu bunicul meu să patinăm de Ziua Recunoştinţei, deşi gheaţa era groasă de aproape cincisprezece centimetri. Bunica îşi punea tot timpul plasturi mici pe frunte sau pe braţe, acolo unde aluniţele ei, pe care le avea de-o viaţă, nu arătau bine. Se măreau, căpătau margini neregulate sau deveneau, din maro, albastre sau negre.

Ultima dată cînd bunica a ieşit din spital, bunicul i-a cărat valiza, care era aşa de grea, încît s-a plîns că îl trage într-o parte. Bunica mea canadiancă (din partea franceză) era atît de ruşinoasă, că n-a purtat niciodată costum de baie în public şi dădea întotdeauna drumul la apă ca să acopere zgomotele pe care ar fi putut să le facă la baie. Ieşind din Spitalul Fecioarei din Lourdes după o mastectomie parţială, a zis:

— *Tu* simţi că te trage într-o parte?

Pentru bunicul, la asta se rezumă toată povestea: bunica şi cancerul şi căsătoria – viaţa ta. Rîde de fiecare dată cînd spune povestea.

Marla nu rîde. Vreau s-o fac să rîdă, s-o înviorez. Să mă ierte pentru chestia cu colagenul. Vreau să-i spun că nu găsesc nimic. Dacă a simţit ceva

la pipăit, a fost o greşeală. Un semn din naştere.

Marla are pe dosul mîinii cicatricea lăsată de sărutul lui Tyler.

Vreau s-o fac pe Marla să rîdă, aşa că nu-i spun cum am îmbrăţişat-o ultima oară pe Chloe, Chloe fără păr, un schelet scufundat în ceară galbenă, cu capul ei chel înfăşurat într-o eşarfă de mătase. Am îmbrăţişat-o pe Chloe pentru ultima oară înainte să dispară pentru totdeauna. I-am spus că arată ca un pirat şi ea a rîs. Cînd mă duc la plajă, stau cu piciorul drept sub mine. Australia şi Noua Zeelandă. Sau îl îngrop în nisip. Mi-e teamă că oamenii or să-mi vadă piciorul şi, în mintea lor, o să încep să mor. Cancerul pe care nu-l am s-a întins acum peste tot. Nu-i spun Marlei toate astea.

Sînt o groază de lucruri despre cei pe care-i iubim şi pe care nu vrem să le ştim.

Ca s-o înviorez, ca s-o fac să rîdă, îi povestesc Marlei despre femeia care a scris la „Dear Abby“[7] că s-a măritat cu un antreprenor de pompe funebre frumos şi bogat şi în noaptea nunţii acesta din urmă a pus-o să se bage într-o cadă cu apă rece pînă cînd pielea i-a devenit rece ca gheaţa la pipăit, apoi a pus-o să se întindă în pat şi să stea complet nemişcată cît a făcut sex cu trupul ei rece şi inert.

Ciudat e că femeia a făcut treaba asta cînd era proaspăt căsătorită şi că a continuat s-o facă şi în următorii zece ani şi acum scria la „Dear Abby“ să întrebe dacă Abby credea că asta însemna ceva.

7 Rubrică foarte populară în Statele Unite, găzduită concomitent de mai multe ziare, scrisă de Abigail Van Buren, alias Jeanne Philips, şi în care aceasta răspunde la scrisorile cititorilor.

14

De-asta-mi plăceau la nebunie grupurile de sprijin – dacă oamenii credeau că eşti pe moarte, te bucurai de întreaga lor atenţie.

Dacă asta urma să fie ultima dată cînd te vedeau, atunci chiar te vedeau. Tot restul, situaţia lor financiară, cîntecele preferate de la radio şi părul care nu le stătea, nu mai conta.

Te bucurai de întreaga lor atenţie.

Oamenii ăia ascultau, nu doar aşteptau să le vină lor rîndul să vorbească.

Şi cînd vorbeau, nu-ţi spuneau poveşti. Cînd stăteaţi de vorbă, construiaţi ceva şi după aceea nici unul din voi nu mai era la fel ca înainte.

Marla începuse să meargă la grupurile de sprijin după ce-şi descoperise prima umflătură.

În dimineaţa de după ce găsisem o a doua umflătură, Marla a ţopăit prin bucătărie cu ambele picioare vîrîte într-un crac al colanţilor ei şi a zis:

— Uite, sînt o sirenă.

— Nu e ca atunci cînd băieţii stau de-a-ndoaselea pe closet şi se joacă de-a motocicleta. Ăsta chiar e un accident, a zis Marla.

Cu puţin timp înainte ca eu şi cu Marla să ne întîlnim la Sîntem Încă Bărbaţi, ea-şi descoperise prima umflătură, iar acum pe a doua.

Trebuie să ştiţi că Marla este încă în viaţă. Filosofia de viaţă a Marlei, din cîte mi-a zis ea, constă în faptul că poate să moară în orice clipă. Tragedia vieţii ei e că asta nu se-ntîmplă.

Cînd Marla şi-a descoperit prima umflătură, s-a dus la o clinică unde mame care păreau nişte momîi prăbuşite şedeau pe scaunele de plastic înşirate pe trei laturi ale sălii de aşteptare, în timp ce copiii lor emaciaţi li se ghemuiau fără vlagă în poală sau le zăceau la picioare. Copiii aveau ochii încercănaţi şi duşi în fundul capului, semănînd cu nişte portocale ori banane stricate, iar mamele le scărpinau cojile de mătreaţă de la infecţiile scalpului, fermentate şi scăpate de sub control. Şi dinţii fiecăruia păreau uriaşi pe lîngă feţele lor subţiate. Aţi văzut că dinţii sînt doar nişte aşchii de os care îţi ies prin piele pentru a măcina lucrurile.

Iată unde ajungi dacă n-ai asigurare medicală.

Înainte ca lumea să-şi dea seama, o grămadă de homosexuali şi-au

dorit copii, iar acum copiii sînt bolnavi, mamele sînt pe moarte, iar taţii au murit deja şi, stînd acolo, în spitalul mirosind atît de tare a pişat şi a oţet încît îţi venea să vomiţi, în timp ce o asistentă le întreba pe fiecare dintre mame de cînd se simţeau rău şi cît pierduseră în greutate şi dacă copilul lor mai avea vreun părinte în viaţă sau un tutore, Marla şi-a spus, ei bine, nu.

Dacă avea să moară, Marla n-avea chef să afle chestia asta.

Marla a dat colţul clinicii, s-a îndreptat spre spălătorie, a furat toţi blugii din uscător şi s-a dus la un comerciant care i-a dat cincisprezece dolari pe pereche. După care Marla şi-a cumpărat nişte colanţi de calitate, din ăia cărora nu li se duc firele.

— Pînă şi colanţii ăştia de calitate, cărora nu li se duc firele, se sfîşie, spune Marla.

Nimic nu e static. Totul se dezintegrează.

Marla a început să meargă la grupurile de sprijin pentru că îi era mai uşor să aibă în preajmă şi alte hîrtii de cur. Toţi sufereau de cîte ceva. Şi, pentru o clipă, inima aproape că a încetat să-i bată.

Marla şi-a luat o slujbă la un magazin de pompe funebre, unde se ocupa de aranjarea înmormîntărilor cu plata înainte şi unde bărbaţi foarte graşi – dar mai ales femei foarte grase – îşi alegeau dintre exponate o urnă de mărimea unui pahar pentru ouă, iar Marla, stînd la birou, lîngă intrare, cu părul ei negru strîns în coadă şi colanţii ei sfîşiaţi, cu umflătura de la sîn şi condamnarea ei la moarte, spunea: „Doamnă, nu vă amăgiţi singură. N-am putea să vîrîm acolo nici cenuşa capului dumneavoastră. Duceţi-vă şi luaţi-vă o urnă de mărimea unei bile de bowling“.

Inima Marlei arăta exact ca faţa mea. Căcatul şi gunoiul lumii. Hîrtii de cur umane folosite, cu care nimeni nu şi-ar mai bate capul să le recicleze.

Între grupurile de sprijin şi clinică, mi-a povestit Marla, întîlnise o mulţime de oameni morţi. Oamenii ăştia erau morţi şi pe lumea ailaltă şi noaptea îi dădeau telefon. Marla se ducea prin baruri, îl auzea pe barman strigîndu-i numele şi, cînd lua receptorul, nu era nimeni pe fir.

Pe atunci credea că asta înseamnă să ajungi la fund.

— Cînd ai douăzeci şi patru de ani, zice Marla, nici nu-ţi dai seama cît de jos poţi să cazi, dar am învăţat foarte repede.

Prima oară cînd Marla a umplut o urnă, n-a purtat mască şi mai tîrziu, cînd şi-a suflat nasul, a găsit în şerveţel o rămăşiţă neagră a dlui Cutare.

În casa de pe Paper Street, dacă telefonul suna doar o dată şi ridicai receptorul şi nu era nimeni pe fir, ştiai că e cineva care avea treabă cu Marla. Asta s-a întîmplat mai des decît credeţi.

În casa de pe Paper Street, un detectiv de la poliţie a început să sune în legătură cu explozia din apartamentul meu, iar Tyler s-a postat în coasta mea, şoptindu-mi în ureche în vreme ce eu ţineam receptorul la urechea cealaltă, şi detectivul mă întreba dacă ştiam pe cineva care ar fi putut să facă dinamită la el acasă.

— Dezastrul, mi-a şoptit Tyler, face parte din evoluţia mea normală spre tragedie şi disoluţie.

I-am spus detectivului că apartamentul meu a sărit în aer din cauza frigiderului.

— Îmi rup toate legăturile cu orice formă de putere fizică şi de posesiune, mi-a şoptit Tyler, deoarece numai prin autodistrugere pot descoperi puterea infinit mai mare a spiritului.

Dinamită, a zis detectivul. Au fost descoperite impurităţi, urme de oxalat de amoniu şi perclorat de potasiu, ceea ce ar putea însemna că bomba fusese una artizanală, iar yala de la uşă fusese sfărîmată.

I-am spus că în noaptea aia mă aflam în Washington, D.C.

Detectivul mi-a explicat cum cineva pulverizase în yală freon cu un spray, apoi lovise încuietoarea cu o daltă pentru a sfărîma cilindrul. Aşa procedează hoţii de biciclete.

— Eliberatorul care îmi distruge proprietatea, mi-a spus Tyler, se luptă să-mi salveze spiritul. Învăţătorul care îmi spulberă din cale toate posesiunile mă va elibera.

Detectivul mi-a zis că individul care pusese dinamita s-ar putea să fi dat drumul la gaz şi să fi stins flacăra de veghe de la centrală cu cîteva zile înainte de explozie. Gazul a funcţionat doar ca declanşator. Au trebuit să treacă mai multe zile pentru ca gazul să umple tot apartamentul, să ajungă la termostatul de la baza frigiderului, iar motorul electric al termostatului să provoace explozia.

— Spune-i, a şoptit Tyler. Da, tu ai făcut-o. Tu ai aruncat totul în aer. Asta vrea să audă.

Nu, îi spun detectivului, n-am dat drumul la gaze, ca apoi să plec din oraş. Îmi plăcea viaţa mea. Îmi plăcea apartamentul ăla. Îmi plăcea fiecare piesă de mobilier. Ele erau toată viaţa mea. Totul, lămpile, scaunele, covoarele erau parte din mine. Vesela din dulapuri era parte din mine. Plantele erau parte din mine. Televizorul era parte din mine. Eu am fost cel care a sărit în aer. Chiar nu putea să priceapă chestia asta?

Detectivul mi-a spus să nu părăsesc oraşul.

15

Domnul Onorabilul, domnul preşedinte de filială al filialei locale a sindicatului naţional unit al proiecţioniştilor şi operatorilor independenţi din cinematografe, stătea şi se uita.

Sub şi în spatele şi înăuntrul a tot ceea ce omul luase de bun se dezvoltase ceva îngrozitor.

Nimic nu e static.

Totul se dezintegrează.

Ştiu asta pentru că Tyler ştie asta.

Timp de trei ani de zile, Tyler tot lipise şi desfăcuse filme pentru un lanţ de cinematografe. Un film călătoreşte în şase sau şapte bobine mici împachetate într-o cutie de metal. Tyler trebuia să pună bobinele cap la cap, înfăşurînd pelicula pe bobinele de un metru jumate, pentru noile aparate de proiecţie. După trei ani, şapte cinematografe, cel puţin trei ecrane în fiecare cinematograf, filme noi în fiecare săptămînă, Tyler mînuise sute de cópii.

Păcat, pentru că acum, cînd apăruseră din ce în ce mai multe aparate de proiecţie noi, sindicatul nu mai avea nevoie de Tyler. Domnul preşedinte de filială s-a văzut nevoit să-l cheme pe Tyler la o mică discuţie.

Slujba era plicticoasă şi salariul de căcat, aşa că preşedintele sindicatului unit al operatorilor şi proiecţioniştilor independenţi uniţi din cinematografele unite i-a spus lui Tyler Durden că-i făcea o favoare trăgîndu-i-o în mod diplomatic.

Nu o lua ca pe o concediere. Ia-o ca pe o reducere de personal.

Domnul preşedinte de filială pulă-n cur a zis:

— Îţi mulţumim pentru contribuţia adusă la succesul nostru.

A, păi n-aveţi pentru ce, a zis Tyler şi a rînjit. Atît timp cît sindicatul o să-i trimită un cec, o să-şi ţină gura.

— Luaţi-o ca pe o pensionare înainte de vreme.

Tyler mînuise sute de cópii.

Filmele se întorseseră la distribuitori. Filmele fuseseră apoi relansate pe piaţă. Comedie. Dramă. Musicaluri. Filme de dragoste. Filme de acţiune.

Toate avînd cadre pornografice inserate de Tyler.

Sodomie. Felaţie. Cunnilingus. Sadomasochism.

Tyler n-avea nimic de pierdut.

Tyler era marioneta lumii, gunoiul tuturor.

Asta m-a instruit Tyler să-i spun directorului de la Hotelul Pressman.

La cealaltă slujbă a lui Tyler, cea de la Hotelul Pressman, Tyler a spus că e un nimeni. Nimănui nu-i păsa dacă trăia sau murea şi sentimentul era al dracului de reciproc. Asta mi-a zis Tyler să-i spun directorului hotelului în biroul lui, cu bodyguarzii aşteptînd în faţa uşii.

După ce totul s-a terminat, Tyler şi cu mine am rămas treji pînă tîrziu şi am făcut schimb de poveşti.

Imediat după ce se dusese la sindicatul proiecţioniştilor, Tyler m-a pus să mă întîlnesc cu directorul de la Hotelul Pressman.

Tyler şi cu mine arătăm din ce în ce mai mult ca nişte gemeni identici. Pomeţii amîndurora poartă urmele pumnilor, pielea noastră şi-a pierdut memoria şi a uitat să-şi mai revină după ce am tot fost loviţi.

Eu aveam vînătăi de la Fight Club, iar Tyler era desfigurat de preşedintele sindicatului proiecţioniştilor. După ce Tyler s-a tîrît afară din birourile sindicatului, m-am dus să mă-ntîlnesc cu directorul Hotelului Pressman.

Am luat loc în biroul directorului Hotelului Pressman.

Sînt Răzbunarea Afectată a lui Joe.

Primul lucru pe care mi l-a spus directorul hotelului a fost că-mi acorda trei minute. În primele treizeci de secunde i-am povestit cum mă pişasem în supă, cum mă băşisem pe crème brûlées, cum strănutasem pe andivele înăbuşite şi că doresc ca hotelul să-mi trimită în fiecare săptămînă un cec echivalent cu cîştigul meu mediu săptămînal, plus bacşişurile. În schimb, n-am să mai vin la muncă şi nici n-o să mă duc la ziare sau la tipii de la departamentul de sănătate publică să le torn o confesiune confuză şi lacrimogenă.

Parcă văd titlurile:

Chelner cu mustrări de conştiinţă recunoaşte că a infestat mîncarea.

Sigur, zic, s-ar putea să intru la închisoare. S-ar putea să mă spînzure şi să-mi smulgă coaiele şi să mă tîrască pe străzi şi să mă jupoaie şi să mă ardă cu leşie, dar Hotelul Pressman va fi cunoscut ca hotelul unde cei mai bogaţi oameni din lume au mîncat pişat.

Din gura mea ies cuvintele lui Tyler.

Şi cînd te gîndeşti că eram o persoană aşa de cumsecade.

În biroul de la sindicatul proiecţioniştilor, Tyler izbucnise în rîs după ce preşedintele sindicatului îl pocnise. Pumnul îl răsturnase pe Tyler din scaun şi Tyler stătea cu spatele sprijinit de perete, rîzînd.

— Dă-i drumul, că n-ai să reuşeşti să mă omori, rîdea Tyler. Labagiu nenorocit. Poţi să mă baţi de să mă cac pe mine, dar n-ai să mă omori.

Ai prea multe de pierdut.

Eu nu am nimic.

Tu ai totul.

Hai, trage-mi-o în stomac. Mai arde-mi una la mutră. Scoate-mi dinţii, dar trimite cecurile. Rupe-mi coastele, dar dacă nu primesc banii într-o săptămînă, fac totul public şi tu şi cu prăpăditul tău de sindicat o să vă înecaţi în procese intentate de fiecare proprietar de cinematograf şi distribuitor de film şi mămică al cărei copil s-ar putea să fi văzut o erecţie în *Bambi*.

— Sînt un gunoi, a zis Tyler. Pentru tine şi pentru lumea asta nenorocită sînt un gunoi şi un căcat şi un ţicnit, i-a spus Tyler preşedintelui. Nu-ţi pasă unde locuiesc sau cum mă simt sau ce mănînc sau dacă am ce să le dau de mîncare copiilor sau dacă-mi permit să-mi plătesc doctorul cînd mă-mbolnăvesc. Da, sînt tîmpit şi plictisit şi slab, dar sînt responsabilitatea ta.

Stăteam acolo, în biroul de la Hotelul Pressman, iar buzele mele de Fight Club erau încă sparte în zece locuri. Găoaza din obraz, ce-şi căsca ochii la directorul Hotelului Pressman, a fost destul de convingătoare.

În mare, am spus aceleaşi lucruri pe care le-a spus şi Tyler.

După ce preşedintele sindicatului îl făcuse knock-out pe Tyler, după ce domnul preşedinte şi-a dat seama că Tyler nu avea să riposteze, Onorabilul cu trupul său mare cît un Cadillac, mai mare şi mai puternic decît trebuie, Onorabilul şi-a luat avînt cu piciorul său încălţat cu pantofi cu găurele, l-a trosnit pe Tyler în coaste, iar Tyler a rîs. După ce Tyler s-a făcut ghem, pantoful Onorabilului l-a izbit în rinichi, dar Tyler o ţinea tot într-un rîs.

— Scoate tot din tine, a zis Tyler. Crede-mă. O să te simţi mult mai bine. O să te simţi ca lumea.

În biroul de la Hotelul Pressman, l-am întrebat pe directorul hotelului dacă pot să dau un telefon şi am sunat la ziar, la departamentul de ştiri locale. În timp ce directorul mă privea, am zis:

Bună ziua, am zis, am comis o crimă îngrozitoare împotriva umanităţii, ca parte a unui protest politic. Protestez împotriva exploatării lucrătorilor din industria de servicii.

Dacă o să intru la închisoare, n-o să fiu doar un zilier dezechilibrat care o să frece menta. Totul o să aibă o dimensiune eroică.

Robin Hood Chelnerul, Apărătorul Săracilor.

O să fie vorba de mai mult decît un hotel şi un chelner.

Cu multă delicateţe, directorul Hotelului Pressman mi-a luat receptorul din mînă. Directorul mi-a spus că nu vrea să mai lucrez aici, nu în halul în care arătam acum.

Stau în capul biroului directorului şi zic, cum?

Nu-ţi place chestia *asta*?

Şi, fără să tresar, cu ochii la director, pumnul meu, ajutat de forţa centrifugă, descrie un sving şi din crustele rupte din nas îmi ţîşneşte sînge proaspăt.

Fără motiv, îmi amintesc de noaptea în care Tyler şi cu mine ne-am bătut pentru prima dată. *Vreau să-mi dai una cît de tare poţi*.

Nu e un pumn prea zdravăn. Mă lovesc încă o dată. Tot sîngele ăla arată bine, dar mă arunc cu spatele de perete ca să fac gălăgie şi să sparg tabloul care spînzură acolo.

Sticla spartă, rama şi tabloul cu flori şi sînge se prăbuşesc pe podea, iar eu mă dau în stambă. Sînt aşa un cretin. Sîngele murdăreşte covoarele, iar eu mă ridic şi mă apuc de marginea biroului directorului, lăsînd amprente monstruoase de sînge, şi zic, vă rog, ajutaţi-mă, dar mă bufneşte rîsul.

Ajutaţi-mă, vă rog.

Vă rog să nu mă mai loviţi.

Alunec la loc pe podea şi încep să-mi împrăştii sîngele pe covor. Primul cuvînt pe care îl voi rosti va fi *vă rog*. Aşa că îmi ţin buzele strînse. Monstrul se tîrîie pe minunatele buchete şi ghirlande ale covorului oriental. Sîngele mi se scurge, fierbinte, din nas în fundul gîtului şi apoi în gură. Monstrul merge în patru labe pe covor, fierbinte şi culegînd scamele şi praful lipite de sîngele de pe gheare. Şi se tîrăşte pînă cînd îl apucă pe directorul Hotelului Pressman de glezna acoperită de pantaloni cu dunguliţe şi o spune.

Vă rog.

O spune.

Vă rog iese din gură într-un balon de sînge.

O spune.

Vă rog.

Şi balonul se sparge, împroşcînd sînge peste tot.

Şi astfel Tyler a putut să organizeze cîte un Fight Club pentru fiecare noapte din săptămînă. Au existat şapte Fight Club-uri, apoi cincisprezece Fight Club-uri, apoi douăzeci şi trei de Fight Club-uri, şi Tyler tot mai voia. Banii continuau să curgă.

Vă rog, îi zic directorului Hotelului Pressman, daţi-mi banii. Şi chicotesc din nou.

Vă rog.

Şi vă rog să nu mă mai loviţi.

Aveţi atît de multe, iar eu nu am nimic. Şi sîngele meu începe să se caţere pe picioarele cu dunguliţe ale directorului Hotelului Pressman, care se trage înapoi, cu mîinile sprijinite de pervazul ferestrei, şi pînă şi buzele sale subţiri i se retrag de pe dinţi.

Monstrul se agaţă cu ghearele lui pline de sînge de betelia pantalonilor directorului, îşi face vînt pentru a-l apuca de cămaşa lui albă şi scrobită, iar mîinile mele însîngerate îi încolăcesc încheieturile sale fine.

Vă rog. Zîmbesc îndeajuns de tare ca să-mi crape buzele.

Ne luptăm şi directorul ţipă şi încearcă să-şi ţină mîinile departe de mine, de sîngele meu şi de nasul meu zdrobit, amîndoi sîntem lipicioşi din cauza sîngelui şi, exact în momentul nostru de graţie, bodyguarzii se hotărăsc să intre în birou.

16

În ziarele de azi scrie cum cineva a pătruns în birourile dintre etajele al zecelea şi al cincisprezecelea din Hein Tower, s-a căţărat pe ferestre şi a pictat pe faţada de sud a clădirii o mască rînjitoare mare cît cinci etaje şi a declanşat nişte incendii, în aşa fel încît fereastra din centrul fiecărui ochi uriaş a ars, uriaşă, vie şi ineluctabilă, deasupra oraşului în zori.

În fotografia de pe prima pagină, faţa e ca un dovleac uriaş, un demon japonez, dragonul zgîrceniei atîrnînd în cer, cu fumul ca sprînceana unei vrăjitoare sau coarnele diavolului. Şi oamenii ţipau, cu capetele date pe spate.

Ce voia să însemne asta?

Şi cine ar face una ca asta?

Chiar şi după ce focul a fost stins, faţa a rămas la locul ei, arătînd şi mai rău. Ochii ei goi păreau să privească la cei de pe stradă, dar, în acelaşi timp, erau morţi.

Chestia asta e în toate ziarele.

Citeşti toate astea şi vrei să afli imediat dacă face parte din Proiectul Mutilare.

Ziarele scriu că poliţia n-are nici un indiciu. Bandele de tineri sau extratereştri, oricine o fi fost, puteau să moară în momentul în care s-au căţărat pe ferestre şi s-au legănat, atîrnînd de pervazuri, cu sprayuri cu vopsea neagră în mînă.

Oare a fost Comitetul pentru Distrugere sau Comitetul pentru Incendieri? Chipul gigantic trebuie să fi fost tema lor pentru acasă de săptămîna trecută.

Tyler ştie, cu siguranţă, numai că prima regulă în Proiectul Mutilare e să nu pui întrebări despre Proiectul Mutilare.

Tyler zice că săptămîna asta, la Comitetul pentru Atacuri al Proiectului Mutilare, o să-i arate fiecăruia cum să tragă cu arma. O armă nu face altceva decît să îndrepte o explozie într-o anumită direcţie.

La ultima întîlnire a Comitetului pentru Atacuri, Tyler a adus o armă şi paginile galbene rupte dintr-o carte de telefoane. S-au întîlnit în subsolul unde se întruneşte Fight Club-ul de sîmbătă noapte. Fiecare comitet se întruneşte în altă noapte:

Comitetul pentru Incendieri se întruneşte lunea.

Comitetul pentru Atacuri – marţea.

Comitetul pentru Distrugere se întruneşte miercurea.

Iar Comitetul pentru Dezinformare – joia.[8]

Haos Organizat. Birocraţia Anarhiei. Închipuie-ţi.

Grupuri de sprijin. Un fel de.

Aşa că marţi noaptea Comitetul pentru Atacuri a propus evenimentele pentru săptămîna care avea să urmeze, iar Tyler a citit propunerile şi i-a dat comitetului tema pentru acasă.

Săptămîna viitoare, pe vremea asta, fiecare tip din Comitetul pentru Atacuri trebuie să aleagă o bătaie în care să nu iasă învingător. Şi nu în cadrul Fight Club-ului. Asta-i mai greu decît pare. Oamenii obişnuiţi fac orice ca să evite o bătaie.

Ideea este să-l iei pe Cutare de pe stradă, care nu s-a bătut niciodată, şi să-l recrutezi. Fă-l să experimenteze victoria pentru prima dată în viaţa lui. Fă-l să explodeze. Dă-i posibilitatea să te bată să te caci pe tine.

Încearcă. Dacă învingi, te-ai ars.

— Ceea ce avem de făcut, oameni buni, a spus Tyler comitetului, este să le reamintim tipilor ăstora de puterea pe care încă o mai au.

Astea sînt vorbele de încurajare ale lui Tyler. După care despătureşte fiecare foaie din cutia de carton aşezată în faţa lui. Ăsta e modul în care fiecare comitet propune evenimentele pentru săptămîna următoare. Scrie evenimentul pe bloc-notesul comitetului. Rupe fila, împătureşte-o şi bag-o în cutie. Tyler verifică hîrtiile şi dă deoparte propunerile proaste.

Pentru fiecare idee pe care o dă deoparte, Tyler pune în cutie o foaie împăturită, albă.

Apoi toţi cei din comitet extrag o foaie din cutie. Din cîte mi-a explicat Tyler, dacă unul trage o foaie albă, pentru săptămîna respectivă nu are altceva de făcut decît tema.

Dacă tragi o propunere, trebuie să te duci la festivalul berii de import care se ţine în weekend-ul ăsta şi să-i dai brînci unui tip în toaleta ecologică. Te bucuri de mare preţuire dacă o şi iei pe coajă din cauza asta. Sau să participi la parada de modă din atriumul mall-ului şi să arunci cu jeleu de căpşuni de la mezanin.

Dacă te arestează, eşti exclus din Comitetul pentru Atacuri. Dacă rîzi, eşti exclus din comitet.

Nimeni nu ştie cine trage o propunere şi nimeni, cu excepţia lui Tyler, nu ştie toate propunerile sau care propuneri sînt acceptate şi care sînt date deoparte. Spre sfîrşitul săptămînii s-ar putea să citeşti în ziar că, în

centru, un bărbat neidentificat l-a tras jos din maşină pe conducătorul unui Jaguar decapotabil şi s-a aruncat cu maşina într-o fîntînă.

Stai şi te întrebi. Era oare o propunere a comitetului pe care ai fi putut s-o tragi?

Marţea următoare, la întrunirea Comitetului pentru Atacuri, care se ţine în subsolul negru al Fight Club-ului, sub lumina singurului bec, te uiţi de jur-împrejur şi te întrebi cine s-a aruncat cu Jaguarul în fîntînă.

Cine s-a urcat pe acoperişul muzeului de artă şi a tras cu gloanţe de vopsea în lumea de la recepţia din curtea cu sculpturi?

Cine a pictat masca demonică în flăcări pe Hein Tower?

În noaptea sarcinii de la Hein Tower, parcă-ţi şi imaginezi o echipă de jurişti, contabili şi curieri furişîndu-se în birourile în care stăteau zi de zi. Poate erau puţin băuţi, chiar dacă asta contravine regulilor Proiectului Mutilare, şi au folosit chei acolo unde au putut şi sprayuri cu freon pentru a sfărîma cilindrii yalelor ca să se poată bălăbăni în gol, făcînd rapeluri pe faţada de cărămidă a clădirii, sărind, bazîndu-se unul pe altul pentru a ţine corzile, balansîndu-se şi riscînd să moară pe loc în birourile în care simţeau zilnic cum viaţa li se scurge oră cu oră.

A doua zi de dimineaţă, aceiaşi funcţionari şi contabili se vor afla în mulţime, cu capetele lor pieptănate cu grijă date pe spate, beţi de nesomn, dar sobri şi cu cravate la gît, şi vor trage cu urechea la mulţimea din jur care se întreabă, cine o fi făcut asta, şi la poliţia care strigă, toată lumea, vă rog să vă daţi înapoi cînd apa se revarsă din centrul înecat de fum al fiecărui ochi uriaş.

Tyler mi-a spus în mare secret că la o întrunire nu există mai mult de patru propuneri viabile, aşa că ai cam patru din zece şanse să tragi o propunere şi nu o foaie albă. În Comitetul pentru Atacuri sînt douăzeci şi cinci de tipi, cu Tyler cu tot. Toţi primesc tema pentru acasă – să fie bătuţi în public – şi fiecare membru trage o hîrtie.

Săptămîna asta Tyler le-a spus:

— Duceţi-vă şi cumpăraţi-vă o armă.

Tyler i-a dat unui tip paginile galbene din cartea de telefon şi i-a spus să rupă un anunţ. Apoi să-i paseze cartea următorului. Doi tipi nu trebuie niciodată să se ducă în acelaşi loc ca să cumpere o armă sau să tragă cu ea.

— Asta, spune Tyler scoţînd o armă din buzunarul hainei, e o armă şi, în două săptămîni, fiecare dintre voi trebuie să aibă o armă cam de aceeaşi mărime şi s-o aducă la întrunire.

— Ar fi bine să o achitaţi cu bani gheaţă, le-a zis Tyler. La următoarea întrunire veţi face schimb de arme şi veţi informa poliţia că

arma pe care aţi cumpărat-o v-a fost furată.

Nimeni nu a întrebat nimic. Prima regulă a Proiectului Mutilare e să nu pui întrebări.

Tyler a dat arma să treacă din mînă-n mînă. Era aşa de grea pentru un obiect atît de mic, de parcă ceva gigantic, precum un munte sau un soare, s-ar fi prăbuşit şi s-ar fi topit pentru a se transforma în aşa ceva. Tipii din comitet au apucat-o cu două degete. Toţi ar fi vrut să întrebe dacă e încărcată, dar cea de-a doua regulă a Proiectului Mutilare e să nu pui întrebări.

Poate că era încărcată, poate că nu. Poate că trebuie să ne gîndim întotdeauna la ce-i mai rău.

— O armă, a spus Tyler, e simplă şi perfectă. Nu ai altceva de făcut decît să apeşi pe trăgaci.

A treia regulă a Proiectului Mutilare e că nu se admit scuze.

— Trăgaciul, spune Tyler, eliberează cocoşul, iar cocoşul loveşte pulberea.

A patra regulă e: fără minciuni.

— Explozia aruncă glonţul de la capătul deschis al cartuşului, iar ţeava armei direcţionează pulberea şi glonţul lansat într-o anumită direcţie, spune Tyler. Ca la un om lansat dintr-un tun, ca o rachetă dintr-un hangar subteran, ca sperma voastră.

Cînd Tyler a inventat Proiectul Mutilare, a spus că scopul Proiectului Mutilare n-avea de-a face cu ceilalţi oameni. Pe Tyler nu-l interesa dacă alţi oameni erau răniţi sau nu. Scopul lui era să-l înveţe pe fiecare participant la proiect că stă în puterea lui să schimbe istoria. Fiecare dintre noi poate prelua controlul asupra lumii.

Tyler a inventat Proiectul Mutilare la Fight Club.

Într-o noapte, la Fight Club, l-am ales pe un nou-venit. În sîmbăta aia un tip tînăr cu un chip angelic a venit pentru prima oară să se bată la Fight Club şi atunci l-am ales pentru o bătaie. Asta-i regula. Dacă e prima ta noapte la Fight Club, trebuie să te baţi. Ştiam asta şi l-am ales pentru că insomnia îmi revenise şi aveam chef să distrug ceva frumos.

Cum cea mai mare parte a feţei n-apucă să mi se vindece, n-am nimic de pierdut la capitolul frumuseţe. La serviciu, şeful meu m-a întrebat ce se întîmplă cu gaura din obraz de nu se mai vindecă odată. I-am spus că atunci cînd îmi beau cafeaua, îmi pun două degete peste gaură, ca să nu curgă.

Există un procedeu în luptele de stradă care-i oferă cuiva doar atît aer, cît să nu-şi piardă cunoştinţa şi în noaptea aia, la Fight Club, l-am pocnit pe nou-venit şi l-am caftit pe domnul chip angelic, mai întîi cu

articulaţiile osoase ale pumnului meu ca un molar care zdrobeşte, apoi, după ce încheieturile mi s-au jupuit de la dinţii care-i străpunseseră buzele, cu muchia pumnului. Apoi puştiul mi s-a prăbuşit grămadă în braţe.

Mai tîrziu, Tyler mi-a zis că nu mă văzuse niciodată atît de pornit pe distrugere. În noaptea aia Tyler şi-a dat seama că trebuie ori să ridice ştacheta Fight Club-ului, ori să-l închidă.

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, Tyler mi-a zis:

— Parcă dăduse strechea-n tine, Nebunule. Ce s-a-ntîmplat?

I-am spus că mă simţeam ca dracu' şi că nu mă relaxasem deloc. Nu simţeam nici o fericire. Poate că devenisem dependent. Poţi să-ţi dezvolţi o toleranţă la bătaie şi probabil simţeam nevoia să trec la ceva mai tare.

În dimineaţa aia Tyler a inventat Proiectul Mutilare.

Tyler m-a întrebat cu ce mă băteam de fapt.

Ce spunea Tyler despre cum e să fim căcatul şi sclavii istoriei. Aşa mă simţeam. Voiam să distrug tot ce era frumos şi nu voi avea niciodată. Să incendiez pădurile tropicale amazoniene. Să pompez în aer clorofluorocarburi care să devoreze stratul de ozon. Să deschid valvele tancurilor petroliere şi să fac să ţîşnească petrolul din platformele de extracţie marine. Voiam să omor toţi peştii pe care nu-i puteam mînca şi să inund plajele franceze pe care n-am să le văd niciodată.

Vreau ca toată lumea să ajungă la fund.

Cînd îl tocam pe puştiul ăla, voiam să înfig un glonţ între ochii fiecărui panda ameninţat de dispariţie şi care nu copula ca să-şi salveze specia şi ai fiecărei balene ori delfin care se dădeau bătuţi şi eşuau pe ţărm.

Nu o luaţi ca pe o extincţie a speciilor. Luaţi-o ca pe o reducere de personal.

De mii de ani, fiinţele umane au făcut mizerie, au distrus şi s-au căcat pe planeta asta, iar acum istoria se aşteaptă ca eu să curăţ după toată lumea. Trebuie să-mi spăl şi să-mi turtesc conserva de supă. Şi să dau socoteală pentru fiecare strop de ulei de motor uzat.

Şi tot eu trebuie să plătesc pentru reziduurile nucleare şi pentru rezervoarele de benzină îngropate şi pentru deşeurile toxice aruncate la groapa de gunoi de generaţiile anterioare.

I-am ţinut faţa domnului înger în îndoitura braţului ca şi cum aş ţine un copil sau o minge de fotbal[9] şi l-am lovit pe tip cu articulaţiile pumnului, l-am lovit pînă cînd dinţii i-au ieşit prin buze. Apoi l-am lovit cu cotul pînă cînd mi s-a scurs printre braţe şi-a căzut grămadă la picioarele mele. Pînă cînd pielea de pe pomeţi i s-a sfîşiat şi a început să se înnegrească.

Voiam să inhalez fum.

Păsările şi căprioarele sînt un lux prostesc şi toţi peştii ar trebui să plutească cu burta-n sus.

Voiam să ard Muzeul Luvru. Să sfărîm cu un baros marmurile lordului Elgin[10] şi să mă şterg la cur cu *Mona Lisa*. Acum, lumea e numai a mea.

E numai a mea, numai a mea şi toţi oamenii ăia din vechime sînt morţi.

În acea dimineaţă, la micul dejun, Tyler a inventat Proiectul Mutilare.

Voiam să eliberăm lumea de povara istoriei.

Mîncam micul dejun în casa de pe Paper Street şi Tyler a zis, închipuie-te plantînd ridichi şi sădind cartofi pe pajiştea de lîngă gaura cu numărul cincisprezece a unui teren de golf uitat.

Vei vîna elani prin pădurile jilave din jurul ruinelor de la Rockefeller Center şi vei săpa după moluşte lîngă scheletul turnului Space Needle, înclinat la patruzeci şi cinci de grade. Vom picta feţe totemice uriaşe şi drăcuşori pe zgîrie-nori şi, în fiecare seară, omenirea care a mai rămas se va retrage în grădinile zoologice goale şi se va închide în cuşti de frica urşilor, felinelor şi a lupilor, care trec prin faţa cuştilor şi ne privesc printre gratii toată noaptea.

— Reciclarea şi limitările de viteză sînt nişte tîmpenii, mi-a spus Tyler. Ca unul care se lasă de fumat pe patul de moarte.

Proiectul Mutilare va fi cel care va salva lumea. O glaciaţiune culturală. Un Ev Mediu indus înainte de vreme. Proiectul Mutilare va obliga omenirea să se potolească sau să intre în hibernare pentru a-i permite Pămîntului să se regenereze.

— Vei da o justificare anarhiei, spune Tyler. Ia gîndeşte-te.

Aşa cum face Fight Club-ul cu funcţionarii şi băieţii din birouri, Proiectul Mutilare va sfărîma civilizaţia ca să putem construi o lume mai bună.

— Imaginează-ţi, mi-a zis Tyler, că treci prin faţa ferestrelor magazinului universal şi vezi rasteluri pe care putrezesc frumoasele rochii şi smochingurile puse pe umeraşe. O să porţi haine de piele care or să te ţină toată viaţa şi o să te caţeri pe iedera groasă cît încheietura mîinii care o să se înfăşoare pe Sears Tower. Jack şi vrejul de fasole, o să urci prin bolta frunzişului din care picură apă şi aerul o să fie atît de curat, încît o să zăreşti pe o rază de o mie de kilometri micile siluete care macină porumb şi pun carnea de vînat la uscat pe banda de siguranţă a unei superautostrăzi abandonate, lată de opt benzi şi înfierbîntată de arşiţa de august.

Ăsta era scopul Proiectului Mutilare, distrugerea imediată şi totală a

civilizaţiei.

Nimeni, cu excepţia lui Tyler, nu ştie ce vine la rînd în Proiectul Mutilare. Cea de-a doua regulă e să nu pui întrebări.

— Nu luaţi gloanţe la voi, i-a spus Tyler Comitetului pentru Atac. Şi, ca să nu vă faceţi griji din cauza asta, da, va trebui să omorîţi pe cineva.

Incendiere. Atac. Distrugere şi Dezinformare.

Fără întrebări. Fără întrebări. Fără scuze şi fără minciuni.

A cincea regulă a Proiectului Mutilare e că trebuie să ai încredere în Tyler.

8 În original - *Arson Committee* (Comitetul pentru Incendieri), *Assault Committee* (Comitetul pentru Atacuri), *Mischief Committee* (Comitetul pentru Distrugere) şi *Misinformation Committee* (Comitetul pentru Dezinformare).

9 E vorba, bineînţeles, de mingea ovoidală din fotbalul american.

10 O colecţie de sculpturi din marmură originare din Partenon şi care se află la British Museum, numite astfel după lordul Elgin (1766-1841), care le-a adus în Anglia. Gestul său, considerat un furt de patrimoniu, a stîrnit controverse aprinse.

17

Şeful meu îmi aduce o altă foaie de hîrtie şi mi-o aşază pe birou, lîngă cot. Nici măcar nu mă mai obosesc să port cravată. Şeful meu o poartă pe cea albastră, aşa că trebuie să fie joi. Uşa de la biroul şefului meu stă acum mereu închisă şi nu cred c-am schimbat mai mult de două vorbe pe zi de cînd a dat peste regulile Fight Club-ului uitate în copiator şi s-a gîndit că aş putea să-i trag un glonţ în maţe. Stau şi fac pe clovnul.

Sau aş putea să sun la biroul de reclamaţii de la Ministerul Transporturilor. Un colier de prindere de la scaunul din faţă care nu a trecut testele de coliziune dinaintea intrării în producţie.

Dacă ştii unde să te uiţi, o să vezi peste tot trupuri îngropate.

’Neaţa, zic.

— ’Neaţa, zice.

Lîngă cotul meu se află un alt document important, confidenţial şi secret pe care Tyler m-a pus să-l dactilografiez şi să-l xeroxez. Acum o săptămînă Tyler măsura cu pasul subsolul casei noastre închiriate din Paper Street. E lung de şaizeci şi cinci de tălpi şi lat de patruzeci. Tyler gîndea cu voce tare. M-a întrebat:

— Cît fac şase ori şapte?

Patruzeci şi doi.

— Şi patruzeci şi doi ori trei?

O sută douăzeci şi şase.

Tyler mi-a înmînat o listă scrisă de mînă, mi-a spus s-o dactilografiez şi să-i fac şaptezeci şi două de copii.

De ce aşa de multe?

— Pentru că, mi-a zis Tyler, exact atîţia tipi pot să doarmă în subsol dacă îi punem în paturi de campanie triple, suprapuse.

Şi unde o să-şi pună lucrurile? am întrebat.

— N-o să-şi aducă mai mult decît ce e pe listă şi totul trebuie să încapă sub saltea.

Lista pe care şeful meu a găsit-o în copiatorul încă programat pentru şaptezeci şi două de copii spune:

„Aducerea articolelor solicitate nu garantează admiterea în cadrul programului de pregătire, dar nici un candidat nu va fi luat în considerare

dacă nu va fi echipat cu următoarele articole şi nu va avea cinci sute de dolari cash pentru propria înmormîntare.“

Incinerarea cadavrului unei persoane lipsite de mijloace materiale costă cel puţin trei sute de dolari, m-a înştiinţat Tyler, şi preţurile creşteau. Cine nu moare cu cel puţin atîţia bani, ajunge material pentru orele de anatomie.

Studentul trebuie să-şi ţină mereu banii în pantof, astfel încît dacă studentul moare, moartea sa nu va fi o povară pentru Proiectul Mutilare.

În plus, candidatul trebuie să vină echipat cu următoarele:

Două cămăşi negre.

Două perechi de pantaloni negri.

O pereche de pantofi negri solizi.

Două perechi de şosete negre şi două perechi de chiloţi simpli.

O haină neagră groasă.

Toate astea includ hainele pe care candidatul le are pe el.

Un prosop alb.

O saltea pentru un pat de campanie suprapus.

Un bol de plastic alb.

La birou, iau lista originală de la şeful meu şi îi zic mersi. Şeful se duce în biroul lui şi eu mă întorc la treabă, adică la jucat Solitaire pe computer.

După slujbă, îi dau copiile lui Tyler şi zilele trec. Mă duc la muncă.

Mă întorc acasă.

Mă duc la muncă.

Mă întorc acasă şi dau peste un tip care stă pe veranda din faţă. Tipul stă lîngă uşa de la intrare şi are cea de-a doua cămaşă neagră şi cea de-a doua pereche de pantaloni într-un sac de hîrtie, iar pe balustrada verandei sînt aşezate ultimele trei articole, un prosop alb, o saltea pentru un pat de campanie suprapus şi un bol de plastic alb. De la o fereastră de la etaj, Tyler şi cu mine îl studiem pe furiş şi Tyler îmi zice să mă duc să-i fac vînt.

— E prea tînăr, spune Tyler.

Tipul de pe verandă e domnul a cărui faţă angelică am încercat s-o distrug în noaptea în care Tyler a inventat Proiectul Mutilare. Chiar şi cu părul lui blond tuns scurt şi cu ochii învineţiţi, vezi imediat cît de frumos e chipul lui încruntat, fără riduri ori cicatrice. Pune pe el o rochie, fă-l să zîmbească şi o să arate ca o femeie. Domnul înger stă acolo, cu picioarele lipite de uşa de la intrare, şi se uită fix la lemnul crăpat, cu mîinile pe lîngă corp, cu pantofi negri, cămaşă neagră, pantaloni negri.

— Scapă de el, îmi spune Tyler. E prea tînăr.

Îl întreb ce înseamnă prea tînăr?

— Nu contează, zice Tyler. În cazul în care candidatul e prea tînăr, îi spunem că e prea tînăr. Dacă e gras, îi spunem că e prea gras. Dacă e bătrîn, îi spunem că e prea bătrîn. Dacă e slab, că e prea slab. Dacă e alb, că e prea alb. Dacă e negru, că e prea negru.

Aşa îi testau călugării din templele budiste pe candidaţi, mi-a zis Tyler. Îi spui candidatului să plece şi, dacă hotărîrea lui e atît de puternică încît îl face să aştepte la intrare, fără mîncare, fără adăpost şi fără îmbărbătări, timp de trei zile, atunci şi numai atunci poate fi acceptat şi poate să înceapă antrenamentul.

Prin urmare, îl anunţ pe domnul înger că e prea tînăr, dar la prînz e tot acolo. După masă mă duc afară şi-l bat pe domnul înger cu o mătură şi ard un şut în sacul tipului, aruncîndu-l în stradă. De sus, Tyler mă priveşte cum îi trag puştiului o mătură în cap, deasupra urechii, el nu face nici o mişcare, apoi eu îi azvîrl lucrurile în rigolă şi ţip.

Cară-te, ţip. N-auzi ce-ţi spun? Eşti prea tînăr. N-o să reuşeşti, ţip. Vino peste cîţiva ani şi încearcă iar. Pleacă. Cară-te de pe veranda mea.

A doua zi tipul e tot acolo, iar Tyler iese şi-i zice „Îmi pare rău“. Tyler spune că-i pare rău că i-a zis de programul de pregătire, dar tipul e mult, mult prea tînăr şi îl roagă să plece.

Poliţistul bun. Poliţistul rău.

Ţip iar la bietul băiat. Apoi, după şase ore, Tyler iese şi-i spune că-i pare rău, dar nu se poate. Tipul trebuie să plece. Tyler îi spune că dacă nu pleacă, o să cheme poliţia.

Şi tipul rămîne.

Şi hainele îi zac în continuare în rigolă. Sacul de hîrtie, ferfeniţit, e luat de vînt.

Şi tipul rămîne.

A treia zi, un alt candidat se înfiinţează la uşă. Domnul înger e tot acolo şi Tyler coboară şi-i spune domnului înger:

— Intră. Ia-ţi lucrurile de pe stradă şi hai înăuntru.

Nou-venitului Tyler îi spune că-i pare rău, dar s-a făcut o greşeală, tipul e prea bătrîn ca să intre în programul de pregătire, aşa că-l roagă să plece.

Mă duc la muncă în fiecare zi. Mă-ntorc acasă şi-n fiecare zi unul sau mai mulţi tipi aşteaptă pe verandă. Tipii ăştia noi nu se uită unul la altul. Închid uşa şi-i las pe verandă. De la un timp, chestia se-ntîmplă în fiecare zi. Uneori candidaţii pleacă, dar de cele mai multe ori rabdă pînă-n a treia zi şi tot aşa, pînă cînd majoritatea celor şaptezeci şi două de paturi suprapuse pe care Tyler şi cu mine le-am cumpărat şi le-am aranjat în subsol sînt pline.

Într-o zi, Tyler îmi dă cinci sute de dolari cash şi-mi spune să-i ţin tot timpul în pantof. Banii pentru propria-mi înmormîntare. Asta-i o altă şmecherie veche de mănăstire budistă.

Mă-ntorc de la muncă şi casa e plină de străinii pe care Tyler i-a acceptat. Toţi muncesc. Parterul se transformă în bucătărie şi fabrică de săpun. Baia nu e niciodată liberă. Echipe de bărbaţi dispar pentru cîteva zile, apoi se întorc cu pungi cauciucate, roşii, pline cu grăsime subţire, apoasă.

Într-o noapte Tyler urcă în camera mea, unde mă ascund, şi zice:

— Lasă-i în treaba lor. Fiecare ştie ce are de făcut. Totul face parte din Proiectul Mutilare. Nici unul nu înţelege întregul plan, dar fiecare e antrenat să îndeplinească la perfecţiune o singură sarcină.

Regula Proiectului Mutilare este că trebuie să ai încredere în Tyler.

După care Tyler dispare.

Echipe formate din tipii Proiectului Mutilare topesc grăsime cît e ziua de lungă. Eu nu dorm. Toată noaptea îi aud cum amestecă leşia, taie calupurile şi le coc pe pergament, după care învelesc fiecare calup în pînză şi le sigilează cu eticheta Companiei de Săpun din Paper Street. Toţi, cu excepţia mea, ştiu ce au de făcut şi Tyler nu e niciodată acasă.

Mă lipesc de pereţi, sînt un şoarece captiv în acest mecanism de oameni tăcuţi, plini de energie ca nişte maimuţe dresate, care gătesc, muncesc şi dorm cu schimbul. Tragi de o manetă. Apeşi pe un buton. O echipă de maimuţe spaţiale găteşte toată ziua şi, toată ziua, echipe de maimuţe spaţiale mănîncă din bolurile de plastic pe care şi le-au adus cu ei.

Într-o dimineaţă, cînd plec la muncă, dau peste Bob Barosanu', care stă pe veranda din faţa şi poartă pantofi negri, cămaşă neagră şi pantaloni negri. Îl întreb, l-ai văzut recent pe Tyler? Tyler te-a trimis aici?

— Prima regulă a Proiectului Mutilare, spune Bob Barosanu', cu călcîiele lipite şi spinarea dreaptă, e să nu pui întrebări despre Proiectul Mutilare.

Şi ce onoare tîmpită i-a acordat Tyler? îl întreb. Sînt tipi care au drept sarcină să fiarbă orezul sau să spele bolurile sau să cureţe căcatul. Cît e ziua de lungă. I-a promis cumva Tyler lui Bob Barosanu' iluminarea dacă îşi va petrece şaisprezece ore pe zi împachetînd calupuri de săpun?

Bob Barosanu' nu zice nimic.

Plec la muncă. Mă-ntorc acasă şi Bob Barosanu' e tot pe verandă. Nu dorm toată noaptea şi a doua zi de dimineaţă Bob Barosanu' e afară şi îngrijeşte grădina.

Înainte să plec la muncă, îl întreb pe Bob Barosanu' cine i-a dat drumul înăuntru? Cine i-a trasat sarcina asta? L-a văzut pe Tyler? A fost

Tyler pe-aici azi-noapte?

— Prima regulă a Proiectului Mutilare, spune Bob Barosanu', e să nu pui întrebări...

I-o tai. Daa, zic. Daa, daa, daa, daa, daa.

Cît sînt la serviciu, echipe de maimuţe spaţiale sapă peluza noroioasă din jurul casei şi amestecă pămîntul cu sare amară pentru a-i micşora aciditatea, apoi cu bălegar de la grajduri şi pungi cu păr de la frizerie pentru a alunga cîrtiţele şi şoarecii şi ca să sporească nivelul proteinelor din sol.

La orice oră din noapte, maimuţele spaţiale se întorc de la vreun abator cu pungi pline cu sînge pentru a creşte nivelul fierului din sol şi pungi cu făină de oase pentru a creşte nivelul fosforului.

Echipe de maimuţe spaţiale plantează busuioc, cimbru, lăptuci, *hamamelis* şi lăstari de eucalipt, siringă şi mentă după un model caleidoscopic. O fereastră de roz în fiecare pată de verde. Celelalte echipe se duc în timpul nopţii şi omoară limacşii şi melcii la lumina lumînării. Altă echipă de maimuţe spaţiale culege numai frunzele şi boabele de ienupăr perfecte pentru a le pune la fiert şi a obţine un colorant natural. Tătănească, pentru că e un dezinfectant natural. Frunze de viorea, pentru că vindecă migrenele, şi vinariţă, pentru că îi conferă săpunului un miros de iarbă proaspăt cosită.

În bucătărie sînt sticle de votcă de 80 de grade, necesare la fabricarea săpunului transparent din muşcată trandafirie şi a săpunului din zahăr nerafinat şi a săpunului de paciuli, aşa că fur o sticlă de votcă şi îmi cheltuiesc banii de înmormîntare pe ţigări. Marla îşi face apariţia. Vorbim despre plante. Marla şi cu mine ne plimbăm pe cărările cu pietriş greblat, printre modelele caleidoscopice ale grădinii, bînd şi fumînd. Vorbim despre sînii ei. Vorbim despre orice, cu excepţia lui Tyler Durden.

Şi, într-o zi, în ziare se relatează despre o echipă de bărbaţi în negru care au dat iama printr-un cartier select şi în parcul unui dealer de maşini de lux, lovind barele de protecţie frontale cu bîte de baseball, astfel încît air bag-urile din interior au explodat într-un nor de praf şi în ţipetele asurzitoare ale alarmelor.

La Compania de Săpun din Paper Street, celelalte echipe culeg petalele trandafirilor, anemonelor şi levănţicăi şi le pun în cutii împreună cu bucăţi de seu pur, care absoarbe parfumul pentru a face săpun cu miros floral.

Marla îmi povesteşte despre plante.

Trandafirul, îmi spune Marla, e un astringent natural.

Unele plante au nume mortuare: Iris, Basil, Rue, Rosemary şi

Verbena[11]. Unele, precum creţuşca şi ciuboţica cucului, stînjenelul şi nardul, par numele zînelor lui Shakespeare. Arărielul, cu mirosul său de vanilie. *Hamamelis*, alt astringent natural.

Irisul sălbatic spaniol.

În fiecare noapte, Marla şi cu mine ne plimbăm în grădină pînă cînd mă conving că Tyler nu mai vine acasă în noaptea respectivă. În spatele nostru e întotdeauna o maimuţă spaţială care ne bate la cap să culegem de pe jos frunzele de roiniţă, virnanţ sau mentă pe care Marla mi le sfărîmă sub nas. Un chiştoc de ţigară aruncat pe jos. Maimuţa spaţială greblează cărarea din spatele său pentru a şterge orice urmă a prezenţei noastre acolo.

Şi într-o noapte, într-un parc de la periferie, un alt grup de bărbaţi a turnat benzină la rădăcina fiecărui copac şi între copaci şi a provocat un mic şi perfect incendiu de pădure. În ziare se relatează cum ferestrele caselor de vizavi s-au topit, iar maşinile parcate au scos un zgomot ca de băşină şi s-au lăsat pe cauciucurile lor topite.

Casa închiriată de Tyler pe Paper Street e o fiinţă vie, udă în interior de la atîţia oameni care transpiră şi respiră. Atîţia oameni se mişcă înăuntru, încît casa pare că se mişcă.

Într-o altă noapte în care Tyler nu a venit acasă, cineva a dat găuri cu bormaşina în telefoanele publice şi în bancomate, apoi a înşurubat ştuţuri în găuri şi, cu ajutorul unei pompe de lubrifiant, a umplut bancomatele şi telefoanele publice cu vaselină sau puding de vanilie.

Şi Tyler nu e niciodată acasă, dar, după o lună, cîteva dintre maimuţele spaţiale au arsura sărutului lui Tyler întipărită pe dosul mîinii. Apoi maimuţele acelea au dispărut la rîndul lor şi pe veranda din faţă au apărut altele care să le ia locul.

Şi în fiecare zi echipele de bărbaţi vin şi pleacă în diferite maşini. Niciodată nu vezi aceeaşi maşină de două ori. Într-o seară o aud pe Marla pe veranda din faţă spunîndu-i unei maimuţe spaţiale:

— Am venit să-l văd pe Tyler. Tyler Durden. Locuieşte aici. Sînt prietena lui.

— Îmi pare rău, dar eşti prea..., spune maimuţa şi face o pauză, prea tînără ca să poţi să te antrenezi aici.

— Du-te-n pizda mă-tii, zice Marla.

— Unde mai pui, spune maimuţa, că nu ţi-ai adus echipamentul necesar: două cămăşi negre, două perechi de pantaloni negri...

—Tyler! ţipă Marla.

— O pereche de pantofi negri solizi.

—Tyler!

— Două perechi de ciorapi negri şi două perechi de chiloţi simpli.

—Tyler!

Aud uşa din faţă închizîndu-se. Marla nu aşteaptă cele trei zile.

Aproape în fiecare zi, după slujbă, vin acasă şi-mi fac un sandviş cu unt de arahide.

Cînd ajung acasă, o maimuţă spaţială citeşte în faţa adunării maimuţelor care stau pe jos, acoperind întreg parterul. „Nu sînteţi un fulg de zăpadă perfect şi unic. Sînteţi făcuţi din aceeaşi materie organică intrată în descompunere ca toţi ceilalţi şi cu toţii sîntem parte a aceleiaşi grămezi de compost.“

„Cultura noastră“, continuă maimuţa spaţială, „ne-a făcut pe toţi la fel. Nimeni nu mai e cu adevărat alb sau negru sau bogat. Cu toţii vrem acelaşi lucru. La nivel individual, nu reprezentăm nimic“.

Cînd intru în bucătărie să-mi fac sandvişul, cel care citeşte se opreşte şi toate maimuţele spaţiale şed acolo în tăcere, încît mi se pare că sînt singur în cameră. Nu vă deranjaţi, le zic. Am citit deja chestiile astea. Eu le-am dactilografiat.

Pînă şi şeful meu cred că le-a citit.

Cu toţii nu sîntem altceva decît un morman de căcat, zic. Daţi-i înainte. Jucaţi micul vostru joc. Nu mă luaţi în seamă.

Maimuţele spaţiale aşteaptă în linişte cît îmi fac sandvişul, îmi iau o altă sticlă de votcă şi urc la etaj. În spatele meu aud: „Nu sînteţi un fulg de zăpadă perfect şi unic“.

Sînt Inima Frîntă a lui Joe, pentru că Tyler m-a părăsit. Pentru că tatăl meu m-a părăsit. Ah, aş putea s-o ţin aşa la nesfîrşit.

În unele nopţi după ce ies de la slujbă, mă duc la un alt Fight Club care se ţine în subsolul unui bar sau într-un garaj şi întreb dacă l-a văzut cineva pe Tyler Durden.

În toate Fight Club-urile, cineva pe care nu l-am văzut în viaţa mea stă sub singura lumină din mijlocul întunericului, înconjurat de ceilalţi bărbaţi, şi citeşte cuvintele lui Tyler.

Prima regulă a Fight Club-ului este să nu vorbeşti despre Fight Club.

Cînd încep bătăile, îl iau pe liderul clubului deoparte şi-l întreb dacă l-a văzut cumva pe Tyler. Locuiesc cu el, îi zic, şi n-a venit pe-acasă de ceva vreme.

Tipul face ochii mari şi mă-ntreabă, chiar îl cunosc pe Tyler Durden?

Asta se-ntîmplă în majoritatea noilor Fight Club-uri. Da, zic, sînt cel mai bun prieten al lui Tyler. Apoi, dintr-o dată, toţi vor să-mi strîngă mîna.

Tipii ăştia noi se chiorăsc la găoaza din obrazul meu şi la pielea neagră a feţei mele şi la vînătăile cu margini galben-verzui de pe faţa mea şi-mi zic domnule. Nu, domnule. Nu prea, domnule. Nimeni dintre cei pe care-i ştiu nu l-a cunoscut pe Tyler. Prietenii prietenilor lor l-au cunoscut pe Tyler şi au fondat filiala asta a Fight Club-ului, domnule.

Apoi îmi fac cu ochiul.

Nimeni dintre cei pe care-i cunosc nu l-a văzut vreodată pe Tyler Durden.

Domnule.

E adevărat, întreabă cu toţii. E adevărat că Tyler Durden îşi strînge o armată? Aşa se aude. E adevărat că Tyler Durden nu doarme decît o oră pe noapte? Circulă zvonuri potrivit cărora Tyler a pornit la drum şi înfiinţează Fight Club-uri în toată ţara. Toţi vor să ştie ce urmează.

Întrunirile pentru Proiectul Mutilare s-au mutat în subsoluri mai mari, pentru că fiecare comitet – Incendiere, Atac, Distrugere şi Dezinformare – devine din ce în ce mai numeros, pe măsură ce tot mai mulţi tipi absolvă cursurile Fight Club-ului. Fiecare comitet are un lider, dar nici chiar liderul nu ştie unde-i Tyler. Tyler îi sună în fiecare săptămînă.

Toţi cei din Proiectul Mutilare vor să ştie ce urmează.

Spre ce ne îndreptăm?

La ce trebuie să ne aşteptăm?

În Paper Street, Marla şi cu mine ne plimbăm noaptea prin grădină în picioarele goale şi fiecare pas stîrneşte miros de salvie, verbină şi muşcată trandafirie. În jurul nostru, cămăşi negre şi pantaloni negri stau cocoşaţi cu lumînări în mîini, ridicînd frunzele plantelor ca să omoare un melc sau un limax. Ce se-ntîmplă aici? întreabă Marla.

Dintre bulgării de pămînt se iţesc smocuri de păr. Păr şi căcat. Sînge şi praf de oase. Plantele cresc mai repede decît reuşesc să le reteze maimuţele spaţiale.

— Ce-aveţi de gînd? întreabă Marla.

Ce se mai aude?

În pămînt sclipeşte o bucată de aur şi mă las în genunchi să văd ce e. Nu ştiu ce-o să se mai întîmple, îi zic Marlei.

Se pare că amîndoi am fost părăsiţi.

Cu coada ochiului, le văd pe maimuţele spaţiale care trec încolo şi-ncoace, îmbrăcate-n negru, fiecare cocoşată deasupra lumînării. Bucata de aur din pămînt e un molar cu o plombă de aur. Lîngă ea se ivesc alţi doi molari cu plombe de argint. E un maxilar.

Nu, zic, nu pot să spun ce-o să urmeze. Şi împing molarul, cei doi molari, cei trei molari în pămînt şi-n păr şi-n rahat şi-n oase şi-n sînge,

acolo unde Marla n-o să poată să-i vadă.

11 Iris, busuioc, virnanţ, rozmarin şi verbină.

18

Vineri noaptea adorm la birou.

Cînd mă trezesc, cu braţele încrucişate şi cu faţa pe birou, telefonul sună şi toată lumea a plecat. Şi în visul meu suna un telefon, şi nu mi-e limpede dacă realitatea s-a transformat în vis sau visul s-a scurs în realitate.

Răspund la telefon, Reclamaţii şi Asigurări.

Ăsta e departamentul unde lucrez. Reclamaţii şi Asigurări.

Soarele apune şi nori de furtună mari cît Wyomingul sau Japonia se îndreaptă către noi. Nu că aş avea vreo fereastră la birou. Toate zidurile din afară sînt numai din geamuri. Peste tot unde lucrez sînt geamuri din tavan pînă-n podea. Peste tot sînt numai jaluzele verticale. Peste tot mochete gri, cu fir scurt, punctate din loc în loc de pietre funerare, acolo unde computerele sînt branşate la reţea. Totul e un labirint de cutii cu pereţi despărţitori din placaj.

Un aspirator bîzîie pe undeva.

Şeful meu a plecat în concediu. Mi-a trimis un e-mail, după care a dispărut. Să mă pregătesc pentru o examinare formală peste două săptămîni. Să rezerv o cameră de conferinţe. Să-mi fac temele cu mare atenţie. Să-mi aduc la zi CV-ul. Chestii de-astea. Adună probe împotriva mea.

Sînt Totala Lipsă de Surpriză a lui Joe.

M-am comportat mizerabil.

Ridic receptorul şi la celălalt capăt al firului e Tyler, care spune:

— Du-te afară, te aşteaptă nişte tipi în parcare.

Cine, îl întreb?

Mîinile-mi miros a benzină.

— Porneşte la drum, continuă Tyler. Vezi că au o maşină. Un Cadillac.

Sînt încă adormit.

În acest moment nu ştiu dacă-l visez pe Tyler.

Sau dacă eu sînt visul lui Tyler.

Îmi adulmec benzina de pe mîini. Nu e nimeni prin preajmă. Mă ridic şi ies în parcare.

Un tip de la Fight Club, care e mecanic, stă într-un Cadillac Corniche negru, tras la bordură, iar eu mă chiorăsc la maşină, toată numai

negru cu auriu, o cutie imensă de ţigări gata să mă ducă undeva. Mecanicul ăsta care se dă jos din maşină îmi spune să nu-mi fac griji, a schimbat plăcuţele de înmatriculare în parcarea pe termen lung de la aeroport.

Mecanicul nostru de la Fight Club spune că poate porni orice maşină. Nu trebuie decît să scoţi două fire din coloana de direcţie. Atinge firele unul de altul pentru a închide circuitul bobinei starterului şi du-te la plimbare.

Sau poţi să obţii codul cheii de la un dealer.

Trei maimuţe spaţiale stau în spate, în cămăşile şi în pantalonii lor negri. Nu văd nimic. Nu aud nimic. Nu vorbesc nimic.

Deci, unde e Tyler? întreb.

Mecanicul de la Fight Club îmi ţine portiera deschisă. E înalt şi ciolănos, cu umeri care mă duc cu gîndul la bara transversală a unui stîlp de telefon.

Mergem să ne-ntîlnim cu Tyler? întreb.

În mijlocul banchetei din faţă mă aşteaptă un tort cu lumînări gata să fie aprinse. Mă urc. Pornim.

Chiar şi după o săptămînă de la ultimul Fight Club, n-ai nici o problemă să menţii viteza regulamentară. Poate vreo două zile te-ai căcat cu sînge, ai avut leziuni interne, dar eşti aşa de calm. Celelalte maşini trec pe lîngă tine. Se ţin aproape de tine. Ceilalţi şoferi îţi arată degetul mijlociu. Indivizi complet străini te urăsc. Nu e absolut nimic personal. După Fight Club eşti atît de relaxat, încît pur şi simplu nu-ţi pasă. Nici măcar nu dai drumul la radio. Poate coastele rupte te înjunghie de fiecare dată cînd respiri. Maşinile din spate îţi fac semn cu farurile. Soarele asfinţeşte, colorînd cerul în portocaliu şi auriu.

Mecanicul e la locul lui. Conduce. Tortul e între noi, pe banchetă.

Ţi se face al dracului de frică cînd te uiţi la tipi de-ăştia ca mecanicul nostru. Numai piele şi os, dar niciodată nu dau înapoi. Se bat pînă arată precum carnea tocată. Albii arătînd ca nişte schelete cufundate în ceară galbenă cu tatuaje, negrii precum carnea uscată, tipii ăştia sînt nedespărţiţi, ca şi cum ar fi la Drogaţii Anonimi. Niciodată nu spun stop. Ca şi cum ar fi făcuţi numai din energie şi tremură atît de tare, încît marginile li se estompează, aşa-s tipii ăştia care par a-şi reveni după o boală. De parcă singura lor şansă constă în felul în care vor muri. Şi vor să moară bătîndu-se.

Tipii ăştia se luptă doar între ei.

Nimeni nu-i alege şi nici ei nu au voie să aleagă pe altcineva în afara altui individ cu pielea cuprinsă de spasme, tot numai oase şi energie, de vreme ce nimeni altcineva nu se înscrie să se bată cu ei.

Tipii de pe margine nici măcar nu strigă cînd indivizi ca mecanicul nostru se reped unii la alţii.

Nu auzi decît respiraţia printre dinţi a celor doi adversari, plesnetul mîinilor care încearcă să apuce, şuieratul şi izbitura pumnilor care lovesc iar şi iar în coastele subţiri, zgomotul surd al corpurilor care se încleştează într-un clinci. Vezi tendoanele, muşchii şi venele tresărind sub pielea acestor indivizi. Pielea lor luceşte, transpirată, încordată şi udă sub lumina stingheră.

Trec zece, cincisprezece minute. Mirosul – tipii transpiră şi miros a pui prăjiţi.

Se scurg douăzeci de minute de Fight Club. În fine, unul din tipi se prăbuşeşte pe podea.

După o bătaie, doi dintre drogaţii ăştia sînt nedespărţiţi tot restul nopţii, istoviţi şi zîmbind, fericiţi că s-au bătut aşa de meseriaş.

De cînd cu Fight Club-urile, mecanicul ăsta se-nvîrte pe lîngă casa din Paper Street. Vrea să ascult cîntecul pe care l-a compus. Vrea să-mi arate voliera pe care a construit-o. Tipul mi-a arătat poza unei fete şi m-a întrebat dacă era destul de drăguţă că să se însoare cu ea.

Aşezat în scaunul şoferului, tipul zice:

— Ai văzut tortul pe care ţi l-am pregătit? Eu l-am făcut.

Nu e ziua mea.

— Scăpa nişte ulei pe la segmenţi, zice mecanicul, dar am schimbat uleiul şi filtrul de aer. Am controlat supapele şi am reglat aprinderea. Cică o să plouă în noaptea asta, aşa că am schimbat ştergătoarele.

Ce pune Tyler la cale? întreb.

Mecanicul trage scrumiera şi apasă bricheta.

— Ce-i ăsta, un test? Ne testezi? face el.

Unde-i Tyler?

— Prima regulă a Fight Club-ului e să nu vorbeşti despre Fight Club, spune mecanicul. Şi ultima regulă a Proiectului Mutilare e să nu pui întrebări.

Deci, ce poate să-mi spună?

— Ceea ce trebuie să înţelegi, spune, este că tatăl tău a fost propria ta reprezentare a lui Dumnezeu.

Înapoia noastră, slujba şi biroul meu sînt tot mai mici, tot mai mici, tot mai mici, pînă dispar.

Îmi adulmec benzina de pe mîini.

— Dacă eşti bărbat, creştin şi locuieşti în America, zice mecanicul, tatăl tău e propria ta reprezentare a lui Dumnezeu. Şi dacă nu ţi-ai cunoscut niciodată tatăl, dacă tatăl tău se cărăbăneşte, moare sau nu stă niciodată pe-

acasă, ce-o să crezi atunci despre Dumnezeu?

Asta-i doctrina lui Tyler Durden. Mîzgălită pe bucăţele de hîrtie cînd eu dormeam şi apoi înmînată mie, să o dactilografiez şi să o fotocopiez la serviciu. Am citit-o de la un capăt la altul. Pînă şi şeful meu cred că a citit-o.

— Aşa că pînă la urmă, zice mecanicul, o să-ţi petreci toată viaţa în căutarea unui tată şi a unui Dumnezeu.

— Trebuie să iei în considerare, zice mecanicul, posibilitatea ca Dumnezeu să nu te placă. S-ar putea ca Dumnezeu să ne urască. Nu-i ăsta cel mai rău lucru care ni se poate întîmpla.

Din perspectiva lui Tyler, e mai bine să fii rău şi să-i atragi atenţia lui Dumnezeu decît să nu-i atragi atenţia prin nimic. Poate pentru că ura lui Dumnezeu e de preferat indiferenţei Sale.

Dacă ar trebui să alegi între a fi cel mai mare inamic al lui Dumnezeu şi a nu fi nimic, ce-ai alege?

Potrivit lui Tyler Durden, sîntem copiii mijlocii ai lui Dumnezeu, fără vreun loc aparte în istorie şi fără să ne bucurăm de vreo atenţie specială.

Pînă nu-i atragem atenţia lui Dumnezeu, n-avem nici o speranţă de damnare sau mîntuire.

Ce e mai rău, iadul sau nefiinţa?

Numai dacă sîntem prinşi şi pedepsiţi, mai putem fi mîntuiţi.

— Dă foc Louvre-ului, zice mecanicul, şi şterge-te la cur cu *Mona Lisa*. Aşa, cel puţin, Dumnezeu va afla numele noastre.

Cu cît o să te prăbuşeşti mai jos, cu atît o să zbori mai sus. Cu cît o să fugi mai departe, cu atît mai tare o să vrea Dumnezeu să te-ntorci.

— Dacă fiul risipitor n-ar fi plecat niciodată de-acasă, zice mecanicul, viţelul cel gras ar mai fi încă în viaţă.

Nu e de-ajuns să te numeri printre firele de nisip de pe plajă sau printre stelele de pe cer.

Mecanicul face Cadillacul cel negru să alunece uşor spre vechea autostradă secundară, fără zid separator între sensurile de circulaţie, şi deja o coloană de camioane se înşiră în spatele nostru, la limita de viteză legală. Cadillacul se umple de lumina farurilor dinapoia noastră şi iată-ne stînd de vorbă şi reflectaţi în parbriz. Menţinînd viteza regulamentară. Cît de repede permite legea.

Legea-i lege, spune Tyler. Să conduci prea repede e ca şi cum ai provoca un incendiu, ca şi cum ai pune o bombă sau ai împuşca un om.

Un infractor e un infractor e un infractor.

— Săptămîna trecută am fi putut completa alte patru Fight Club-uri,

spune mecanicul. Poate că Bob Barosanu' va prelua următoarea filială, dacă o să găsim un bar.

Aşadar, săptămîna viitoare îl va verifica pe Bob Barosanu' dacă a învăţat regulile şi o să-i dea pe mînă un Fight Club.

De-acum înainte, cînd un lider fondează un Fight Club, cînd toată lumea stă în jurul luminii din mijlocul subsolului, aşteptînd, liderul trebuie să dea ocol mulţimii prin exterior, în întuneric.

Cine a stabilit noile reguli? întreb. Tyler?

Mecanicul zîmbeşte şi spune:

— Ştii cine stabileşte regulile.

Noua regulă e că nimeni nu are voie să stea în centrul Fight Club-ului, zice. Nimeni nu trebuie să stea în centrul Fight Club-ului, cu excepţia celor doi care se bat. Liderul va ţipa, dînd ocol mulţimii, în întuneric. Bărbaţii din mulţime se vor uita la ceilalţi bărbaţi plasaţi dincolo de centrul gol al camerei.

Aşa se va întîmpla în toate Fight Club-urile.

Nu e greu să găseşti un bar sau un garaj care să găzduiască Fight Club-ul. Primul bar, cel în care încă se întruneşte Fight Club-ul originar, îşi face chiria pe-o lună într-o singură noapte de Fight Club, sîmbăta.

Potrivit mecanicului, o altă regulă nouă a Fight Club-ului e că Fight Club-urile vor fi gratis. Intrarea e liberă. Mecanicul scoate capul pe geamul şoferului şi strigă în traficul care se apropie şi în vîntul nopţii care se scurge pe laturile maşinii:

— Te vrem pe tine, nu banii tăi.

Mecanicul ţipă pe fereastră:

— Cît eşti la Fight Club, nu contează cîţi bani ai în bancă. Nu contează ce slujbă ai. Nu contează dacă ai familie şi nu eşti cel care spui că eşti.

Mecanicul ţipă în vînt:

— Nu contează care ţi-e numele.

O maimuţă de pe bancheta din spate prinde cuvintele din zbor:

— Nu contează ce probleme ai.

— Nu contează ce probleme ai, ţipă mecanicul.

— Nu contează ce vîrstă ai, strigă o maimuţă spaţială.

— Nu contează ce vîrstă ai, ţipă mecanicul.

În acest moment mecanicul pătrunde pe sensul opus şi farurile inundă interiorul maşinii cu o lumină rece ca sîngele reptilelor. O maşină vine drept spre noi, urlînd din claxon, apoi alta, iar mecanicul smuceşte de volan, evitîndu-le la limită pe fiecare.

Farurile se apropie, tot mai mari, claxoanele urlă, iar mecanicul îşi

întinde gîtul în lumina orbitoare şi în vacarmul asurzitor şi zbiară:

— Nu contează ce speranţe ai.

Nimeni nu-i preia ţipătul.

De data asta maşina care se îndreaptă spre noi se dă la o parte la timp pentru a ne salva.

Altă maşină se apropie, face semne cu farurile, claxonul urlă şi mecanicul ţipă:

— Nu veţi fi mîntuiţi.

Mecanicul nu smuceşte de volan, dar maşina din faţă se dă la o parte.

Altă maşină, iar mecanicul zbiară:

— Toţi o să murim într-o zi.

De data asta maşina din faţă se smuceşte într-o parte, dar mecanicul trage şi el de volan, postîndu-se iar în drumul ei. Maşina se smuceşte iar, dar mecanicul trage încă o dată de volan, venindu-i drept în faţă.

În momentul acela te topeşti de tot. În momentul acela nimic nu mai contează. Ridică-ţi ochii la cer şi ai murit. Nici bagajul tău. Nimic nu contează. Nici respiraţia ta urît mirositoare. Geamurile sînt opace şi claxoanele urlă în jurul nostru. Farurile te orbesc şi niciodată n-o să mai fii nevoit să te duci la muncă.

Niciodată n-o să mai fii nevoit să te duci la tuns.

— Repede, zice mecanicul.

Maşina se smuceşte într-o parte şi mecanicul intră iar în calea ei.

— Ce ţi-ai dori să faci înainte să mori? zice.

Maşina din faţă claxonează nebuneşte, dar mecanicul e atît de calm, încît îşi ia ochii de la drum, se uită la mine, care-i stau alături, şi zice:

— Zece secunde pînă la impact.

— Nouă.

— Opt.

— Şapte.

— Şase.

Serviciul, zic. Aş vrea să-mi dau demisia de la serviciu.

Urletul claxonului se scurge pe lîngă noi în clipa în care maşina din faţă se smuceşte, iar mecanicul nu mai trage de volan ca să ne ciocnim.

Alte lumini vin drept spre noi şi mecanicul se întoarce la cele trei maimuţe din spate.

— Hei, maimuţelor spaţiale, zice, v-aţi prins cum se joacă chestia asta. Recunoaşteţi acum sau murim cu toţii.

O maşină care ne depăşeşte prin dreapta are pe bară un abţibild pe care scrie „Conduc Mai Bine Cînd Sînt Beat“. Ziarele scriu că, într-o

dimineaţă, mii de asemenea abţibilduri au apărut din senin pe maşini. Pe alte abţibilduri scrie ceva de genul „Eu Comand Viţel“.

„Şoferii Beţivi Împotriva Mamelor.“

„Reciclaţi Toate Animalele.“

Cînd citesc toate astea în ziare, îmi dau seama imediat că e opera Comitetului pentru Dezinformare. Ori a Comitetului pentru Distrugere.

Lîngă mine, mecanicul nostru calm şi treaz îmi spune, daa, abţibildurile cu Beţivi fac parte din Proiectul Mutilare.

Cele trei maimuţe de pe bancheta din spate nu scot un sunet.

Comitetul pentru Distrugere tipăreşte pliante pentru liniile aeriene, pliante care-i înfăţişează pe pasageri luptîndu-se unii cu alţii pentru măştile de oxigen, în vreme ce avionul, cuprins de flăcări, se îndreaptă cu o mie şase sute de kilometri la oră spre nişte stînci.

Comitetele pentru Distrugere şi Dezinformare se întrec să creeze un virus care va îmbolnăvi bancomatele, făcîndu-le să vomite şuvoaie de bancnote de zece şi douăzeci de dolari.

Bricheta de pe consolă sare şi mecanicul îmi spune să aprind lumînările de pe tort.

Aprind lumînările şi tortul licăreşte sub micuţa aureolă a flăcării.

— Ce ţi-ai dori să faci înainte să mori? mă-ntreabă mecanicul şi smuceşte de volan, vîrîndu-ne în faţa unui camion care vine din sens opus.

Camionul sună din claxon, scoţînd un muget după altul, pe măsură ce lumina farurilor, asemenea unui răsărit de soare, devine din ce în ce mai strălucitoare, făcînd să scapere zîmbetul mecanicului.

— Repede, puneţi-vă o dorinţă, spune el oglinzii retrovizoare, în care se văd cele trei maimuţe spaţiale de pe locurile din spate. Mai avem cinci secunde pînă să ne cufundăm în uitare.

— Unu, zice el.

— Doi.

În faţa noastră nu mai există altceva decît camionul uriaş, strălucind orbitor şi urlînd.

— Trei.

— Să călăresc un cal, vine răspunsul de pe bancheta din spate.

— Să construiesc o casă, se aude altă voce.

— Să-mi fac un tatuaj.

— Credeţi în mine şi veţi avea moarte veşnică, spune mecanicul.

Prea tîrziu. Camionul virează într-o parte, mecanicul smuceşte şi el de volan, dar spatele Cadillacului nostru derapează şi atinge capătul barei de protecţie a camionului.

Dar în clipa aia nu-mi dau seama de toate astea. Tot ce văd sînt

farurile stingîndu-se în întuneric, după care sînt aruncat mai întîi înspre portieră, apoi înspre tort şi înspre mecanicul de la volan.

Mecanicul s-a întins morocănos peste volan, încercînd să ţină maşina dreaptă pe şosea, iar lumînările se sting. Pentru o secundă, o secundă perfectă, în interiorul cald şi îmbrăcat în piele al maşinii nu mai există lumină, iar strigătele noastre ating la unison aceeaşi notă joasă, acelaşi geamăt surd al claxonului camionului, şi nu mai avem nici un control, nici o alternativă, nici o direcţie, nici o scăpare, şi am murit cu toţii.

În clipa asta nu-mi doresc altceva decît să crăp. Sînt un nimic pe lîngă Tyler.

Sînt inutil.

Sînt un tîmpit şi nu fac altceva decît să vreau şi să poftesc lucruri.

Viaţa mea prăpădită. Slujba mea de căcat. Mobila mea suedeză. Niciodată, nu, niciodată n-am mai spus cuiva chestia asta, dar, înainte să-l întîlnesc pe Tyler, mă gîndeam să-mi cumpăr un cîine şi să-l numesc „Anturaj“.

Uite cît de jalnică poate deveni viaţa.

Omoară-mă.

Apuc volanul şi trag maşina înapoi în trafic.

Acum.

Pregăteşte-te să evacuezi sufletul.

Acum.

Mecanicul se luptă să îndrepte maşina înspre şanţ, iar eu mă lupt să mor, în pizda mă-sii.

Acum. Miracolul extraordinar al morţii, cînd într-o clipă eşti bine mersi, iar în următoarea nu eşti decît un obiect.

Nu sînt nimic, ba chiar mai puţin decît atît.

Rece.

Invizibil.

Simt miros de piele. Centura s-a înfăşurat în jurul meu ca o cămaşă de forţă şi, cînd dau să mă ridic, capul mi se loveşte de volan. Mă doare mai tare decît ar fi normal. Capul mi se odihneşte în poala mecanicului şi, cînd mă uit în sus, reuşesc să văd chipul mecanicului, mult deasupra mea, zîmbind şi conducînd, şi zăresc stele pe geamul şoferului.

Îmi simt faţa şi mîinile lipicioase.

Sînge?

Glazură.

Mecanicul îşi coboară privirea.

— La mulţi ani!

Simt miros de fum şi îmi aduc aminte de tort.

— Mai-mai să-mi spargi volanul cu capul, spune mecanicul.

Pur şi simplu nu mai există nimic altceva, doar aerul nopţii şi mirosul de fum, stelele şi mecanicul care zîmbeşte şi conduce şi capul meu i se odihneşte în poală şi, dintr-o dată, parcă nu mai simt nevoia să mă ridic.

Unde-i tortul?

— Pe podea, zice mecanicul.

E doar aerul nopţii, iar mirosul de fum devine mai puternic.

Mi s-o fi-mplinit dorinţa?

Deasupra mea, conturîndu-se pe cerul înstelat, chipul zîmbeşte.

— Lumînările astea, zice, sînt din alea care nu se sting niciodată.

În lumina stelelor, zăresc fumul ridicîndu-se din focurile micuţe care ard în jurul nostru pe covoraş.

19

Mecanicul de la Fight Club îi dă talpă, rîzînd muteşte, şi tot mai avem ceva important de făcut în noaptea asta.

Înainte să se sfîrşească civilizaţia, trebuie să învăţ să mă ghidez după stele. Totul în jur e tăcut, ca şi cum Cadillacul nostru ar merge prin spaţiul cosmic. Probabil că am ieşit de pe autostradă. Cei trei tipi de pe bancheta din spate au leşinat sau au aţipit.

— Ai trecut pe lîngă moarte, spune mecanicul.

Ia o mînă de pe volan şi atinge locul unde fruntea mea s-a izbit de el. Fruntea mi-e atît de umflată, încît îmi acoperă amîndoi ochii, iar el îşi trece un deget rece peste toată lungimea umflăturii. Cadillacul loveşte un dîmb şi durerea îmi traversează ochii ca umbra cozorocului unei şepci. Arcurile contorsionate de pe spate şi bara de protecţie bat şi scîrţîie în liniştea care învăluie goana noastră pe drumul înecat în noapte.

Mecanicul spune că bara din spate a Cadillacului nostru atîrnă de ligamentele ei, că a fost aproape smulsă cînd a şters bara din faţă a camionului.

Îl întreb, noaptea asta face parte din tema pentru acasă de la Proiectul Mutilare?

— Parţial, zice. Trebuie să fac patru sacrificii umane şi să ridic o încărcătură de grăsime.

Grăsime?

— Pentru săpun.

Ce pune la cale Tyler?

Mecanicul începe să vorbească şi vorbăria e sută la sută Tyler Durden.

— Văd bărbaţii cei mai puternici şi mai inteligenţi care au trăit vreodată, zice, iar chipul i se conturează pe cerul înstelat care se vede pe geamul şoferului, şi toţi bărbaţii ăştia vînd benzină la pompă şi fac pe chelnerii.

Forma frunţii, sprînceana, şaua nasului, genele şi linia ochilor, profilul clar al gurii sale care vorbeşte, toate se conturează pe cerul negru, spuzit de stele.

— Dacă am putea să-i băgăm pe toţi bărbaţii ăştia în tabere de

antrenament şi să le desăvîrşim dezvoltarea.

— O armă nu face altceva decît să îndrepte o explozie într-o anumită direcţie.

— Ai o categorie de femei şi bărbaţi tineri şi puternici şi toţi vor să-şi dea viaţa pentru ceva. Publicitatea îi face pe aceşti oameni să alerge cu limba scoasă după maşini şi haine de care nu au nevoie. Generaţii întregi au muncit în nişte slujbe pe care le urau din tot sufletul doar ca să poată să-şi cumpere tot ce nu aveau nevoie.

— Generaţia noastră nu a avut parte de un război mondial sau de o criză mondială, dar purtăm un mare război al spiritului. O mare revoluţie împotriva culturii. Marea depresie o reprezintă vieţile noastre. Suferim de o depresie a spiritului.

— Trebuie să le arătăm acestor bărbaţi şi femei ce înseamnă libertatea înrobindu-i şi trebuie să le arătăm ce înseamnă curajul înfricoşîndu-i.

— Napoleon se lăuda că îşi poate instrui oamenii să-şi sacrifice viaţa pentru o bucăţică de panglică.

— Imaginează-ţi ce-ar însemna să declanşăm o grevă şi toţi să refuze să mai muncească pînă cînd nu vom redistribui bogăţia lumii.

— Imaginează-ţi cum ar fi să vînezi elani prin pădurile jilave din jurul ruinelor de la Rockefeller Center.

— Cînd ai zis ce-ai zis despre slujba ta, spune mecanicul, chiar ai vorbit serios?

Da, am vorbit serios.

— De-aia am pornit pe drum în noaptea asta, zice.

Sîntem o gaşcă de vînători şi am pornit la vînat grăsime.

Mergem la groapa cu deşeuri medicale.

Mergem la incineratorul de deşeuri medicale şi acolo, printre cîmpuri sterile şi pansamente, tumori vechi de zece ani, perfuzii şi ace, chestii înspăimîntătoare, chestii cu adevărat înspăimîntătoare, printre probe de sînge şi membre amputate, o să găsim mai mulţi bani decît vom putea transporta într-o noapte chiar şi cu o maşină de gunoi.

O să găsim destui bani cît să încărcăm Cadillacul ăsta pînă la refuz.

— Grăsime, zice mecanicul, grăsime liposucţionată din cele mai bogate coapse ale Americii. Cele mai bogate, cele mai grase coapse din lume.

Ţelul nostru îl reprezintă pungile mari şi roşii cu grăsime liposucţionată pe care o să le transportăm în Paper Street, o să topim grăsimea, o s-o amestecăm cu leşie şi rozmarin şi o s-o vindem iar exact oamenilor care au plătit ca să le fie sucţionată. La douăzeci de dolari

calupul, sînt singurii oameni care şi-o pot permite.

— Cea mai bogată, cea mai catifelată grăsime din lume, grăsimea pămîntului, spune. Ceea ce transformă noaptea asta într-un soi de ispravă de-a lui Robin Hood.

Micile focuri de ceară sfîrîie în covor.

— Dacă tot sîntem aici, zice mecanicul, trebuie să căutăm şi microbii hepatitei.

20

Lacrimile începuseră să curgă şi o dungă groasă s-a prelins pe ţeava armei şi pe garda trăgaciului, aterizîndu-mi pe arătător. Raymond Hessel închise ochii, aşa că i-am apăsat mai tare arma pe tîmplă, ca să-i simtă mereu presiunea, şi eram lîngă el şi asta era viaţa lui şi putea să moară în orice clipă.

Nu era o armă ieftină şi m-am întrebat dacă sarea n-o s-o strice.

Totul mersese aşa de uşor, mi-am zis. Făcusem tot ce-mi spusese mecanicul. De-aia trebuia să cumpărăm o armă. Asta însemna să-mi fac temele.

Fiecare dintre noi trebuia să-i aducem lui Tyler douăsprezece permise de conducere. Ceea ce ar fi dovedit că fiecare dintre noi făcuse douăsprezece sacrificii umane.

În seara asta am parcat maşina la colţul intersecţiei şi am aşteptat ca Raymond Hessel să-şi termine tura la magazinul Korner Mart, deschis non-stop, şi cam pe la miezul nopţii, cînd aştepta un autobuz de noapte, m-am îndreptat spre el şi am spus, bună.

Raymond Hessel, Raymond, n-a zis nimic. Şi-a închipuit probabil că voiam banii lui, salariul său minim, cei paisprezece dolari din portofel. Ah, Raymond Hessel, cu toţi cei douăzeci şi trei de ani ai tăi, cînd ai început să plîngi, şi lacrimi ţi se prelingeau pe ţeava armei mele apăsate pe tîmpla ta, am spus nu, nu e vorba de banii tăi. Nu e întotdeauna vorba de bani.

Nici măcar n-ai zis „bună“.

Nu eşti bietul tău portofel.

Ce noapte frumoasă, am spus, rece, dar senină.

Nici măcar n-ai zis „bună“.

Să nu fugi, am spus eu, că voi fi nevoit să te-mpuşc în spate. Am scos arma, şi aveam o mănuşă de latex, astfel încît, dacă arma ar fi devenit vreodată proba A a acuzării, n-ar fi existat altceva pe ea în afara lacrimilor uscate ale lui Raymond Hessel, alb, douăzeci şi trei de ani, fără semne particulare.

Atunci ai devenit atent. Aveai ochii destul de mari, încît pînă şi în lumina chioară a felinarelor am văzut că erau verzi ca antigelul.

Te trăgeai înapoi puţin cîte puţin de fiecare dată cînd arma îţi atingea faţa, ca şi cum ţeava ar fi fost prea fierbinte ori prea rece. Pînă cînd ţi-am zis, nu te mai da înapoi, şi atunci ai lăsat arma să te atingă, dar chiar şi atunci ţi-ai ferit capul din calea ţevii.

Mi-ai dat portofelul, aşa cum ţi-am cerut.

Numele tău era Raymond K. Hessel, aşa scria pe carnetul de şofer. Locuieşti pe Benning, 1320 SE, apartamentul A. Probabil că e un apartament la demisol. De obicei apartamentele de la demisol au litere în loc de numere.

Raymond K. K. K. K. K. K. Hessel, cu tine vorbesc.

Ţi-ai ferit iar capul din calea armei şi ai spus, da. Da, ai zis, locuieşti la demisol.

Aveai şi nişte fotografii în portofel. Iat-o şi pe mama ta.

Asta chiar c-a fost o chestie dură, să deschizi ochii şi să-i vezi pe Mămica şi Tăticu' zîmbindu-ţi din fotografie şi, în acelaşi timp, să vezi şi arma, dar ai făcut-o, după care ai închis ochii şi ai început să plîngi.

O să te răceşti, miracol extraordinar al morţii. Într-o clipă eşti o fiinţă, în următoarea eşti un obiect, iar Mămica şi Tăticu' or să trebuiască să-l cheme pe bătrînul doctor cutare şi să-ţi scoată fişa dentară, pentru că faţa ta o să fie de nerecunoscut, iar Mămica şi Tăticu' au aşteptat întotdeauna atîtea de la tine, nu, viaţa nu e dreaptă, şi acum s-a ajuns la asta.

Paisprezece dolari.

Asta e mămica ta? am întrebat.

Da. Plîngeai, te smiorcăiai, plîngeai. Ai înghiţit un nod. Da.

Aveai un permis de bibliotecă. Aveai o legitimaţie de la un centru de închirieri de casete video. Un card de la asigurările sociale. Paisprezece dolari cash. Am vrut să-ţi iau abonamentul de autobuz, dar mecanicul a zis să nu iau decît permisul de conducere. Un carnet de student la un colegiu public, expirat.

Erai student.

Plîngeai destul de zdravăn, aşa că ţi-am apăsat arma pe obraz un pic mai tare şi ai început să te dai în spate, pînă cînd ţi-am zis, nu mişca sau eşti mort. Deci, ce studiai?

Unde?

La colegiu, i-am zis. Ai un carnet de student.

Ah, nu, nu ştiai, hohoteşti, înghiţi, smiorcăi, asta, biologie.

Acum ascultă aici, Ray-mond K. K. K. Hessel, o să mori în noaptea asta. S-ar putea să mori într-o secundă sau într-o oră, tu hotărăşti. Aşa că minte-mă. Zi-mi primul lucru care-ţi trece prin cap. Inventează ceva. Nu-mi pasă. Arma e la mine.

În cele din urmă ai început să mă asculţi şi să ieşi din mica tragedie care se petrecea în capul tău.

Completează spaţiile libere. Ce vrea Raymond Hessel să facă cînd o să se facă mare?

Să te duci acasă, ai zis că nu vrei altceva decît să te duci acasă, te rog.

Să mori tu, zic. Dar după asta cum vrei să-ţi petreci viaţa? Dacă ai putea să faci orice ţi-ar trece prin minte.

Inventează ceva.

Nu ştiai.

Atunci eşti mort, zic. Întoarce capul, zic.

Moartea se va declanşa în zece, în nouă, în opt.

Veterinar, ai spus. Vrei să te faci veterinar.

Asta implică animale. Trebuie să te duci la şcoală pentru chestia asta.

Prea multă şcoală, ai zis.

Poţi să te duci la şcoală şi să-ţi pui curul la treabă, Raymond Hessel, sau poţi să fii mort. E alegerea ta. Ţi-am băgat portofelul în buzunarul din spate al jeanşilor. Deci chiar vrei să te faci doctor de animale. I-am luat ţeava armei, udă de apă sărată, de pe un obraz şi i-am apăsat-o pe celălalt. Asta ţi-ai dorit dintotdeauna, Dr. Raymond K. K. K. K. Hessel, să te faci veterinar?

Da.

Să mori tu?

Da. Da, vorbeşti serios, da, să mori tu. Da.

Okay, am zis şi ţi-am apăsat orificiul ţevii pe vîrful bărbiei, apoi pe vîrful nasului, şi peste tot unde am apăsat, ţeava a lăsat un inel ud şi strălucitor de lacrimi, lacrimile tale.

Atunci, am zis, întoarce-te la şcoală. Dacă ai să te mai trezeşti mîine dimineaţă, găseşte o soluţie să te întorci la şcoală.

I-am apăsat orificiul ţevii pe fiecare obraz, apoi pe bărbie, apoi pe frunte, şi l-am lăsat acolo. Ai putea să fii mort în clipa asta, i-am spus.

Permisul tău de conducere e la mine.

Ştiu cine eşti. Ştiu unde locuieşti. Îţi păstrez permisul şi o să te controlez, domnule Raymond K. Hessel. Peste trei luni, apoi peste şase luni, apoi peste un an, şi dacă nu te-ai întors la şcoală şi nu te pregăteşti să devii veterinar, eşti un om mort.

N-ai zis nimic.

Cară-te de-aici şi du-ţi mai departe viaţa ta prăpădită, dar ţine minte că sînt cu ochii pe tine, Raymond Hessel, şi mai degrabă te omor decît să

văd cum ai o slujbă de căcat, care-ţi aduce doar atîţia bani cît să-ţi cumperi brînză şi să te uiţi la televizor.

Acum o să plec, aşa că nu te întoarce.

Asta e ceea ce vrea Tyler să fac.

Cuvintele care-mi ies din gură sînt cuvintele lui Tyler.

Sînt gura lui Tyler.

Sînt mîinile lui Tyler.

Fiecare dintre cei implicaţi în Proiectul Mutilare e parte din Tyler Durden şi viceversa.

Raymond K.K. Hessel, cina ta o să ţi se pară mai gustoasă decît orice masă pe care ai mîncat-o vreodată şi mîine o să fie cea mai frumoasă zi din viaţa ta.

21

Te trezeşti la Sky Harbor International.

Îţi dai ceasul cu două ore în urmă.

Autobuzul mă duce în centrul Phoenixului şi în fiecare bar în care intru dau peste tipi cu copci în jurul ochilor, marcînd locul unde muchea ascuţită a unui pumn zdravăn a izbit în carnea feţei. Dau peste tipi cu nasuri dislocate şi tipii ăştia se uită la gaura care mi se cască în obraz şi imediat sîntem o familie.

Tyler n-a mai trecut pe-acasă de ceva timp. Îmi văd de treabă. Mă duc de la un aeroport la altul ca să mă uit la maşinile în care au murit nişte oameni. Magia călătoriei. Vieţi mititele. Săpunuri mititele. Scaune de avion mititele.

Oriunde mă duc, întreb de Tyler.

În caz că-l găsesc, am în buzunar permisele celor douăsprezece sacrificii umane pe care le-am făcut.

În fiecare bar în care intru, în fiecare căcat de bar, văd tipi bătuţi măr. În fiecare bar, tipii mă iau de după umeri şi vor să-mi facă cinste cu o bere. Îmi dau seama imediat care sînt barurile Fight Club-urilor.

Îi întreb dacă au văzut un tip pe nume Tyler Durden.

E o tîmpenie să întreb dacă ştiu despre Fight Club.

Prima regulă e să nu vorbeşti despre Fight Club.

Dar l-au văzut pe Tyler Durden?

N-am auzit niciodată de el, domnule, zic ei.

Dar s-ar putea să-l găsiţi în Chicago, domnule.

Probabil din cauza găurii din obraz îmi zic toţi domnule.

Şi-mi fac cu ochiul.

Te trezeşti la O'Hare şi iei autobuzul spre Chicago.

Îţi dai ceasul cu o oră înainte.

Dacă ai putea să te trezeşti într-un alt loc.

Dacă ai putea să te trezeşti într-un alt timp.

De ce n-ai putea să te trezeşti în pielea altcuiva?

În fiecare bar în care intru, tipi cu feţe sparte vor să-mi facă cinste cu o bere.

Şi nu, domnule, n-au cunoscut în viaţa lor nici un Tyler Durden.

Şi-mi fac cu ochiul.

N-au auzit niciodată de numele ăsta. Domnule.

Îi întreb de Fight Club. E vreun Fight Club în noaptea asta?

Nu, domnule.

A doua regulă a Fight Club-ului e să nu vorbeşti despre Fight Club.

Tipii cu feţe sparte de la bar dau din cap.

N-am auzit de-aşa ceva. Domnule. Dar s-ar putea să găsiţi Fight Club-ul ăsta al dumneavoastră în Seattle, domnule.

Te trezeşti la Meigs Field şi o suni pe Marla să vezi ce se mai întîmplă în Paper Street. Marla spune că maimuţele spaţiale s-au apucat să se radă-n cap. Aparatele lor electrice de ras se-ncing şi toată casa miroase a păr pîrlit. Maimuţele spaţiale îşi ard amprentele cu leşie.

Te trezeşti la SeaTac.

Îţi dai ceasul cu două ore în urmă.

Autobuzul te duce în centrul Seattle-ului şi, în primul bar în care intri, barmanul poartă un guler cervical care îi ţine capul atît de dat pe spate, că e nevoit să privească pe lîngă nasul său ca o vînătă strivită ca să poată rînji la tine.

Barul e gol şi barmanul zice:

— Bine aţi revenit, domnule.

N-am mai fost niciodată, dar absolut niciodată în barul ăsta.

Îl întreb dacă a auzit de numele lui Tyler Durden.

Barmanul rînjeşte, cu bărbia scoasă peste capătul gulerului cervical, şi întreabă:

— Mă puneţi la-ncercare?

Da, zic, te pun la-ncercare. Îl cunoşti pe Tyler Durden?

— V-aţi oprit aici săptămîna trecută, domnule Durden, spune. Nu v-aduceţi aminte?

Tyler a fost aici.

— Aţi fost aici, domnule.

N-am fost niciodată aici pînă în seara asta.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule, dar joi noaptea aţi intrat aici ca să-ntrebaţi cît va mai dura pînă cînd poliţia o să oprească Fight Club-urile.

Joia trecută n-am închis un ochi toată noaptea din cauza insomniei, tot întrebîndu-mă dacă sînt treaz sau dacă dorm. Vineri dimineaţa m-am trezit tîrziu, mort de oboseală, şi m-am simţit ca şi cum n-aş fi dormit niciodată.

— Da, domnule, spune barmanul, joi noaptea stăteaţi exact acolo unde staţi acum şi mă întrebaţi de interdicţia poliţiei şi mă întrebaţi cîtor tipi

a trebuit să le facem vînt de la Fight Club-ul de miercuri noaptea.

Barmanul îşi răsuceşte umerii şi gîtul fixat în gulerul cervical ca să-şi arunce ochii prin barul gol şi-mi zice:

— Nu ne aude nimeni, domnule Durden. Noaptea trecută a trebuit să facem vînt la douăzeci şi şapte de tipi. Întotdeauna localul e gol în noaptea de după Fight Club.

În fiecare bar în care am intrat săptămîna asta, toţi mi-au zis domnule.

În fiecare bar în care intru, toţi tipii bătuţi măr de la Fight Club încep să arate la fel. De unde poate să ştie un străin cine sînt?

— Aveţi un semn din naştere, domnule Durden, zice barmanul. Pe picior. E roşu-închis şi arată ca o Australie cu tot cu Noua Zeelandă lîngă ea.

Marla e singura care ştie chestia asta. Marla şi cu taică-meu. Nici măcar Tyler nu ştie. Cînd mă duc la plajă, stau cu piciorul sub mine.

Cancerul pe care nu-l am s-a răspîndit acum peste tot.

— Toţi cei din Proiectul Mutilare ştiu asta, domnule Durden.

Barmanul ridică mîna, cu dosul palmei înspre mine, şi pe dosul palmei are arsura unui sărut.

Sărutul meu?

Sărutul lui Tyler.

— Toţi ştiu de semnul din naştere, zice barmanul. Face parte din legendă. Ai devenit o legendă, băi nene, futu-i pizda mă-sii.

O sun pe Marla din camera mea de la motelul din Seattle s-o întreb dacă am făcut-o vreodată.

Ştii tu.

De la celălalt capăt al firului, Marla zice:

— Ce?

Dacă ne-am culcat unul cu altul.

— Ce?

Am făcut vreodată, ştii tu, sex?

— Cristoase!

Deci?

— Deci?

Am făcut vreodată sex?

— Eşti un căcănar.

Am făcut sex?

— Îmi vine să te omor!

Asta înseamnă da sau nu?

— Ştiam c-aşa o să se-ntîmple, zice Marla. Eşti scrîntit. Mă iubeşti. Mă ignori. Îmi salvezi viaţa, după care îmi transformi mama în săpun.

Mă ciupesc.

O-ntreb pe Marla cum ne-am cunoscut.

— La chestia aia cu cancerul la testicule, spune Marla. Apoi mi-ai salvat viaţa.

I-am salvat viaţa?

— Mi-ai salvat viaţa.

Tyler i-a salvat viaţa.

— Mi-ai salvat viaţa.

Îmi înfig degetul în gaura din obraz şi îl învîrt înăuntru. Asta e de-ajuns ca să provoace o durere meseriaşă, care să mă scoale şi din morţi.

— Mi-ai salvat viaţa, zice Marla. La Hotelul Regent. Cînd am încercat să mă sinucid, din greşeală. Ţi-aminteşti?

Ah.

— În noaptea aia, zice Marla, ţi-am spus că vreau să-ţi avortez copilul.

Tocmai am pierdut presiunea din cabină.

O-ntreb pe Marla cum mă cheamă.

O să murim cu toţii.

— Tyler Durden, spune Marla. Te cheamă Tyler-Hîrtie-de-Cur-Durden. Locuieşti pe Paper Street, la numărul 5123 NE, unde momentan mişună micii tăi discipoli, care se rad în cap şi îşi ard pielea cu leşie.

Trebuie să dorm puţin.

— Mişcă-ţi curul încoace, ţipă Marla în telefon, înainte ca trolii ăştia mici să facă săpun din mine.

Trebuie să-l găsesc pe Tyler.

Cicatricea de pe mînă, o-ntreb pe Marla, de unde o are?

— De la tine, spune Marla. Tu m-ai sărutat pe mînă.

Trebuie să-l găsesc pe Tyler.

Trebuie să dorm puţin.

Trebuie să mă culc.

Trebuie să mă duc să mă culc.

Îi zic Marlei noapte bună şi ţipătul Marlei se-aude slab, mai slab, din ce în ce mai slab, pînă cînd, în clipa în care mă-ntind şi pun receptorul în furcă, se stinge cu totul.

22

Stai şi te gîndeşti toată noaptea.

Dorm? Oare am aţipit? Asta e insomnia.

Încerci să te relaxezi puţin cîte puţin la fiecare expiraţie, dar inima continuă să-ţi bată nebuneşte şi gîndurile ţi se-nvîrtesc în cap ca o tornadă.

Nimic nu merge. Nici măcar meditaţia.

Eşti în Irlanda.

Nu numeri oi.

Numeri zilele, orele, minutele care s-au scurs de cînd îţi aminteşti că ai adormit. Medicul tău a rîs. Nimeni n-a murit din lipsă de somn. Cînd îţi vezi chipul ca un fruct vechi bătut de grindină, îţi zici că ai murit deja.

La trei dimineaţa, într-un pat dintr-un motel din Seattle, e prea tîrziu să găseşti un grup de sprijin împotriva cancerului. E prea tîrziu să găseşti nişte capsule albastre de amital de sodiu sau nişte seconale roşii ca rujul de buze, tot decorul Văii Păpuşilor. La trei dimineaţa nu poţi să te duci la un Fight Club.

Trebuie să-l găseşti pe Tyler.

Trebuie să dormi puţin.

Apoi te trezeşti şi Tyler stă lîngă pat, în întuneric.

Te trezeşti.

Chiar cînd erai pe punctul de a adormi, Tyler, tot în picioare, a zis:

— Trezeşte-te. Hai, trezeşte-te, am rezolvat problema cu poliţia din Seattle. Trezeşte-te.

Comisarul voia să interzică ceea ce el numea o activitate de tip bandă şi cluburi de box care se ţin după ora închiderii.

— Dar nu trebuie să ne speriem, spune Tyler. Domnul comisar n-ar trebui să fie o problemă, spune Tyler. L-am strîns de coaie.

Îl întreb pe Tyler dacă m-a urmărit.

— Ce chestie, zice Tyler, şi eu voiam să te-ntreb acelaşi lucru. Le-ai spus altora despre mine, băi căcatule. Ţi-ai încălcat promisiunea.

Tyler se întreba cînd o să-mi dau seama cum stă treaba cu el.

— De fiecare dată cînd adormi, spune Tyler, o rup la fugă şi fac ceva violent, ceva dement, ceva complet nebunesc.

Tyler îngenunchează lîngă pat şi-mi şopteşte:

— Joia trecută, cînd ai adormit, am luat avionul spre Seattle să văd ce-i cu Fight Club-ul. Să-i verific pe cei respinşi, chestii de-astea. Să caut noi talente. Avem şi în Seattle Proiectul Mutilare.

Tyler îşi plimbă vîrfurile degetelor de-a lungul umflăturii de deasupra sprîncenelor mele.

— Proiectul Mutilare există în Los Angeles şi Detroit, un ditamai Proiect Mutilare se desfăşoară în Washington, D.C., altul în New York. Şi nici nu-ţi poţi închipui ce Proiect Mutilare avem în Chicago.

— Nu-mi vine să cred că ţi-ai încălcat promisiunea. Prima regulă e să nu vorbeşti despre Fight Club, spune Tyler.

Săptămîna trecută se afla la Seattle, cînd un barman cu un guler cervical i-a spus că poliţia plănuia să-nchidă Fight Club-urile. Comisarul însuşi dorea în mod special treaba asta.

— Numai că, spune Tyler, avem poliţişti care vin la Fight Club şi cărora chiar le place. Avem reporteri, jurişti şi avocaţi, aşa că ştim totul înainte să se-ntîmple.

Urma să ni se închidă şandramaua.

— Cel puţin în Seattle, zice Tyler.

Îl întreb pe Tyler ce făcuse în privinţa asta.

— Ce am făcut *noi* în privinţa asta, zice Tyler.

Am convocat Comitetul pentru Atacuri.

— Nu mai e vorba de tine şi de mine, zice Tyler şi mă ciupeşte de vîrful nasului. Cred că te-ai prins de treaba asta.

Amîndoi folosim acelaşi trup, dar nu în acelaşi timp.

— Le-am dat o temă pentru acasă mai specială, zice Tyler. Le-am spus: „Aduceţi-mi testiculele aburite ale onorabilului Cutare, comisar al Poliţiei din Seattle“.

Nu visez.

— Ba da, spune Tyler, visezi.

Am strîns o echipă de paisprezece maimuţe spaţiale, dintre care cinci erau poliţişti, şi am împînzit parcul în care onorabilul ieşea noaptea să-şi plimbe cîinele.

— Nu-ţi fie frică, zice Tyler, cîinele e okay.

Atacul a durat cu trei minute mai puţin decît cea mai rapidă acţiune a noastră. Ne gîndiserăm la douăsprezece minute. Cea mai rapidă acţiune a noastră a durat nouă minute.

Cinci maimuţe spaţiale îl ţineau la pămînt.

Tyler îmi spune chestiile astea, dar, într-un fel sau altul, eu ştiu deja totul.

Trei maimuţe spaţiale ţineau de şase.

O maimuţă spaţială avea cîrpa cu eter.

O maimuţă spaţială i-a dat jos stimabilului pantalonii de trening.

Cîinele e un spaniel şi nu face altceva decît să latre şi iar să latre.

Să latre şi iar să latre.

Să latre şi iar să latre.

O maimuţă spaţială a înfăşurat garoul strîns, de trei ori, deasupra scrotului stimabilului.

— O maimuţă spaţială s-a postat între picioarele lui cu un cuţit, şopteşte Tyler, cu mutra lui spartă, lîngă urechea mea. Iar eu şoptesc în multstimata ureche a comisarului că ar face bine să oprească interzicerea Fight Club-ului sau vom spune lumii întregi că stimabilul şi onorabilul nu mai are coaie.

— Cît de departe crezi că o să mai ajungi, onorabile? şopteşte Tyler.

Garoul îl face să nu mai simtă nimic acolo jos.

— Cît de departe crezi că o să mai ajungi în politică dacă alegătorii or să afle că nu mai ai boaşe?

Onorabilul nu mai simte absolut nimic.

Băi, nene, are coaiele reci ca gheaţa.

Dacă un singur Fight Club se va închide, o să trimitem boaşele în est şi în vest. Unul la *New York Times*, iar celălalt la *Los Angeles Times*. Cîte unul la fiecare. În genul unui comunicat de presă.

Maimuţa spaţială i-a luat cîrpa cu eter de pe gură şi comisarul a zis, nu.

Iar Tyler a zis:

— N-avem nimic de pierdut, cu excepţia Fight Club-ului.

Comisarul avea totul de pierdut.

Nu ne mai rămăsese decît căcatul şi gunoiul lumii.

Tyler a dat din cap către maimuţa spaţială care ţinea cuţitul între picioarele comisarului.

— Ia închipuie-ţi cum ar fi să-ţi bată vîntul în prohab pentru tot restul vieţii, zice Tyler.

Comisarul a spus, nu.

Şi nu.

Opreşte-te.

Te rog.

Ah.

Doamne.

Ajută-mă.

Ajutor.

Nu.

Doamne.

Opreşte-i.

Şi maimuţa spaţială strecoară cuţitul între picioarele comisarului şi taie garoul.

Şase minute cu totul şi eram gata.

— Ţine minte, zice Tyler. Oamenii pe care încerci să-i striveşti sînt cei de care depinzi. Noi sîntem cei care-ţi spălăm rufele, îţi gătim mîncarea şi-ţi servim cina. Noi îţi facem patul. Noi te păzim cînd dormi. Noi conducem ambulanţele. Noi îţi direcţionăm apelurile telefonice. Sîntem bucătari, şoferi de taxi şi ştim totul despre tine. Noi îţi procesăm poliţele de asigurări şi plăţile cu cardul de credit. Îţi controlăm viaţa.

— Sîntem copiii mijlocii ai istoriei, educaţi de televizor să credem că într-o zi o să ajungem milionari, staruri de cinema şi vedete rock, dar asta n-o să se-ntîmple. Şi tocmai învăţăm chestia asta, spune Tyler. Aşa că nu te pune cu noi.

Maimuţa spaţială a apăsat cîrpa cu eter pe hohotele comisarului şi i-a luat maul.

O altă echipă l-a îmbrăcat şi l-a dus acasă, cu cîine cu tot. După asta, depindea numai de el să păstreze secretul. Iar noi nu ne mai aşteptam să se interzică Fight Club-ul.

Stimabilul şi onorabilul a ajuns acasă speriat, dar intact.

— De fiecare dată cînd ne facem cîte o temă de-asta, spune Tyler, tipii ăştia din Fight Club care nu au nimic de pierdut sînt un pic mai implicaţi în Proiectul Mutilare.

Îngenuncheat lîngă patul meu, Tyler zice:

— Închide ochii şi dă-mi mîna.

Închid ochii şi Tyler îmi apucă mîna. Simt buzele lui Tyler pe cicatricea sărutului său.

— Ţi-am spus că dacă mă vorbeşti pe la spate, n-o să mă mai vezi în veci, zice Tyler. Nu sîntem doi indivizi separaţi. Pe scurt, cînd tu eşti treaz, eşti stăpîn pe tine şi poţi să-ţi spui cum vrei, dar în secunda în care ai adormit, eu preiau controlul şi tu devii Tyler Durden.

Dar ne-am bătut, zic. În noaptea în care am inventat Fight Club-ul.

— Nu te-ai bătut propriu-zis cu mine, spune Tyler. Aşa ţi-ai zis tu. Te băteai cu tot ceea ce urăşti în viaţă.

Dar te văd.

— Eşti adormit.

Dar ai o casă închiriată. Ai o slujbă. Două slujbe.

— Cere-ţi cecurile anulate de la bancă, spune Tyler. Am închiriat casa pe numele tău. O să vezi că scrisul de pe cecurile cu care ai închiriat

casa e acelaşi cu cel de pe biletele pe care mi le-ai dactilografiat.

Tyler îmi cheltuie banii. Nu-i de mirare că tot timpul îmi depăşesc creditul.

— Iar slujbele… păi ia gîndeşte-te de ce eşti aşa de obosit. Frate, nu-i din cauza insomniei. Imediat ce adormi, preiau controlul şi mă duc la muncă, la Fight Club sau în altă parte. Ai noroc că nu mi-am luat o slujbă de dresor de şerpi.

Dar Marla, îl întreb?

— Marla te iubeşte.

Marla te iubeşte.

— Marla nu ştie care-i diferenţa dintre mine şi tine. În noaptea în care v-aţi întîlnit, i-ai dat un nume fals. Niciodată nu ţi-ai dat numele adevărat la un grup de sprijin, mincinos de căcat ce eşti. De cînd i-am salvat viaţa, Marla crede că numele tău e Tyler Durden.

Şi acum, că am aflat cum stă treaba cu Tyler, o să dispară pur şi simplu?

— Nu, răspunde Tyler, continuînd să mă ţină de mînă. Eu nici n-aş fi existat dacă n-ai fi vrut. O să-mi duc mai departe viaţa cît tu o să dormi, dar dacă te pui cu mine, dacă noaptea o să te legi de pat cu lanţuri sau o să iei doze mari de somnifere, o să fim duşmani. Şi o să ai de-a face cu mine.

Ah, totul e un căcat. Un vis. Tyler e o proiecţie. O tulburare disociativă de personalitate. O pierdere patologică a identităţii. Tyler Durden e o halucinaţie de-a mea.

— O pulă, spune Tyler. Poate că tu eşti halucinaţia *mea* schizofrenică.

Eu am fost aici primul.

— Daa, daa, daa, zice Tyler, stai să vedem cine o să fie aici ultimul.

Asta nu se-ntîmplă cu-adevărat. Ăsta e un vis şi o să mă trezesc.

— Păi atunci trezeşte-te.

Şi atunci sună telefonul, iar Tyler a dispărut.

Soarele pătrunde printre draperii.

E apelul meu de deşteptare de la ora 7 dimineaţa şi, cînd ridic receptorul, nu e nimeni pe fir.

23

Pe repede-nainte, iau avionul spre casă, spre Marla şi Compania de Săpun din Paper Street.

Totul continuă să se dezintegreze.

Ajuns acasă, mi-e prea frică să mă uit în frigider. Imaginaţi-vă zeci de punguliţe de plastic pentru sandvişuri cu etichete pe care scrie Las Vegas, Chicago şi Milwaukee, adică oraşele unde Tyler a trebuit să-şi pună în practică ameninţările pentru a proteja filialele Fight Club-ului. În fiecare pungă se găseşte o pereche de resturi năclăite, îngheţate bocnă.

În colţul bucătăriei, o maimuţă spaţială stă pe vine pe linoleumul crăpat, studiindu-se într-o oglinjoară.

— Sînt căcatul cîntător, căcatul dansator al acestei lumi, spune maimuţa spaţială oglinzii. Sînt deşeul toxic al unui product derivat al creaţiei divine.

Alte maimuţe spaţiale dau tîrcoale prin grădină, culegînd lucruri, omorînd lucruri.

Cu o mînă pe uşa congelatorului, inspir adînc şi încerc să găsesc centrul entităţii mele spirituale iluminate.

Stropi de rouă pe roze

Vesele animale Disney

Mă fac să mă doară organul

Tocmai crăpasem uşa congelatorului vreo doi centimetri, cînd Marla se iţeşte peste umărul meu şi zice:

— Ce-avem la cină?

Maimuţa spaţială se priveşte în oglinjoară cum stă pe vine.

— Sînt căcatul şi gunoiul uman contagios al creaţiei.

Cercul se-nchide.

Cu aproape o lună în urmă, mi-era frică s-o las pe Marla să se uite în frigider. Acum mi-e frică mie să mă uit în frigider.

Ah, Doamne. Tyler.

Marla mă iubeşte. Marla nu ştie care-i diferenţa.

— Mă bucur că te-ai întors, îmi spune Marla. Trebuie să stăm de

vorbă.

Ah, da, zic. Trebuie să stăm de vorbă.

Nu mă pot hotărî să deschid frigiderul.

Sînt Vintrele Contractate ale lui Joe.

Să nu te-atingi de absolut nimic din congelator, îi spun Marlei. Nici măcar să nu-l deschizi. Dacă găseşti vreo chestie în el, nu o mînca şi nici nu o da vreunei pisici sau altcuiva.

Maimuţa spaţială cu oglinjoara în mînă se zgîieşte la noi, aşa că îi spun Marlei că trebuie să ne cărăm. Trebuie să mergem în altă parte ca să putem vorbi.

Pe treptele care coboară în beci, o maimuţă spaţială îi citeşte altei maimuţe spaţiale.

— Trei moduri în care poţi fabrica napalm. Unu, amesteci în mod egal benzină şi concentrat de portocale îngheţat, citeşte maimuţa spaţială din pivniţă. Doi, amesteci în mod egal benzină şi cola light. Trei, dizolvi rahat de pisică în benzină pînă cînd amestecul se îngroaşă.

Transportul în comun ne duce, pe Marla şi pe mine, de la Compania de Săpun din Paper Street într-un separeu la fereastră de la Planet Denny's, restaurantul în formă de planetă portocalie.

Discutasem cu Tyler despre chestia asta: de vreme ce Anglia făcuse atîtea explorări, înfiinţase colonii şi cartografiase la greu, majoritatea locurilor geografice poartă un soi de nume englezeşti la mîna a doua. Englezii trebuiau să dea nume la orice. Sau la aproape orice.

Cum ar fi Irlanda.

New London, Australia.

New London, India.

New London, Idaho.

New York, New York.

Pe repede-nainte, spre viitor.

Astfel, cînd explorarea spaţiului cosmic va lua avînt, cele care vor descoperi toate noile planete şi le vor cartografia vor fi megacorporaţiile.

Sfera Stelară IBM.

Galaxia Philip Morris.

Planeta Denny's.

Fiecare planetă va prelua identitatea corporatistă a celui care o va viola primul.

Lumea Budweiser.

Chelnerul nostru are pe frunte o umflătură mare cît un ou de gîscă şi stă drepţi, cu călcîiele lipite.

— Domnule! face chelnerul nostru. Doriţi să comandaţi? Domnule!

spune. Orice comandaţi, e pe gratis. Domnule!

Parcă simt deja mirosul de urină în supa tuturor.

Două cafele, te rog.

— De ce ne dă mîncare pe gratis? întreabă Marla.

Chelnerul crede că sînt Tyler Durden, îi zic.

În cazul ăsta, Marla comandă moluşte prăjite şi supă-cremă de moluşte, platou de peşte, pui fript, un cartof copt cu tot ce-i trebuie şi o plăcintă cu glazură de ciocolată.

Prin deschizătura ghişeului care dă în bucătărie, trei bucătari, dintre care unul cu copci pe buza superioară, se uită la Marla şi la mine şi şopocăiesc, cu capetele lor pline de cucuie unul lîngă altul. Dă-ne, te rog, mîncare curată, îi spun chelnerului. Te rog să nu ne pui cine ştie ce porcării în mîncare.

— În cazul acesta, domnule, spune chelnerul nostru, îmi permiteţi s-o sfătuiesc pe doamna să nu mănînce supa de moluşte.

Mulţumesc. Fără supă de moluşte. Marla mă priveşte lung, iar eu îi zic, ai încredere în mine.

Chelnerul se răsuceşte pe călcîie şi duce comanda noastră în bucătărie.

Prin deschizătura ghişeului care dă în bucătărie, cei trei chelneri îmi arată degetul mare, felicitîndu-mă pentru alegerea făcută.

— Da’ ştiu că ai ceva avantaje cînd te cheamă Tyler Durden, spune Marla.

Începînd din clipa asta, îi zic Marlei, trebuie să mă urmărească peste tot în fiecare noapte şi să noteze locurile în care mă duc. Cu cine mă întîlnesc. Dacă nu cumva castrez vreun mahăr. Amănunte de-astea.

Îmi scot portofelul şi-i arăt Marlei permisul de conducere cu numele meu adevărat.

Care nu e Tyler Durden.

— Dar toată lumea ştie că eşti Tyler Durden, spune Marla.

Toată lumea, în afară de mine.

Nimeni dintre cei de la serviciu nu-mi spune Tyler Durden. Şeful meu îmi spune pe numele meu real.

Părinţii mei ştiu cine sînt cu-adevărat.

— Păi şi-atunci de ce pentru unii eşti Tyler Durden şi pentru alţii nu? întreabă Marla.

Cînd l-am cunoscut pe Tyler Durden, dormeam.

Eram obosit, înnebunit şi hărţuit şi, de fiecare dată cînd mă suiam într-un avion, îmi doream ca avionul să se prăbuşească. Îi invidiam pe cei care mureau de cancer. Îmi uram viaţa. Eram obosit şi plictisit de slujba şi

de mobila mea şi nu întrezăream nici o modalitate de a schimba toate astea.

Ci doar să le pun capăt.

Mă simţeam prins în cursă.

Eram prea desăvîrşit.

Prea perfect.

Voiam să găsesc o cale de ieşire din viaţa mea prăpădită. Rolul untului de o porţie şi al scaunelor de avion înghesuite.

Mobila suedeză.

Arta inteligentă.

Mi-am luat un concediu. Am adormit pe plajă şi cînd m-am trezit, l-am văzut pe Tyler Durden în pielea goală, transpirat, plin de nisip, cu părul ud atîrnîndu-i în şuviţe pe faţă.

Tyler scotea din valuri buşteni aduşi de curenţi, apoi îi trăgea pe plajă.

Tyler crease umbra unei mîini gigantice şi acum stătea în palma unei perfecţiuni pe care o crease el însuşi.

Nu te poţi aştepta la mai mult de un moment de perfecţiune.

Poate că de fapt nici nu mă trezisem pe plaja aia.

Poate că toate astea începuseră cînd m-am pişat pe piatra de la Blarney.

Cînd adorm, nu dorm cu-adevărat.

La celelalte mese din Planet Denny’s, număr unu, doi, trei, patru, cinci tipi cu pometii învineţiţi sau nasuri rupte şi care-mi zîmbesc.

— Nu, zice Marla, nu dormi.

Tyler Durden e o personalitate separată, pe care eu am creat-o şi care acum ameninţă să preia controlul asupra vieţii mele reale.

— Ca mama lui Tony Perkins din *Psycho*, spune Marla. E aşa de mişto! Fiecare are micile lui ciudăţenii. O dată mi-am dat întîlnire cu un tip căruia tot nu-i ajungea cît body piercing îşi făcuse.

Vreau să zic că adorm şi Tyler o rupe la fugă cu trupul meu şi cu faţa mea făcută zob ca să comită nu ştiu ce delict. A doua zi de dimineaţă mă trezesc rupt de oboseală şi bătut măr şi bag mîna-n foc că n-am închis un ochi.

În următoarea noapte mă culc mai devreme.

În noaptea aia Tyler e la comandă un pic mai mult.

În fiecare noapte cînd mă culc, din ce în ce mai devreme, Tyler e la comandă din ce în ce mai mult.

— Dar tu eşti Tyler, zice Marla.

Nu.

Nu, nu sînt.

Iubesc tot ce ţine de Tyler Durden. Curajul şi inteligenţa sa. Sîngele său rece. Tyler e simpatic, fermecător, puternic şi independent, iar bărbaţii îl respectă şi aşteaptă de la el să schimbe lumea în care ei trăiesc. Tyler e capabil şi liber, iar eu nu sînt.

Nu sînt Tyler Durden.

— Ba da, eşti Tyler, zice Marla.

Tyler şi cu mine împărţim acelaşi trup şi pînă acum n-am ştiut chestia asta. Ori de cîte ori Tyler făcea sex cu Marla, eu dormeam. Tyler bîntuia încolo şi-ncoace şi vorbea, în timp ce eu credeam că dorm.

Toţi cei din Fight Club şi din Proiectul Mutilare mă cunosc drept Tyler Durden.

Şi dacă în fiecare noapte o să mă culc din ce în ce mai devreme şi în fiecare dimineaţă o să dorm din ce în ce mai mult, pînă la urmă o să mor.

O să mă culc şi n-o să mă mai trezesc niciodată.

— Ca animalele din locul ăla numit Controlul Animalelor, zice Marla.

Valea Cîinilor. Unde chiar dacă nu te omoară, în cazul în care cineva te iubeşte îndeajuns cît să te ia acasă, tot te castrează.

N-o să mă mai trezesc niciodată, iar Tyler o să preia controlul.

Chelnerul aduce cafeaua, îşi pocneşte călcîiele şi se cară.

Îmi miros cafeaua. Miroase a cafea.

— În fine, zice Marla, chiar dacă aş crede toate astea, ce vrei de la mine?

Pentru ca Tyler să nu preia complet controlul, am nevoie de Marla ca să mă ţină treaz. Tot timpul.

Cercul se-nchide.

În noaptea în care Tyler i-a salvat viaţa, Marla l-a rugat s-o ţină trează toată noaptea.

În secunda în care o să adorm, Tyler o să preia controlul şi o să se-ntîmple ceva îngrozitor.

Iar dacă o să adorm, Marla trebuie să nu-l piardă din ochi pe Tyler. Unde se duce. Ce face. Poate că astfel, în timpul zilei, o să pot face pe dracu-n patru să remediez stricăciunile.

24

Îl cheamă Robert Paulson şi are patruzeci şi opt de ani. Îl cheamă Robert Paulson şi Robert Paulson o să aibă patruzeci şi opt de ani în veci.

Pe o axă a timpului îndeajuns de lungă, rata de supravieţuire a fiecăruia scade pînă la zero.

Bob Barosanu'.

Babanu'. Matahala avea o temă de tip îngheaţă-şi-dă-gaură. Aşa intrase Tyler în apartamentul meu ca să-l arunce-n aer cu dinamită artizanală. Iei un spray cu lichid refrigerent, R-12, dacă mai poţi să găseşti aşa ceva acum, cu gaura din stratul de ozon şi toate alea, sau R-134a, şi pulverizezi în butucul yalei pînă cînd mecanismul îngheaţă.

Cînd ai o temă de tipul îngheaţă-şi-dă-gaură, pulverizezi lichidul refrigerent în încuietoarea unui telefon public, a unui contor dintr-o parcare sau a unei cutii cu ziare. Apoi iei un ciocan şi o daltă şi sfărîmi cilindrul îngheţat.

Cînd ai o temă de tip dă-gaură-şi-umple, dai găuri cu bormaşina în telefoanele publice sau în bancomate, apoi înşurubezi un ştuţ în gaură şi, cu ajutorul unei pompe de lubrifiant, umpli bancomatele şi telefoanele publice cu vaselină, puding de vanilie sau ciment plastic.

Nu-i vorba că Proiectul Mutilare ne impunea să furăm găleţi de fise. Compania de Săpun din Paper Street avea un munte de comenzi de onorat. Să ferească Dumnezeu cînd veneau sărbătorile! Temele pentru acasă erau menite doar să-ţi sporească stăpînirea de sine. Ai nevoie de inventivitate. Investeşte în Proiectul Mutilare.

În loc de daltă, poţi să foloseşti o bormaşină ca să spargi cilindrul. E la fel de bună şi mult mai silenţioasă.

Bob Barosanu' avea în buzunar o bormaşină cu baterii, iar poliţiştii au confundat-o cu o armă şi l-au împuşcat.

Nimic nu-l lega pe Bob Barosanu' de Proiectul Mutilare, de Fight Club sau de afacerea cu săpun.

În portofel are o fotografie în care, la prima vedere, pare gol, uriaş, pozînd la un concurs. E un mod de viaţă tîmpit, zicea Bob. Luminile te orbesc şi sistemul de sonorizare care intră în microfonie te asurzeşte, pînă cînd arbitrul îţi comandă, întinde cvadricepsul drept, flexează şi rămîi aşa.

Ţine mîinile la vedere.

Întinde braţul stîng, flexează bicepsul şi rămîi aşa.

Nici o mişcare.

Aruncă arma.

E mai tare decît viaţa adevărată.

Pe mînă avea cicatricea sărutului meu. A sărutului lui Tyler. Bob Barosanu' îşi răsese părul lui plin de spumă fixativă şi-şi arsese amprentele cu leşie. Era mai bine să fii rănit decît să te laşi arestat pentru că, dacă te laşi arestat, ieşi din Proiectul Mutilare şi adio teme pentru acasă.

Pentru o clipă, Robert Paulson a fost centrul cald în jurul căruia s-a adunat viaţa lumii, iar în clipa următoare Robert Paulson n-a mai fost decît un obiect. După ce poliţiştii au tras – miracolul extraordinar al morţii.

În seara asta, în fiecare Fight Club, liderul filialei dă ocol prin întunericul din jurul mulţimii de bărbaţi care se uită unii în ochii celorlalţi peste centrul gol al subsolului unde se ţine Fight Club-ul şi ţipă:

— Îl cheamă Robert Paulson.

Iar mulţimea ţipă:

— Îl cheamă Robert Paulson.

Liderul ţipă:

— Are patruzeci şi opt de ani.

Iar mulţimea ţipă:

— Are patruzeci şi opt de ani.

Are patruzeci şi opt de ani şi făcea parte din Fight Club.

Are patruzeci şi opt de ani şi făcea parte din Proiectul Mutilare.

Numai prin moarte căpătăm propriile noastre nume, de vreme ce numai prin moarte încetăm să mai facem vreun efort. Prin moarte devenim eroi.

Iar mulţimea ţipă:

— Robert Paulson.

Iar mulţimea ţipă:

— Robert Paulson.

Iar mulţimea ţipă:

— Robert Paulson.

În noaptea asta mă duc să închid Fight Club-ul. Stau în lumina singurului bec din centrul încăperii şi clubul mă-ntîmpină cu urale. Pentru toţi cei de-aici, sînt Tyler Durden. Inteligent. Puternic. Curajos. Ridic mîinile, cerînd să se facă linişte, şi propun, ce-ar fi să ne vedem de treabă în noaptea asta. În noaptea asta duceţi-vă acasă şi uitaţi de Fight Club.

Cred că Fight Club-ul şi-a atins scopul, nu?

Proiectul Mutilare e anulat.

Am auzit că e un meci de fotbal mişto la televizor...

O sută de oameni stau şi se holbează la mine.

Un om a murit, zic. Jocul s-a terminat. Gata cu gluma.

Atunci, din bezna care înconjoară mulţimea, se aude vocea anonimă a liderului filialei:

— Prima regulă a Fight Club-ului e să nu vorbeşti despre Fight Club.

Duceţi-vă acasă! ţip.

— A doua regulă a Fight Club-ului e să nu vorbeşti despre Fight Club.

Fight Club-ul e anulat! Proiectul Mutilare e anulat!

— A treia regulă a Fight Club-ului e doar doi tipi la o bătaie.

Sînt Tyler Durden, ţip. Şi vă ordon să plecaţi!

Şi nimeni nu se uită la mine. Toţi se privesc ţintă peste centrul încăperii.

Vocea liderului filialei dă ocol camerei. Doi oameni la o bătaie. Fără cămăşi. Fără pantofi.

Bătaia durează atît cît e nevoie.

Închipuiţi-vă că toate astea se petrec în o sută de oraşe, în cinci-şase limbi.

Regulile se termină şi eu stau tot în centrul luminii.

— Cei care v-aţi înscris pentru prima bătaie, ocupaţi-vă locurile, ţipă vocea din întuneric. Eliberaţi centrul clubului.

Nu mă mişc.

— Eliberaţi centrul clubului!

Nu mă mişc.

Singura lumină se reflectă în o sută de perechi de ochi, toţi aţintiţi asupra mea, aşteptînd. Încerc să-l văd pe fiecare tip aşa cum l-ar vedea Tyler. Alege-i pe cei mai buni luptători pentru Proiectul Mutilare. Pe care dintre ei i-ar invita Tyler să muncească la Compania de Săpun din Paper Street?

— Eliberaţi centrul clubului.

Asta e procedura stabilită la Fight Club. După trei avertizări ale liderului filialei, voi fi aruncat afară din club.

Dar eu sînt Tyler Durden. Eu am inventat Fight Club-ul. Fight Club-ul e-al meu. Eu am scris regulile astea. Nici unul dintre voi n-ar fi aici dacă n-aş fi fost eu. Şi eu vă spun că totul încetează acum!

— Pregătiţi-vă să evacuaţi un membru al clubului în trei, doi, unu.

Cercul de bărbaţi se prăbuşeşte peste mine şi două sute de braţe înşfacă fiecare centimetru din braţele şi picioarele mele şi mă ridică înspre

lumină.

Pregăteşte-te să evacuezi sufletul în cinci, patru, trei, doi, unu.

Şi sînt trecut din mînă-n mînă, peste capetele tuturor, fac surfing peste mulţime, îndreptîndu-mă spre uşă. Plutesc. Zbor.

Fight Club-ul e-al meu, ţip. Proiectul Mutilare a fost ideea mea. Nu puteţi să mă aruncaţi afară. Eu comand aici. Duceţi-vă acasă.

Vocea liderului filialei ţipă:

— Cei care v-aţi înscris pentru prima bătaie, vă rog, ocupaţi-vă locurile în centru. Acum!

Nu plec. Nu renunţ. Pot să trec peste chestia asta. Eu comand aici.

— Evacuaţi un membru al clubului, acum!

Evacuează sufletul, acum!

Şi zbor încet prin uşă, în noaptea înstelată şi rece, şi aterizez pe cimentul parcării. Mîinile se retrag, o uşă se-nchide în spatele meu şi se trage zăvorul. În o sută de oraşe, Fight Club-ul continuă fără mine.

25

Ani de zile n-am vrut altceva decît să dorm. Felul acela în care aluneci în somn, te laşi pradă somnului, te cufunzi în somn. Acum ultimul lucru pe care-l doresc e să adorm. Sînt împreună cu Marla în camera 8G de la Hotelul Regent. Cu toţi bătrînii şi drogaţii ăia închişi în cămăruţele lor, disperarea mea constantă pare întrucîtva normală şi previzibilă.

— Uite, spune Marla, stînd turceşte pe pat şi scoţînd şase pastile energizante din folia lor de plastic. Am ieşit cu un tip care avea nişte coşmaruri îngrozitoare. Nici lui nu-i plăcea să doarmă.

Ce s-a-ntîmplat cu tipul cu care se-ntîlnea?

— Ah, a murit. Atac de cord. Supradoză. Mult prea multe amfetamine, spune Marla. N-avea decît nouăsprezece ani.

Mersi că mi-ai zis.

Cînd am intrat în hotel, am văzut că tipul de la recepţie avea jumătate din păr smuls de la rădăcină. Scalpul lui jupuit şi plin de cruste ne-a salutat. Cînd tipul de la recepţie mi-a zis domnule, pensionarii care se uitau la televizorul din hol s-au răsucit cu toţii în scaune ca să se uite la mine.

— Bună seara, domnule.

Parcă-l văd sunînd la vreunul dintre sediile centrale ale Proiectului Mutilare şi dînd raportul pe unde mă-nvîrtesc. Toţi au pe perete o hartă a oraşului şi-mi marchează mişcările cu piuneze. Mă simt supravegheat ca o gîscă migratoare din *Wild Kingdom*[12].

Toţi mă spionează, toţi mă urmăresc.

— Poţi să le iei pe toate şase fără să-ţi facă rău la stomac, zice Marla, dar numai dacă ţi le bagi în cur.

Ah, ce drăguţ.

— Zău, nu-i vrăjeală, spune Marla. Mai tîrziu putem să luăm ceva mai puternic. Nişte droguri adevărate: cruciuliţe, lebede negre sau crocodili[13].

N-am de gînd să-mi bag pastilele astea în cur.

— Atunci nu lua mai mult de două.

Unde mergem?

— La bowling. E deschis toată noaptea şi o să te ţină treaz.

Oriunde mă duc, zic, tipii de pe stradă cred că sînt Tyler Durden.

— De-aia ne-a lăsat şoferul de autobuz să mergem pe gratis?

Da. Şi de-aia cei doi tipi din autobuz ne-au oferit locurile.

— Deci, ce-ai de gînd?

Nu cred că-i destul să mă ascund. Trebuie să facem ceva să scăpăm de Tyler.

— Am ieşit o dată cu un tip căruia îi plăcea să se-mbrace cu hainele mele, zice Marla. Să-mi poarte rochiile. Pălăriile cu voaletă. Te deghizăm şi aşa te-ai putea face pierdut.

N-am de gînd să mă travestesc şi nici să-mi bag pastile-n cur.

— E din ce în ce mai nasol, zice Marla. Am ieşit o dată cu un tip care voia să mimez o scenă de lesbianism cu păpuşa lui gonflabilă.

Parcă văd cum devin una dintre poveştile Marlei.

Am ieşit o dată cu un tip care avea personalitate dublă.

— Alt tip cu care am ieşit folosea un sistem din ăla de mărire a penisului.

Cît e ceasul? o întreb.

Patru dimineaţa.

În trei ore va trebui să fiu la serviciu.

— Ia-ţi pilulele, zice Marla. Cum toţi te cred Tyler Durden, probabil că or să ne lase să jucăm bowling pe gratis. Hei, înainte să scăpăm de Tyler, n-am putea să mergem la cumpărături? Să ne luăm o maşină mişto. Nişte haine. Nişte CD-uri. Asta-i partea bună a lucrurilor, să poţi lua marfă pe gratis.

Marla.

— Bine, las-o baltă.

12 Emisiune de televiziune despre viaţa animalelor sălbatice, care a avut premiera în 1963. A fost distinsă cu nu mai puţin de patruzeci şi unu de premii, printre care şi patru premii Emmy.

13 În jargonul drogurilor, pastile de Ecstasy cu diferite concentraţii de MDMA (3,4 - metilenedioximetamfetamină).

26

Vorba aia veche, cum că întotdeauna îi omori pe cei pe care-i iubeşti, ei bine, e valabilă în ambele sensuri.

Şi chiar e valabilă în ambele sensuri.

În dimineaţa asta m-am dus la serviciu şi am văzut că poliţia pusese bariere între clădire şi parcare. În faţa uşilor de la intrare, poliţiştii luau declaraţii colegilor de la birou. Cu toţii se-nvîrteau încolo şi-ncoace.

Nici măcar nu m-am mai dat jos din autobuz.

Sînt Transpiraţia Rece a lui Joe.

Din autobuz, văd că ferestrele pînă-n tavan de la etajul al treilea al clădirii, în care se află biroul meu, sînt sparte şi înăuntru un pompier îmbrăcat într-un costum cauciucat galben, murdar, dă cu toporul într-un panou ars din tavan. Un birou fumegînd se iţeşte prin fereastra spartă, împins de doi pompieri, apoi biroul se înclină, alunecă şi cade trei etaje, aterizînd pe trotuar. Nu aud izbitura, ci mai degrabă o simt.

Se sparge în bucăţi şi tot mai scoate fum.

Sînt Golul din Stomacul lui Joe.

E biroul meu.

Ştiu că şeful meu e mort.

Cele trei moduri în care poţi fabrica napalm. Ştiam că Tyler avea de gînd să-l omoare pe şeful meu. Din clipa în care mîinile mele au mirosit a benzină, cînd am spus că vreau să demisionez, i-am dat undă verde. Eşti invitatul meu.

Omoară-mi şeful.

Ah, Tyler.

Ştiu că a explodat un computer.

Ştiu asta pentru că Tyler ştie asta.

Nu vreau să ştiu aşa ceva, dar poţi să dai gaură cu un burghiu de bijutier în carcasa unui monitor. Toate maimuţele spaţiale o ştiu. Doar am dactilografiat biletele lui Tyler. Asta e noua versiune a becului-bombă – dai o gaură într-un bec şi-l umpli cu benzină. Astupi gaura cu ceară sau silicon, apoi înşurubezi becul într-o dulie şi aştepţi pînă cînd cineva intră în cameră şi apasă pe comutator.

În tubul unui computer intră mult mai multă benzină decît într-un

bec.

În cazul unui tub cu raze catodice, CRT, ori îndepărtezi carcasa de plastic din jurul tubului, ceea ce-i destul de uşor, ori te foloseşti de găurile de aerisire de deasupra carcasei.

Mai întîi trebuie să debranşezi monitorul de la sursa de curent şi de la computer.

Asta e valabil şi-n cazul unui televizor.

Trebuie să-nţelegi că dacă există o scînteie, fie ea şi de la electricitatea statică a unui covor, eşti mort. Ţipi şi arzi de viu şi mori.

Un tub cu raze catodice poate avea o încărcătură de electricitate pasivă de trei sute de volţi, aşa că foloseşte o şurubelniţă zdravănă şi umblă mai întîi la condensatorul sursei de alimentare. Dacă în acest moment eşti deja mort, înseamnă că n-ai folosit o şurubelniţă izolată.

În interiorul tubului cu raze catodice e vid, aşa că în clipa în care dai gaură, tubul va trage aer, va inhala puţin aer şi va scoate un şuierat.

Lărgeşte gaura cu un burghiu mai mare, apoi cu unul şi mai mare, pînă cînd devine destul de largă cît să încapă gîtul unei pîlnii. După asta poţi să umpli tubul cu ce explozibil vrei. Napalmul făcut în casă e foarte bun. Benzină sau benzină amestecată cu concentrat de portocale îngheţat sau cu rahat de pisică.

Un explozibil destul de simpatic se poate face din permanganat de potasiu amestecat cu zahăr pudră. Ideea e să amesteci un ingredient care arde foarte repede cu un al doilea, care asigură destul oxigen pentru ardere. Ăsta va arde rapid, apoi va exploda.

Peroxid de bariu şi pudră de zinc.

Azotat de amoniu şi pudră de aluminiu.

La nouvelle cuisine a anarhiei.

Azotat de bariu în sos de sulf şi cu garnitură de cărbune. Ăsta e praful de puşcă.

Bon appétit.

Umple monitorul unui computer cu chestia asta şi cînd cineva îi dă drumul, două-trei kile de praf de puşcă or să-i explodeze în faţă.

Problema e că, într-un fel, îmi plăcea de şeful meu.

Dacă eşti bărbat, creştin şi trăieşti în America, tatăl tău e propria ta reprezentare a lui Dumnezeu. Şi uneori ajungi să-ţi întîlneşti tatăl în cursul carierei.

Numai că lui Tyler nu-i plăcea de şeful meu.

Poliţia o să mă caute. Am fost ultima persoană care a ieşit din clădire vinerea trecută, noaptea. M-am trezit la birou, respiraţia mi se condensase pe suprafaţa biroului şi Tyler mi-a zis la telefon „Du-te afară.

Avem o maşină“.

Avem un Cadillac.

Mîinile mele încă miroseau a benzină.

Ce ţi-ai dori să faci înainte să mori? m-a întrebat mecanicul de la Fight Club.

Voiam să demisionez. I-am dat undă verde lui Tyler. Eşti invitatul meu. Omoară-mi şeful.

De la biroul meu aruncat în aer, merg cu autobuzul pînă la rondul cu pietriş de la capătul liniei. Aici se termină terenurile parcelate pentru construcţii, lăsînd loc maidanelor şi cîmpurilor arate. Şoferul îşi scoate pacheţelul cu mîncare şi termosul şi mă priveşte în oglinda retrovizoare.

Încerc să mă gîndesc unde m-aş putea duce ca să nu mă găsească gaborii. Din spatele autobuzului, văd cam vreo douăzeci de bărbaţi care stau între mine şi şofer. Număr douăzeci de cefe.

Douăzeci de capete rase.

Şoferul se roteşte în scaun şi mi se adresează:

— Domnule Durden, admir foarte tare ceea ce faceţi.

Nu l-am văzut în viaţa mea.

— Vă rog să mă iertaţi pentru chestia asta, spune şoferul. Comitetul zice că a fost chiar ideea dumneavoastră, domnule.

Capetele rase se întorc spre mine unul cîte unul. Apoi se ridică unul după altul. Unul are o cîrpă în mînă şi simt miros de eter. Cel care stă cel mai aproape are un cuţit de vînătoare. Cel cu cuţitul e mecanicul de la Fight Club.

— Sînteţi un bărbat adevărat, zice şoferul, dacă v-aţi desemnat chiar dumneavoastră drept temă pentru acasă.

— Ciocu’ mic, îi spune mecanicul şoferului. Ăla care ţine de şase nu-i dă cu gura!

Ştii că una dintre maimuţele spaţiale are un garou cu care o să-ţi înfăşoare boaşele. Se adună cu toţii în faţa autobuzului.

— Ştiţi care-i şmenu’, domnule Durden. Dumneavoastră înşivă aţi spus-o. Aţi zis că dacă vreodată cineva încearcă să-nchidă Fight Club-ul, chiar şi dacă-i vorba de dumneavoastră, atunci trebuie să-l strîngem de coaie.

Gonade.

Bijuterii.

Testicule.

Huevos.

Imaginează-ţi cea mai bună parte din tine congelată într-o pungă pentru sandvişuri la Compania de Săpun din Paper Street.

— Ştiţi că n-are nici un rost să vă luptaţi cu noi, spune mecanicul.

Şoferul îşi mestecă sandvişul şi ne priveşte în oglinda retrovizoare.

O sirenă de poliţie se apropie urlînd. Un tractor pîrîie pe un cîmp din depărtare. Păsări. Un geam din spatele autobuzului e întredeschis. Nori. Pe marginile rondului cu pietriş cresc bălării. Albine sau muşte bîzîie în jurul bălăriilor.

— Am venit să luăm o mică garanţie, spune mecanicul de la Fight Club. De data asta nu mai e o ameninţare, domnule Durden. De data asta trebuie să le tăiem.

— Gaborii, face şoferul.

Sirenele ajung undeva în faţa autobuzului.

Acum cu cine trebuie să mă lupt?

O maşină de poliţie opreşte lîngă autobuz, luminile albastre şi roşii ale girofarului fulgeră prin parbriz şi cineva de-afară strigă:

— Staţi pe loc!

Sînt salvat.

Oarecum.

Pot să le spun poliţiştilor totul despre Tyler. O să le spun totul despre Fight Club şi poate o să intru la bulău şi-atunci Proiectul Mutilare o să fie problema lor şi n-o să mă mai chiorăsc la un cuţit.

Gaborii urcă scările autobuzului şi primul gabor zice:

— L-aţi tăiat?

Al doilea gabor zice:

— Grăbiţi-vă, avem un mandat de arestare pe numele lui.

Apoi îşi scoate cascheta şi-mi spune:

— N-am nimic personal cu dumneavoastră, domnule Durden. Mă bucur că, în sfîrşit, vă cunosc.

Faceţi o mare greşeală, zic.

— Ne-aţi spus că s-ar putea să ziceţi chestia asta, mă anunţă mecanicul.

Nu sînt Tyler Durden.

— Ne-aţi spus că o să ziceţi şi chestia asta.

Schimb regulile. Puteţi să continuaţi Fight Club-ul, dar n-o să mai castrăm pe nimeni, niciodată.

— Da, da, da, zice mecanicul.

Aproape că a ajuns în spatele autobuzului şi-şi ţine cuţitul în faţă.

— Aţi spus că *sigur* o să ziceţi chestia asta.

Okay, atunci sînt Tyler Durden. Eu sînt. Sînt Tyler Durden şi eu stabilesc regulile şi-ţi spun să laşi jos cuţitul.

— Care-i cel mai bun timp al nostru pentru o chestie de-asta, taie-

şi-fugi? aruncă mecanicul peste umăr.

— Patru minute, strigă unul.

— Cronometrează cineva? ţipă mecanicul.

Ambii gabori s-au urcat în autobuz şi unul din ei se uită la ceas şi zice:

— Stai o ţîră. Aşteaptă ca secundarul să ajungă la doişpe.

— Nouă, spune gaborul.

— Opt.

— Şapte.

Mă arunc spre geamul deschis.

Ating cu stomacul rama subţire de metal a geamului şi în spatele meu mecanicul de la Fight Club ţipă:

— Domnule Durden! O să stricaţi timpul!

Atîrnat pe jumătate în afară, mă apuc cu mîinile de marginea roţii din spate şi mă trag în afară. Cineva mă înşfacă de picioare şi mă trage înapoi. Ţip către micul tractor din depărtare „Hei!“ Şi iar „Hei!“ Faţa mi s-a înfierbîntat şi e roşie, pentru că atîrn cu capul în jos. Reuşesc să ies puţin. Mîinile din jurul gleznelor mele mă trag înapoi. Cravata îmi fîlfîie în faţă. Catarama curelei mi se prinde de rama geamului. Albinele, muştele şi bălăriile sînt la cîţiva centimetri de faţa mea, iar eu ţip „Hei!“

Mîinile mă prind de pantaloni, mă trag înăuntru, îmi desfac cureaua şi-mi dau jos pantalonii.

Cineva din autobuz ţipă:

— Un minut!

Pantofii îmi scapă din picioare.

Catarama curelei îmi alunecă din rama geamului.

Mîinile îmi ţin picioarele strînse. Rama geamului, fierbinte de la soare, îmi intră în stomac. Cămaşa mea albă se ridică şi îmi cade peste cap şi peste umeri, iar eu mă ţin în continuare de jantă şi ţip fără oprire „Hei!“

Picioarele îmi sînt întinse şi lipite unul de altul. Pantalonii îmi alunecă de-a lungul picioarelor şi se duc cu totul. Soarele strălucitor îmi încălzeşte curul.

Sîngele-mi bubuie în cap, ochii mi se holbează din cauza tensiunii, nu văd decît cămaşa albă care-mi atîrnă peste faţă. Tractorul pîrîie pe undeva. Albinele bîzîie. Pe undeva. Totul e la un milion de kilometri depărtare. Undeva, la un milion de kilometri în spatele meu, cineva strigă:

— Două minute!

O mînă îmi alunecă între picioare şi mă caută.

— Ai grijă să nu-l răneşti, spune cineva.

Mîinile din jurul gleznelor sînt la un milion de kilometri depărtare.

Imaginează-ţi-le la capătul unui drum lung, lung de tot. Meditaţie dirijată.

Nu te gîndi la rama geamului ca la un cuţit fierbinte şi bont care-ţi spintecă burta.

Nu te gîndi la echipa de bărbaţi care-ţi desfac picioarele ca într-un joc cu frînghia.

La un milion de kilometri depărtare, la un catralion de kilometri depărtare, o mînă caldă şi aspră te cuprinde acolo jos şi te trage îndărăt şi ceva te strînge tare, mai tare, tot mai tare.

Un garou.

Eşti în Irlanda.

Eşti la Fight Club.

Eşti la muncă.

Eşti oriunde, dar nu aici.

— Trei minute!

Cineva departe, departe ţipă:

— Ştiţi gargara, domnule Durden. Nu vă puneţi cu Fight Club-ul.

Mîna cea caldă e făcută căuş sub tine. Vîrful rece al cuţitului.

Un braţ îţi înconjoară pieptul.

Contact fizic în scop terapeutic.

Momentul îmbrăţişării.

Şi cîrpa cu eter îţi e apăsată peste nas şi peste gură, tare.

Apoi nimic. Mai puţin decît nimic. Uitare.

27

În noaptea care s-a lăsat peste luminiţele oraşului, cochilia explodată a apartamentului meu incendiat e neagră şi devastată ca spaţiul cosmic. În locul ferestrei care nu mai există, o panglică galbenă care marchează locul faptei se răsuceşte şi se leagănă la marginea abisului adînc de cincisprezece etaje.

Mă trezesc pe şapa de beton. Aici era odată parchet de arţar. Erau tablouri pe pereţi. Era mobilă suedeză. Înainte să apară Tyler.

Sînt îmbrăcat. Îmi bag mîna în buzunar şi pipăi.

Sînt întreg.

Speriat, dar intact.

Du-te la marginea podelei, la cincisprezece etaje deasupra parcării, priveşte luminile oraşului şi stelele şi eşti mort.

Totul e dincolo de noi.

Aici sus, în kilometrii de întuneric dintre stele şi Pămînt, mă simt exact ca unul dintre acele animale spaţiale.

Cîini.

Maimuţe.

Oameni.

Pur şi simplu fă-ţi treaba. Tragi de o manetă. Apeşi pe un buton. De fapt, nu înţelegi nimic din toate astea.

Lumea a luat-o razna. Şeful meu a murit. Casa mea nu mai există. Slujba mea nu mai există. Şi eu sînt vinovat de absolut tot.

Nu mi-a mai rămas nimic.

Mi-am depăşit creditul la bancă.

Păşeşte peste margine.

Banda întinsă de poliţie flutură între mine şi uitare.

Păşeşte peste margine.

Ce a mai rămas?

Păşeşte peste margine.

A mai rămas Marla.

Sari peste margine.

A mai rămas Marla şi ea e băgată pînă-n gît în toate astea şi nu ştie nimic.

Şi te iubeşte.

Îl iubeşte pe Tyler.

Nu ştie care-i diferenţa.

Cineva trebuie să-i spună. Pleacă. Pleacă. Pleacă.

Salvează-te.

Mîntuieşte-te.

Cobori cu liftul în hol şi portarul căruia nu i-a plăcut niciodată de tine îţi zîmbeşte cu o gură din care au fost smulşi trei dinţi şi-ţi zice:

— Bună seara, domnule Durden. Să vă chem un taxi? Vă simţiţi bine? Vreţi să daţi un telefon?

O suni pe Marla la Hotelul Regent.

Recepţionerul de la Regent spune:

— Imediat, domnule Durden.

Apoi Marla vine la telefon.

Portarul ascultă peste umărul tău. Recepţionerul de la Regent probabil că ascultă şi el. Marla, zici, trebuie să stăm de vorbă.

— Du-te-n pizda mă-tii, spune Marla.

S-ar putea să fie-n pericol, zici. Merită să ştie ce se-ntîmplă. Trebuie să vă-ntîlniţi. Trebuie să staţi de vorbă.

— Unde?

Să se ducă acolo unde s-au întîlnit prima oară. Să-şi amintească. Să-şi aducă aminte.

Mingea albă de lumină tămăduitoare. Palatul cu şapte uşi.

— M-am prins, zice. Pot să fiu acolo în douăzeci de minute.

Să fii acolo.

Pui telefonul jos şi portarul zice:

— Pot să vă fac rost de un taxi, domnule Durden. Să vă ducă gratis unde vreţi dumneavoastră.

Băieţii de la Fight Club sînt pe urmele tale. Nu, zici, e o noapte aşa frumoasă. Cred că o să merg pe jos.

E sîmbătă noaptea, noaptea cancerului de intestin în subsolul de la Primul Metodist, şi cînd ajungi, Marla e deja acolo.

Marla Singer fumîndu-şi ţigara. Marla Singer rotindu-şi ochii. Marla Singer cu un ochi vînăt.

Staţi pe covorul aspru, de-o parte şi de alta a cercului de meditaţie, şi încerci să-ţi invoci animalul-totem, în timp ce Marla te priveşte crunt cu ochiul ei vînăt. Închizi ochii şi meditezi la palatul cu şapte uşi şi tot simţi privirea cruntă a Marlei. Îţi legeni copilul din tine.

Marla mă priveşte crunt.

Apoi vine momentul îmbrăţişării.

Deschide ochii.

Trebuie să ne alegem cu toţii cîte un partener.

Marla traversează camera din trei paşi şi-mi trage o palmă zdravănă.

Împărtăşiţi-vă unul altuia cu totul.

— Căcănar nenorocit ce eşti, zice Marla.

Toţi cei din jur stau şi se holbează la noi.

Apoi pumnii Marlei mă izbesc din toate direcţiile.

— Ai omorît pe cineva, ţipă. Am chemat poliţia, trebuie să vină din clipă-n clipă.

O apuc de încheieturi şi-i spun, poate c-o să vină poliţia, poate că n-o să vină.

Marla se zbate şi spune că poliţia vine-ncoace să mă lege de scaunul electric şi să mă prăjească sau, în cel mai bun caz, să-mi facă injecţia letală.

O să fie ca o înţepătură de albină.

O injecţie cu o supradoză de fenobarbital de sodiu şi apoi somnul cel lung. Gen Valea Cîinilor.

Marla spune că m-a văzut cum am omorît pe cineva azi.

Dacă se referă la şeful meu, zic, da, da, da, da, ştiu, poliţia ştie, cu toţii mă caută deja să-mi facă injecţia letală, dar Tyler a fost cel care l-a omorît pe şeful meu.

Din întîmplare, Tyler şi cu mine avem amprente identice, dar nimeni nu vrea să înţeleagă asta.

— Du-te-n morţii mă-tii, zice Marla şi-şi ridică ochiul său învineţit spre mine. Nu mă interesează că tu şi cu discipolii tăi vă bucuraţi cînd o luaţi pe coajă, dar dacă mă mai atingi o dată, eşti mort.

— Am văzut cum ai împuşcat un om în seara asta, zice Marla.

Nu, a fost vorba de o bombă, zic, şi s-a întîmplat azi-dimineaţă. Tyler a dat o gaură într-un monitor şi l-a umplut cu benzină sau cu praf de puşcă.

Toţi oamenii din jur, adevăraţii bolnavi de cancer la intestine, stau şi se uită la noi.

— Nu, zice Marla. Te-am urmărit la Hotelul Pressman, iar tu făceai pe chelnerul la o petrecere de-aia ca-n romanele poliţiste.

La petrecerile astea, bogătaşii vin la hotel la un dineu barosan şi se joacă de-a personajele dintr-un roman de Agatha Christie. Undeva între Somonul cu Sos şi Muşchiul de Căprioară, luminile se sting pentru o clipă

şi unul dintre invitaţi se preface că a fost omorît. Un soi de să-facem-pe-mortu'-ca-să-ne-distrăm.

Cît durează petrecerea, invitaţii se pilesc şi-şi înghit Consommé-ul de Madeira şi încearcă să găsească indicii care să-l trădeze pe ucigaşul psihopat ce se ascunde printre ei.

— L-ai împuşcat pe trimisul special al Primăriei pe probleme de reciclare! ţipă Marla.

Tyler l-a împuşcat pe trimisul special din partea Primăriei pentru nu ştiu ce probleme.

— Şi nici măcar nu ai cancer! zice Marla.

Totul s-a petrecut într-o clipă.

Cît ai pocni din degete.

Toţi ne privesc.

Nici tu nu ai cancer! ţip eu.

— Vine aici de doi ani de zile, strigă Marla, şi n-are nici pe dracu'!

Încerc să-ţi salvez viaţa!

— Cum? De ce trebuie să-mi salvezi viaţa?

Pentru că m-ai urmărit. Pentru că m-ai urmărit în seara asta, pentru că l-ai văzut pe Tyler Durden omorînd pe cineva, şi Tyler o să omoare pe oricine reprezintă o ameninţare pentru Proiectul Mutilare.

Toţi cei din cameră ne privesc, decuplaţi de la micile lor tragedii. Micile lor probleme cu cancerul. Pînă şi cei ajunşi în faza tranchilizantelor s-au înviorat şi au făcut ochii mari.

Îmi pare rău, le spun tuturor. N-am avut intenţii rele. Acum trebuie să plecăm. Trebuie să vorbim despre chestia asta afară.

— Nu! Stai! Ce mai e? strigă toţi.

N-am omorît pe nimeni, zic. Nu sînt Tyler Durden. El e cealaltă latură a personalităţii mele duble. Aţi văzut cumva filmul *Sybil*? întreb.

— Şi cine o să mă omoare? face Marla.

Tyler.

— Tu?

Tyler, spun, dar de Tyler o să mă ocup eu. Tu doar trebuie să te fereşti de membrii Proiectului Mutilare. S-ar putea ca Tyler să-i pună să te urmărească, să te răpească sau mai ştiu eu ce.

— Şi de ce să cred toate astea?

Totul s-a petrecut într-o clipă.

Pentru că am senzaţia că-mi place de tine, zic.

— Nu pentru că mă iubeşti? face Marla.

E-un moment destul de ieftin, zic. Să nu mai continuăm.

Toţi ne privesc zîmbind.

Trebuie să plec. Trebuie să ies de-aici. Fereşte-te de tipii raşi în cap, zic, sau de cei care arată ca şi cum ar fi încasat o bătaie zdravănă. Ochi învineţiţi. Dinţi lipsă. Chestii de-astea.

— Şi tu unde te duci? întreabă Marla.

Trebuie să am grijă de Tyler Durden.

28

Îl chema Patrick Madden şi era trimisul special al Primăriei pe probleme de reciclare. Îl chema Patrick Madden şi era un duşman al Proiectului Mutilare.

Ies în noaptea care împresoară biserica Primul Metodist şi îmi amintesc totul.

Tot ce ştie Tyler îmi vine acum în minte.

Patrick Madden alcătuia o listă cu toate barurile în care se întrunesc Fight Club-urile.

Brusc, ştiu să lucrez cu un aparat de proiecţie. Ştiu cum să sparg încuietori şi ştiu cum a închiriat Tyler casa din Paper Street chiar înainte să mi se arate pe plajă.

Ştiu de ce a apărut Tyler. Tyler o iubea pe Marla. Din prima noapte în care am întîlnit-o, Tyler sau o parte din mine căuta o modalitate de a fi cu Marla.

Nu că ar conta ceva din toate astea. Nu acum. Dar toate detaliile îmi vin în minte cînd mă îndrept prin noapte spre cel mai apropiat Fight Club.

În fiecare sîmbătă noaptea, în subsolul de la Armory Bar se desfăşoară un Fight Club. Probabil că-l poţi găsi pe lista pe care o alcătuia Patrick Madden, bietul răposat Patrick Madden.

În noaptea asta mă duc la Armory Bar şi, cînd intru, mulţimea se desface ca un fermoar. Pentru toţi cei de-acolo sînt Tyler Durden cel Mare şi Puternic. Dumnezeu şi tatăl.

— Bună seara, domnule, aud de peste tot.

— Bine aţi venit la Fight Club, domnule.

— Vă mulţumim că sînteţi alături de noi, domnule.

Faţa mea de monstru începe să se vindece. Gaura de pe faţă îmi zîmbeşte prin obraz. Gura mea reală mi se strînge ameninţător.

Pentru că sînt Tyler Durden şi voi puteţi să mă pupaţi în cur, în seara asta mă-nscriu pentru o bătaie cu fiecare tip din club. Cincizeci de bătăi. Cîte o bătaie pe rînd. Fără pantofi. Fără cămăşi.

Bătăile durează atît cît e nevoie.

Şi dacă Tyler o iubeşte pe Marla.

Eu o iubesc pe Marla.

Şi ceea ce se-ntîmplă nu poate fi descris în cuvinte. Vreau să inund toate plajele franceze pe care n-am să le văd niciodată. Imaginează-ţi cum ar fi să vînezi elani prin pădurile jilave de la Rockefeller Center.

La prima bătaie, tipul mă prinde într-un full nelson şi-mi împinge faţa, îmi împinge obrazul, îmi împinge gaura din obraz în podeaua de beton pînă cînd dinţii mi se sparg şi-şi înfig rădăcinile lor zimţate în limbă.

Acum mi-l amintesc pe Patrick Madden zăcînd mort pe podea şi pe soţia lui, micuţă ca o figurină de porţelan, o biată fetiţă cu coc. Soţia lui chicotea şi încerca să toarne şampanie printre buzele soţului ei mort.

Soţia lui a zis că sîngele fals era prea roşu, mult prea roşu. Doamna Patrick Madden şi-a înmuiat două degete în balta de sînge care se adunase lîngă soţul ei, apoi şi le-a băgat în gură.

Cu dinţii înfipţi în limbă, simt gust de sînge.

Doamna Patrick Madden a simţit gust de sînge.

Îmi amintesc că stăteam la periferia unei petreceri gen roman poliţist şi maimuţele spaţiale care făceau pe chelnerii se adunaseră în jurul meu ca nişte bodyguarzi. În rochia ei cu imprimeu de trandafiri negri, Marla mă privea din capătul celălalt al sălii de bal.

La a doua bătaie, tipul îmi pune un genunchi între omoplaţi. Apoi îmi răsuceşte braţele la spate şi mă izbeşte cu pieptul de podeaua de beton. Aud cum îmi plesneşte o claviculă.

Vreau să sfărîm cu un baros marmurile lordului Elgin şi să mă şterg la cur cu *Mona Lisa*.

Doamna Patrick Madden şi-a ridicat cele două degete pline de sînge, cu urme de sînge rămase printre dinţi, şi sîngele i se prelinge de pe degete pe încheieturi, peste o brăţară cu diamante, şi pe coate, de unde începe să picure.

Bătaia numărul trei, mă trezesc şi e rîndul bătăii numărul trei. Nu mai există nume în Fight Club.

Nu contează dacă ai familie.

Nu contează care ţi-e numele.

Numărul trei pare să ştie ce-mi trebuie şi-mi prinde capul, încercînd să mă sufoce. Există un procedeu în luptele de stradă care-ţi oferă doar atîta aer cît să nu-ţi pierzi cunoştinţa. Numărul trei îmi ţine faţa în îndoitura braţului ca şi cum ar ţine un copil sau o minge de fotbal şi pumnul său e ca un molar care zdrobeşte.

Pînă cînd dinţii îmi muşcă interiorul obrajilor.

Pînă cînd gaura din obraz se lăţeşte pînă la colţul gurii, cele două rupturi se unesc şi formează un fel de rînjet zdrenţuit, care se cască exact sub nas şi se întinde pînă la ureche.

Numărul trei izbeşte pînă cînd pumnul i se jupoaie.

Pînă cînd încep să plîng.

Tot ce ai iubit vreodată te va respinge sau va muri.

Tot ce-ai realizat vreodată va ajunge la gunoi.

Toate lucrurile cu care te mîndreşti în viaţă vor fi azvîrlite la coş.

Sînt Ozymandias, regele regilor.

Încă un pumn şi dinţii mi se închid peste limbă. O jumătate de limbă cade pe podea şi un şut o aruncă cît colo.

Figurina micuţă a doamnei Patrick Madden îngenuncheată pe podea, lîngă trupul soţului ei, şi bogătanii, oamenii pe care-i numesc prietenii lor, beţi mangă, stînd în jurul ei şi rîzînd.

— Patrick? zice soţia lui.

Balta de sînge se lăţeşte din ce în ce mai mult, pînă cînd îi atinge fusta.

— Patrick, încetează. Nu mai fă pe mortul, zice ea.

Sîngele i se urcă pe tiv, capilaritate, i se caţără pe fustă, fir după fir.

În jurul meu, bărbaţii Proiectului Mutilare ţipă.

Apoi doamna Patrick Madden ţipă.

Şi, în subsolul de la Armory Bar, Tyler Durden alunecă grămadă pe podea. Tyler Durden cel mare, care pentru o clipă a întruchipat perfecţiunea şi care a zis că nu te poţi aştepta la mai mult de un moment de perfecţiune.

Şi bătaia continuă, pentru că vreau să mor. Pentru că numai prin moarte ne căpătăm propriile noastre nume. Numai prin moarte încetăm să mai facem parte din Proiectul Mutilare.

29

Tyler stă acolo, de o frumuseţe perfectă, blond ca un înger. Voinţa mea de a trăi mă uimeşte.

Sînt o mostră de ţesut însîngerat pusă la uscat pe o saltea goală, în camera mea de la Compania de Săpun din Paper Street.

Toate obiectele din camera mea au dispărut.

Oglinda mea, cu fotografia piciorului meu cînd am avut cancer pentru zece minute. Mai rău decît cancer. Oglinda a dispărut. Uşa de la dulap e deschisă şi cele şase cămăşi albe, pantalonii negri, chiloţii, şosetele şi pantofii, tot negri, au dispărut.

— Ridică-te, zice Tyler.

Dedesubtul, în spatele şi înăuntrul fiecărui lucru pe care-l luam de bun creştea ceva oribil.

Totul se dezintegrează.

Maimuţele spaţiale au şters-o. Totul este mutat: grăsimea liposucţionată, paturile suprapuse, banii, mai ales banii. Doar grădina a mai rămas. Şi casa închiriată.

— Ultimul lucru pe care-l avem de făcut e martiriul tău, zice Tyler. Marea chestie cu moartea.

Nu va fi o moarte tristă, deprimantă, ci o moarte veselă, dătătoare de forţe noi.

Ah, Tyler, mă doare. Omoară-mă aici.

— Ridică-te.

Omoară-mă de-acuma. Omoară-mă. Omoară-mă. Omoară-mă. Omoară-mă.

— Trebuie să fie ceva măreţ, zice Tyler. Imaginează-ţi: tu pe acoperişul celei mai înalte clădiri din lume, ajunsă sub controlul Proiectului Mutilare. Trîmbe de fum ieşind prin ferestre. Birouri prăbuşindu-se peste mulţimea adunată jos, în stradă. O adevărată operă a morţii, iată de ce-o să ai parte.

Nu, zic. M-ai folosit destul.

— Dacă nu cooperezi, ne ducem după Marla.

Arată-mi drumul, zic.

— Dă-te-n pizda mă-tii jos din pat, zice Tyler, şi mişcă-ţi curul în

maşină.

Aşa că Tyler şi cu mine ne aflăm pe acoperişul de la Parker-Morris Building şi eu am un pistol înfipt în gură.

Ultimele zece minute din viaţa noastră.

În zece minute, Parker-Morris Building nu va mai exista. Ştiu asta pentru că Tyler ştie asta.

Ţeava pistolului mă apasă pînă-n fundul gîtului şi Tyler zice:

— N-o să murim cu-adevărat.

Împing cu limba ţeava pistolului în obrazul rămas nesfîşiat şi zic, Tyler, păi aşa-s vampirii.

Ultimele noastre opt minute.

Pistolul e doar pentru eventualitatea în care elicopterele poliţiei ar ajunge mai repede.

Lui Dumnezeu i se pare că vede un singur om, ţinînd o armă în propria-i gură, dar Tyler e cel care are arma şi e vorba de viaţa mea.

Iei o parte acid azotic în concentraţie de 98% şi adaugi trei părţi de acid sulfuric.

Uite-aşa-ţi faci rost de nitroglicerină.

Şapte minute.

Amesteci nitroglicerina cu nişte rumeguş şi ţi-ai făcut rost de un explozibil plastic de toată frumuseţea. O groază de maimuţe spaţiale amestecă nitroglicerina cu bumbac şi pun sare amară în loc de sulfat. Şi asta merge. Alte maimuţe amestecă nitroglicerina cu parafină. În ceea ce mă priveşte, parafina n-a funcţionat niciodată, dar absolut niciodată.

Patru minute.

Tyler şi cu mine stăm pe marginea acoperişului, eu am o armă în gură şi mă-ntreb cît de curată o fi arma asta.

Trei minute.

Apoi cineva ţipă.

— Stai, şi o văd pe Marla pe acoperiş îndreptîndu-se spre noi.

Marla se-ndreaptă spre mine, doar spre mine, pentru că Tyler a dispărut. Pac! Tyler e halucinaţia mea, nu a ei. Rapid ca trucul unui magician, Tyler a dispărut. Şi acum sînt o singură persoană, care-şi ţine un pistol în gură.

— Te-am urmărit, ţipă Marla. Toţi cei din grupul de sprijin. Nu trebuie să faci asta. Pune pistolul jos.

În spatele Marlei, cancerele la intestine, paraziţii cerebrali, oamenii cu melanom, oamenii cu tuberculoză merg, şchioapătă, rulează spre mine în scaunele lor cu rotile.

— Aşteaptă, îmi zic cu toţii.

Vîntul rece le poartă vocile spre mine:

— Stai.

Şi:

— Te putem ajuta.

— Lasă-ne să te ajutăm.

Din cer se aude *vup-vup-vup*-ul elicopterelor poliţiei.

Plecaţi, zic. Căraţi-vă de-aici. Clădirea o să sară-n aer.

— Ştim, ţipă Marla.

Pentru mine clipa asta e ca o epifanie.

Nu mă omor pe mine, ţip. Îl omor pe Tyler.

Sînt Hard Disk-ul lui Joe.

Îmi amintesc totul.

— Nu e vorba de dragoste sau mai ştiu eu ce, strigă Marla, dar cred că şi mie îmi place de tine.

Un minut.

Marlei îi place de Tyler.

— Nu, îmi place de tine, strigă Marla. Ştiu care-i diferenţa.

Şi apoi nimic.

Nu explodează nimic.

Cu ţeava pistolului înfiptă în obrazul rămas întreg, zic, Tyler, ai amestecat nitroglicerina cu parafină, nu-i aşa?

Parafina nu funcţionează niciodată.

Trebuie să fac asta.

Elicopterele poliţiei.

Şi apăs pe trăgaci.

30

În casa tatălui meu sînt multe încăperi.

Evident, cînd am apăsat pe trăgaci, am murit.

Mincinosule.

Şi a murit şi Tyler.

Cu toate elicopterele poliţiei huruind asurzitor deasupra noastră, cu Marla şi toţi oamenii ăia de la grupurile de sprijin care n-au putut să se salveze pe ei, încercînd acum cu toţii să mă salveze pe mine, am fost nevoit să apăs pe trăgaci.

A fost mai tare ca-n realitate.

Şi unicul tău moment de perfecţiune n-o să dureze la nesfîrşit.

Totul în rai e alb pe alb.

Simulantule.

Totul în rai e silenţios, ca nişte pantofi cu talpă de cauciuc.

În rai pot să dorm.

În rai oamenii îmi trimit scrisori şi-mi spun că-şi aduc aminte de mine. Că sînt eroul lor. Că o să mă fac bine.

Îngerii de-aici sînt ca ăia din Vechiul Testament, legiuni şi comandanţi, oşti îngereşti care lucrează în schimburi, în fiecare zi, pe brînci. Gărzi de noapte. Îţi aduc mîncarea pe o tavă, împreună cu o ceaşcă de hîrtie în care se află medicamentele tale. Decorul din Valea Păpuşilor.

L-am cunoscut pe Dumnezeu. Stătea la biroul lui din lemn de nuc, iar pe peretele din spate îi atîrnau diplomele. Dumnezeu mă întreabă:

— De ce?

De ce am provocat atîta durere?

Nu mi-am dat seama că fiecare dintre noi e un fulg de zăpadă sfînt, unic, de o unicitate specială?

Nu văd că toţi sîntem nişte manifestări ale dragostei?

Mă uit la Dumnezeu, care stă la biroul lui şi scrie ceva pe un blocnotes, dar Dumnezeu n-a-nţeles nimic din toată chestia.

Nu sîntem speciali.

Dar nici nu sîntem rahat sau gunoi.

Pur şi simplu existăm.

Pur şi simplu existăm şi ceea ce se-ntîmplă se-ntîmplă şi cu asta,

basta.

— Nu, nu-i aşa, zice Dumnezeu.

Da. Mă rog. Ce-mi pasă? Tot nu poţi să-l înveţi nimic pe Dumnezeu.

Dumnezeu mă-ntreabă ce-mi amintesc.

Îmi amintesc totul.

Glonţul care a ieşit din pistolul lui Tyler mi-a distrus celălalt obraz, înzestrîndu-mă cu un zîmbet zimţat, de la o ureche la cealaltă. Da, exact ca un dovleac furios de Halloween. Un demon japonez. Dragonul Zgîrceniei.

Marla e tot pe Pămînt şi-mi scrie. Într-o zi, spune ea, o să mă aducă înapoi.

Şi dacă ar exista un telefon în Rai, i-aş telefona Marlei şi, în clipa în care ar spune „Alo“, n-aş închide. Aş spune „Bună. Ce faci? Povesteşte-mi absolut totul“.

Dar nu vreau să mă-ntorc. Nu încă.

Uite-aşa.

Pentru că, din cînd în cînd, cel care îmi aduce tava cu mîncare şi medicamentele are un ochi învineţit sau are fruntea umflată de la copci şi-mi zice:

— Ne e dor de dumneavoastră, domnule Durden.

Sau cineva cu un nas rupt dă cu mopul pe lîngă mine şi-mi şopteşte:

— Totul se desfăşoară conform planului.

Şopteşte:

— O să sfărîmăm civilizaţia ca să putem construi o lume mai bună.

Şopteşte:

— Abia aşteptăm să vă întoarceţi.